

വചനാത്മക പ്രേഷിതത്വം

എഡിറ്റർ

റവ. ഡോ. വിൻസെന്റ് കെ. പീറ്റർ

സമനായ വിഷൻ മിഷൻ റിസർച്ച് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്
നെയ്യാറ്റിൻകര

അല്മായ വ്യക്തിത്വ ശക്തീകരണം

ആർച്ച് ബിഷപ്പ് എം. സുസൈപാക്യം

ഭാരതത്തിലെ ലത്തീൻ മെത്രാന്മാരുടെ സമ്മേളനം 2007 ജനുവരി 4 മുതൽ 9 വരെ നടന്നു. ഭാരത ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഈറ്റില്ലം എന്നു നാം അഭിമാനിക്കുന്ന നമ്മുടെ കൊച്ചു കേരളമാണ് ആതിഥേയത്വം വഹിച്ചത്. സഭയുടെ ജീവിതത്തിലും പ്രേഷിത പ്രവർത്തനത്തിലും “അല്മായരുടെ വിളിയും ദൗത്യവും” എന്നതായിരുന്നു സമ്മേളന വിഷയം. അല്മായ ശക്തീകരണത്തേയും നേതൃത്വത്തേയും കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ എന്റെ ഈ ചിന്തകൾ നിങ്ങൾക്ക് ഉപകരിക്കുമെന്നു ഞാൻ പ്രത്യാശിക്കുന്നു.

സഭയെക്കുറിച്ചുള്ള രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സുന്നഹദോസിന്റെ പഠനങ്ങളിൽ നിന്നും പ്രചോദന മുൾക്കൊണ്ടു കഴിഞ്ഞ പത്തു കൊല്ലങ്ങളായി യേശു ആഗ്രഹിക്കുന്ന സ്നേഹസമൂഹമായി നമ്മുടെ രൂപതകളെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുവാൻ നാം ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. അടിസ്ഥാന ക്രൈസ്തവ സമൂഹങ്ങളെയാണ് ഇതിനുവേണ്ടിയുള്ള ഏറ്റവും ഫലപ്രദമായ ഒരു ഉപാധിയായി നാം തിരഞ്ഞെടുത്തത്. നമ്മുടെയൊക്കെ പ്രതീക്ഷകൾക്കൊത്തു വളരുവാൻ സാധിച്ചില്ലെങ്കിലും ചെറുസമൂഹങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി നാം രൂപംകൊടുത്ത സംവിധാനങ്ങളും നവീകരണപ്രക്രിയകളും ഇന്ത്യയിലെ മാത്രമല്ല ഏഷ്യയിലെതന്നെ വിവിധ പ്രാദേശിക സഭകളുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുകയുണ്ടായി. ഇതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണു കഴിഞ്ഞ മാസം പതിനഞ്ചു രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും മൂന്നുറോളം പ്രതിനിധികൾ എട്ടു ദിവസത്തെ പഠനത്തിനും ചർച്ചയ്ക്കും നേരിട്ടുള്ള അനുഭവത്തിനും ഫലപ്രദമായ ഭാവി പരിപാടികൾ രൂപീകരിക്കുന്നതിനു മായി തലസ്ഥാനത്ത് ഒത്തുചേർന്നത്. ഇതിൽ നല്ലൊരുഭാഗം ഇന്ത്യയിലെ തന്നെ വിവിധ രൂപതകളിൽ നിന്നുള്ളവരാണ്. അവർ അനുഭവങ്ങൾ പങ്കുവെച്ചപ്പോൾ ജനങ്ങളുടെ സ്നേഹവും വിശ്വാസവും ഭക്തിയും ലാളിത്യവും ക്ഷമയും അർപ്പണ മനോഭാവവും ബഹുമാനാദരവുകളും ഒരിക്കലും മായാത്ത മുദ്രകളായാണ് ഇവരുടെയൊക്കെ മനസ്സിൽ പതിച്ചതെന്ന് എല്ലാവരും ഏകസ്വരത്തിൽ പറയുകയുണ്ടായി. അഭിമാനത്തോടെ ഇതെല്ലാം കേട്ടിരുന്ന ചില വൈദികർ പ്രതികരിച്ചത് ഇപ്രകാരമാണ്; “നോക്കണേ! എത്രയേറെ സിശേഷതകളാണ് ഇവർ നമ്മുടെ ജനങ്ങളിൽ കാണുന്നത്! ഒരുപക്ഷേ നമ്മുടെ ജനങ്ങളുടെ വില നാം വേണ്ടവിധത്തിൽ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല.”

അല്മായ വ്യക്തിത്വ ശക്തീകരണം

നമ്മുടെ അയൽക്കാർ മാത്രമല്ല അന്യരാജ്യങ്ങളിലുള്ളവർപോലും നമ്മെ അംഗീകരിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ, പ്രശംസിക്കുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ നമുക്കു വളരെയധികം അഭിമാനവും സന്തോഷവും തോന്നുന്നു. എന്നാൽ ഇതിനൊരു മറുവശമില്ലേ? മറ്റുള്ളവർ കാണാത്ത ഈ മറുവശം കൂടി കാണുന്നതിനും ഉചിതമായ ക്രമീകരണങ്ങൾ വരുത്തുന്നതിനും ഈ വർഷം നാം ശ്രമിക്കണം. തീർച്ചയായും വളർച്ചയുടെ പാതയിൽക്കൂടിത്തന്നെയാണു രൂപത മുന്നോട്ടു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. എല്ലാ രംഗങ്ങളിലും ഒരു പരിധിവരെ അഭിമാനാർഹമായ നേട്ടങ്ങൾ കൈവരിക്കുവാൻ രൂപതയ്ക്കു സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതേസമയം തന്നെ അടിസ്ഥാന ക്രൈസ്തവ സമൂഹങ്ങളിലൂടെയുള്ള വളർച്ചയുടെ ഈ പ്രക്രിയയിൽ ആത്മാർത്ഥമായി, അർപ്പണമനോഭാവത്തോടെ സഹകരിക്കുന്നവർ എത്രയുണ്ടെന്നു ചിന്തിച്ചു നോക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും. നമുക്കുചുറ്റും വസിക്കുന്ന മറ്റു മതങ്ങളിലെ സഹോദരങ്ങളെക്കാൾ മെച്ചപ്പെട്ട ജീവിതശൈലിയാണു നമ്മുടേതെന്നു നമുക്കു പറയാൻ സാധിക്കുമോ? അല്മായ ശക്തീകരണം ഒരു അജണ്ടയാക്കി രൂപത ഈ വർഷം കർമ്മപരിപാടികൾ ആവിഷ്കരിക്കുമ്പോൾ സജീവചിന്ത ഇക്കാര്യത്തിൽ ഉണ്ടാകണം.

ഏതാനും ആഴ്ചകൾക്കു മുമ്പുള്ള സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ അനുസരിച്ചു വെറും ഇരുപതു ശതമാനംപേർ മാത്രമേ സഭാപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ സജീവമായി ഏർപ്പെടുന്നുള്ളൂ. നാല്പതു ശതമാനം പേരുടെ സഭാജീവിതം ഞായറാഴ്ച ദിവ്യബലിയിലും ആവശ്യം വരുമ്പോൾ കൂദാശ സ്വീകരിക്കുന്നതിലും മൊതുങ്ങുന്നു. ഇനിയുമുള്ള നാല്പതു ശതമാനം പേരും സഭയിൽ നിന്നും അകന്നു നിൽക്കുന്നവരാണ്. അതിൽത്തന്നെ പത്തു ശതമാനംപേർ സഭയെ നിശിതമായി വിമർശിക്കുന്നവരും സഭാവിരുദ്ധ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടാൻ മടികാണിക്കാത്തവരുമാണ്. അടിസ്ഥാന ക്രൈസ്തവ സമൂഹങ്ങളിലൂടെ നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്ന നവീകരണ പ്രക്രിയ. ഇനിയും നമ്മുടെ രൂപതയിലെ നല്ലൊരു ശതമാനം ആളുകൾ പൂർണ്ണമായും ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടില്ല. ആയതിനാൽ കുടുംബയൂണിറ്റു നവീകരണങ്ങളിലൂടെ ഒരു ജനമായിത്തീരുവാൻ വിശ്വാസത്തിലും സ്നേഹത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു ജീവിതചര്യ ആവശ്യമാണ്. ഇത്തരൂണത്തിൽ പ്രസക്തമായ ചില ചിന്തകൾ നിങ്ങളുമായി പങ്കുവയ്ക്കുന്നു.

1. ആചാരനൂഷ്ഠാനങ്ങൾ അർത്ഥവത്തായിരിക്കണം

നല്ലൊരുശതമാനം സഭാംഗങ്ങൾ സഭാ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ സജീവമായി പങ്കെടുക്കാത്തതിനു

കാരണം ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഇവരുടെ തെറ്റിദ്ധാരണകളാണ്. സഭാ ശുശ്രൂഷകളെല്ലാം അർപ്പിത ജീവിതം നയിക്കുന്നവരുടെ കടമയാണെന്നു കരുതി ചില ഭക്തകൃത്യങ്ങളുടെ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ ഇവർ ഒതുങ്ങി നിൽക്കുന്നു. നമ്മുടെ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ ആവശ്യകത ആരും നിഷേധിക്കുന്നില്ല. ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ അവയിൽത്തന്നെ ഒരുലക്ഷ്യമല്ല; ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്ന ഉപാധികൾ മാത്രമാണ്. ദൈവത്തോടും മനുഷ്യരോടുമുള്ള സ്നേഹത്തിൽ വളരുക, സ്നേഹസമൂഹമാകുന്ന സഭയ്ക്കു രൂപം നല്കുക എന്ന ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കാൻ നമ്മെ സഹായിക്കുന്ന ഉപാധികളായിരിക്കണം ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ. അർത്ഥമില്ലാത്ത, ലക്ഷ്യത്തിലെത്താൻ സഹായിക്കാത്ത നിരവധി ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളാണ് ഇന്നു മതാത്മക ജീവിതത്തിനും സഭയുടെ വളർച്ചയ്ക്കും ഏറ്റവും വലിയ പ്രതിബന്ധമായി നില്ക്കുന്നത്.

സഭയിലെ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെയെല്ലാം മകുടമായി നില്ക്കുന്നതു ദിവ്യബലിയർപ്പണമാണ്. നമുക്കുവേണ്ടി സ്വജീവനെത്തന്നെ ബലിയായി അർപ്പിച്ച, സ്വന്തം മാംസരക്തങ്ങൾ പോലും നമുക്കു ഭക്ഷണപാനീയങ്ങളായി പകർന്നുതന്ന യേശുവിന്റെ അനന്തമായ സ്നേഹം നമുക്കു അനുഭവവേദ്യമാക്കിത്തരുന്ന ഒരു കുദാശയാണു ദിവ്യബലി. ഈ മഹനീയ മാതൃക നമുക്കു കാണിച്ചു തന്നുകൊണ്ട് ഓരോ ദിവ്യബലിയർപ്പിക്കുമ്പോഴും യേശു നമ്മോടു പറയുന്നതിതാണ്: ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചതു പോലെ നിങ്ങളും പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുവിൻ (യോഹ. 13.34). ദിവ്യബലിയിൽ യേശുവിന്റെ സ്നേഹത്താൽ നിറയുന്ന നാം ഈ സ്നേഹം അനുദിന ജീവിതത്തിൽ നമ്മുടെ സഹോദരങ്ങളുമായി പങ്കുവെച്ചു സ്നേഹസമൂഹമായിത്തീരുന്നോഴാണ് ഓരോ ദിവ്യബലിയും അർത്ഥപൂർണ്ണമായിത്തീരുന്നത്. ഇതു സംഭവിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ സഭയുടെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രവൃത്തിയായ ദിവ്യബലിപോലും ഫലരഹിതമായ ഒരു ചടങ്ങായി അധഃപതിക്കുന്നു: എന്തിനും ഏതിനും എപ്പോഴും എവിടെയും അനുഷ്ഠിക്കാവുന്ന ഒരു ആചാരമായി ദിവ്യബലിയെകാണുന്ന ഒരു പ്രവണത ഇന്നു വർദ്ധിച്ചു വരുന്നു. ബോംബെ സഹായ മെത്രാൻ ബിഷപ്പ് ബോസ്കോ 'അസീപ' സമ്മേളനത്തിൽ പ്രകടിപ്പിച്ച ഒരു പ്രധാന വസ്തുത നിങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവരാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. "ദൈവത്തോടും സഹോദരങ്ങളോടുമുള്ള സ്നേഹ കൂട്ടായ്മ പരിപോഷിപ്പിക്കാത്ത ധാരാളം ദിവ്യബലികൾ തുടർച്ചയായി അർപ്പിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഭേദം ഒരു ദിവ്യബലി അർപ്പിച്ച ശേഷം തുടർന്നു വരുന്ന പലദിവസങ്ങൾ ബലിയർപ്പണത്തിലൂടെ ലഭിച്ച സ്നേഹചൈതന്യം അനുദിന ജീവിതത്തിൽ പരിപോഷിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്." അനുദിന ദിവ്യബലിയുടെ ആവശ്യകത ഇവിടെ കുറച്ചു കാണുകയല്ല. ജീവിതത്തെ സ്പർശിക്കാത്ത ബലിയർപ്പണം പാഴ്വേലയാണ് എന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേയ്ക്കാണ് അദ്ദേഹം വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്. അർത്ഥവത്തായ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ ആവശ്യകത മനസ്സിലാക്കി ദൈവത്തോടും സഹോദരങ്ങളോടുമുള്ള സ്നേഹം പരിപോഷിപ്പിക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്ന ഒരു വേദിയായിട്ടാണ് അടിസ്ഥാന ക്രൈസ്തവ സമൂഹങ്ങൾ നാം രൂപീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

2. സഹോദരനുമായുള്ള ബന്ധം കൂടാതെ ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധം സാധ്യമല്ല

ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധത്തിനു മറ്റൊരു പൗരാണികമതങ്ങളെയും പോലെ തന്നെ പരമപ്രാധാന്യം നൽകുന്ന ഒരു മതമാണു യഹൂദമതം. അയല്ക്കാരെ സ്നേഹിക്കുവാനുള്ള ആഹ്വാനവും പഴയ നിയമത്തിൽ അങ്ങിങ്ങായി കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അതിനു യഹൂദർ വലിയ പ്രാധാന്യമൊന്നും നല്കിയിരുന്നില്ല. യേശുവിനോട് ഒരിക്കൽ ഒരു നിയമജ്ഞൻ ചോദിച്ചു. എല്ലാറ്റിലും പ്രധാനമായ കല്പന എന്താണ് ? (മാർക്ക് 12,28-30) എല്ലാ യഹൂദന്മാരും നല്കുന്ന നിയമാവർത്തന പുസ്തകത്തിലെ (നിയമാ:6,4-5) ഉത്തരം തന്നെയാണു യേശുവുംനല്കിയത്. "ഇസ്രായേലേ കേൾക്കുക..... നിന്റെ ദൈവമായ കർത്താവിനെ പൂർണ്ണ ഹൃദയത്തോടും പൂർണ്ണാത്മാവോടും പൂർണ്ണമനസ്സോടും പൂർണ്ണശക്തിയോടും കൂടെ സ്നേഹിക്കുക" എന്നാൽ യേശുവിന്റെ ഉത്തരത്തിന്റെ പുതുമ ഇതായിരുന്നു. യഹൂദന്മാർ അപ്രധാനമായി കരുതി അവഗണിച്ചിരുന്ന ലേവ്യരുടെ പുസ്തകത്തിലെ (19. 18) മറ്റൊരു കല്പനയെ ആദ്യത്തേതിനുതുല്യമായി യേശു അവതരിപ്പിക്കുന്നു. "നിന്നെപ്പോലെ നിന്റെ അയൽക്കാരെയും സ്നേഹിക്കുക" (മാർക്ക്: 12,28-34) ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം എല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്നതുകൊണ്ടു പുതിയ നിയമത്തിലെ അതേക്കുറിച്ചുള്ള പഠനങ്ങൾ താരതമ്യേന കുറവാണ്. എന്നാൽ അയല്ക്കാരെ സ്നേഹിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ച് അമ്പത്തഞ്ചോളം പരാമർശങ്ങൾ പുതിയ നിയമത്തിലുണ്ട്. അയൽക്കാരുമായി ബന്ധപ്പെടാതെ ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധം അസാധ്യമെന്നു പുതിയനിയമം സംശയരഹിതമായി നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. "നീ ബലിപീഠത്തിൽ കാഴ്ചയർപ്പിക്കുമ്പോൾ നിന്റെ സഹോദരനു നിന്നോട് എന്തെങ്കിലും വിരോധമുണ്ടെന്ന് അവിടെവെച്ച് ഓർത്താൽ കാഴ്ചവസ്തു അവിടെ ബലിപീഠത്തിനുമുമ്പിൽ വെച്ചിട്ടു സഹോദരനോടു രമ്യപ്പെടുക, പിന്നെ വന്നു കാഴ്ചയർപ്പിക്കുക" (മത്തായി. 5, 23-24) "ഞാൻ ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നു എന്നു ആരെങ്കിലും പറയുകയും സ്വന്തം സഹോദരനെ ദേഷിക്കുകയും ചെയ്താൽ അവൻ കള്ളം പറയുന്നു. കാരണം കാണപ്പെടുന്ന സഹോദരനെ സ്നേഹിക്കാത്തവനു കാണപ്പെടാത്ത ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുക സാധ്യമല്ല" (1യോഹ. 4, 20) എന്നു വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ

അപ്പോസ്തലൻ നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

താരാശങ്കർ ബാനർജിയുടെ “സപ്തപതി” എന്ന നോവലിലെ ഒരു രംഗം ഓർമ്മിച്ചു പോവുകയാണ്. ഈ നോവലിലെ മുഖ്യ കഥാപാത്രം കൃഷ്ണസ്വാമി എന്ന യുവാവാണ്. കൃഷ്ണസ്വാമി ഒരു യുവതിയെ സ്നേഹിച്ചു. അവർ ജീവിതം പങ്കിടാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. എന്നാൽ ഈ സ്നേഹബന്ധം അധികനാൾ നീണ്ടുനിന്നില്ല. പെൺകുട്ടി കൃഷ്ണസ്വാമിയെ ഉപേക്ഷിച്ച് അവളുടെ വഴിക്കു പോയി. കടുത്ത നിരാശയാണ് കൃഷ്ണസ്വാമിക്ക് ആദ്യം അനുഭവപ്പെട്ടത്. എങ്കിലും അയാൾ ആത്മഹത്യ ചെയ്യാനൊന്നും പോയില്ല. മറിച്ച് ജീവിതം എങ്ങനെ ഒന്നുകൂടിമെച്ചമാക്കാൻ സാധിക്കുമെന്ന് അയാൾ ചിന്തിച്ചു. തന്റെ അനുഭവം ആർക്കുമുണ്ടാകരുതെന്ന് അയാൾ ആത്മാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിച്ചു. ആരും ദുഃഖിക്കാൻ പാടില്ല; ആരും നിരാശരാകാൻ പാടില്ല. ആവുന്നത്ര നന്മ മറ്റുള്ളവർക്കു ചെയ്തുകൊണ്ട് അവരെയെല്ലാം സന്തോഷിപ്പിക്കുവാൻ അയാൾ തീരുമാനിച്ചു. കുറേ നാട്ടുവൈദ്യമൊക്കെ പഠിച്ചശേഷം ഒരു സൈക്കിളിൽ കുറെ മരുന്നുകളുമായി അയാൾ സഞ്ചരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ആരെങ്കിലും വരുന്നതുകണ്ടാൽ സൈക്കിൾ നിർത്തി വിടർന്ന പുഞ്ചിരിയോടെ സ്നേഹപൂർവ്വം ചോദിക്കും; “സുഖമാണോ?” “അതേ” എന്നു പറഞ്ഞു യാത്രക്കാരുടെ മടങ്ങാനാരംഭിക്കുമ്പോൾ കൃഷ്ണസ്വാമി വിളിച്ചു പറയും: “അതേ” എപ്പോഴും സുഖമായിരിക്കുക! മനുഷ്യനു സുഖമുണ്ടെങ്കിലേ ദൈവത്തിനും സുഖമുള്ളൂ. ഒരുചെറിയ വാക്യം! എന്നാൽ അതു ഉൾക്കൊള്ളുന്ന അർത്ഥം നമ്മിൽ പലർക്കും ഗ്രഹിക്കാവുന്നതിലധികമാണ്. മനുഷ്യനു സുഖമില്ലെങ്കിൽ ഈശ്വരനും സുഖമില്ല. ആധുനിക സമൂഹത്തിന്റെ കുത്തൊഴുക്കിൽപ്പെട്ട് ആൾക്കൂട്ടത്തിൽ ഏകാന്തത അനുഭവിക്കുവാൻ ഇടവരുത്താതെ മറ്റുള്ളവരുമായി ബന്ധപ്പെടുവാനും, അവർക്കു സുഖവും സന്തോഷവും നേരുവാനും നോവലിലെ കൃഷ്ണസ്വാമിയെപ്പോലെ “സഹോദരാ, സഹോദരീ, എപ്പോഴും സുഖമായിരിക്കുക! മനുഷ്യനു സുഖമുണ്ടെങ്കിലേ ദൈവത്തിനും സുഖമുള്ളൂ.” എന്നു തികഞ്ഞ ആത്മാർത്ഥതയോടെ പറയുവാനും നമുക്കു ലഭിക്കുന്ന ഒരു വേദിയാണ് അടിസ്ഥാന ക്രൈസ്തവ സമൂഹങ്ങൾ. ദൈവവുമായി ബന്ധപ്പെടാൻ ഇതിനെക്കാളും ഫലപ്രദമായ മറ്റൊരു മാർഗ്ഗമില്ല.

3. വ്യത്യാസങ്ങൾ പരസ്പര പൂരകങ്ങളാകുമ്പോൾ സ്നേഹ സമൂഹങ്ങൾ രൂപം കൊള്ളുന്നു

സമൂഹത്തിൽ മനുഷ്യൻ പലതട്ടുകളിലായിട്ടാണു ജീവിക്കുന്നത്. ധനവാനെയും പണ്ഡിതനെയും പാമരനെയും ബലവാനെയും ബലഹീനനെയുമൊക്കെ സൃഷ്ടിച്ചതു ദൈവം തന്നെയാണ്. നിർഭാഗ്യവശാൽ ഈ വ്യത്യാസങ്ങളൊക്കെ മനുഷ്യരെ പരസ്പരം അകറ്റുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. അകലുമ്പോഴും മനുഷ്യൻ ഒന്നിനൊന്നു ഒറ്റപ്പെടുന്നു; ഉള്ളസംതൃപ്തിയും അതുവഴി നഷ്ടപ്പെടുന്നു. വളരെയേറെ ധനമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും യേശുവിനെ സമീപിച്ച യുവാവിനു സംതൃപ്തിയില്ലായിരുന്നു. തനിക്കുള്ളതു ദരിദ്രനുമായി പങ്കുവെച്ചു സംതൃപ്തി കൈവരിക്കുവാൻ യേശു അയാളെ ഉപദേശിക്കുന്നു. ധനവാന്റെ സമ്പത്തു ദരിദ്രനുമായും, പണ്ഡിതന്റെ വിജ്ഞാനം പാമരനുമായും ബലവാന്റെ ശക്തി ബലഹീനനുമായും പങ്കുവെയ്ക്കുമ്പോഴാണ് എല്ലാവരും സംതൃപ്തരാകുന്നത്; പൂർണ്ണത കൈവരിക്കുന്നത്.

ഉദാഹരണമായി എത്ര വിദഗ്ധമായിട്ടാണു ദൈവം കുടുംബത്തെ സംവിധാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്! സ്ത്രീ, പുരുഷനിൽ നിന്ന് ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും സ്വഭാവസവിശേഷതകളിലും വ്യത്യസ്തയാണ്. മാതാപിതാക്കൾ മക്കളിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തരാണ്. എന്നാൽ ഈ വ്യത്യാസങ്ങൾ പരസ്പരം അകറ്റുകയല്ല ആകർഷിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. പരസ്പര പൂരകങ്ങളായി ഓരോരുത്തരും തങ്ങൾക്കുള്ളതു മറ്റുള്ളവരുമായി പങ്കുവെയ്ക്കുമ്പോഴാണു സ്നേഹവും സമാധാനവും സന്തോഷവും നിറഞ്ഞ ഒരു കുടുംബമായിത്തീരുന്നത്, ഇതാണ് ആദിമ ക്രൈസ്തവ സഭ നമുക്കു തരുന്ന മാതൃക. “വിശ്വാസികളുടെ സമൂഹത്തിന് ഒരു ഹൃദയവും ഒരു ആത്മാവുമായിരുന്നു. ആരും തങ്ങളുടെ വസ്തുക്കൾ സ്വന്തമെന്ന് അവകാശപ്പെട്ടില്ല. എല്ലാം പൊതു സ്വത്തായിരുന്നു. അവരുടെ ഇടയിൽ ദാരിദ്ര്യമനുഭവിക്കുന്നവർ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.” (അപ്പ.വെ. 4,32-34) സഭ ആരംഭിച്ചതു കുടുംബങ്ങളിലാണ്. ഈ കുടുംബാന്തരീക്ഷം നിലനിർത്താൻ സഭയ്ക്കു കഴിയണം. ആദിമ ക്രൈസ്തവ സഭയുടെ ഈ ചൈതന്യം വീണ്ടെടുക്കുകയാണ് അടിസ്ഥാന ക്രൈസ്തവ സമൂഹങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം.

4. ജീവകാരുണ്യ പ്രവൃത്തികളിൽ ഒതുങ്ങിനിൽക്കാതെ സ്വയം പര്യാപ്തതയിലേയ്ക്കു നാം കടന്നു ചെല്ലണം

ചൈനക്കാരുടെ ഇടയിൽ നമുക്കെല്ലാം സുപരിചിതമായ ഒരു പഴഞ്ചൊല്ലുണ്ട്, വിശക്കുന്നവനു മീൻ കൊടുക്കുന്നതിനെക്കാൾ നല്ലതു മീൻ പിടിക്കാൻ ഒരു ചൂണ്ട നല്കുന്നതാണ്. മീൻ കൊടുത്താൽ വിശക്കുമ്പോഴൊക്കെ അവൻ വീണ്ടും വിണ്ടും നമ്മെത്തന്നെ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ചൂണ്ടകൊടുത്താൽ അതുകൊണ്ടു മീൻപിടിച്ചു സ്വന്തം കാലിൽ നിൽക്കാൻ അവൻ പഠിക്കും. ജീവകാരുണ്യ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു സഭയിൽ എന്നും അതിന്റേതായ സ്ഥാനമുണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ അടിസ്ഥാന ക്രൈസ്തവ സമൂഹങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ജീവകാരുണ്യ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങി നിൽക്കാതെ സാമൂ

ഹൃക്ഷേമ പ്രവർത്തനങ്ങളിലേയ്ക്കു കടന്നു വരണം. പാൽപ്പൊടിയും, ഗോതമ്പും വിതരണം ചെയ്യുന്ന അവസ്ഥയിൽ നിന്നും സ്വയം സഹായസംഘങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള വളർച്ച ആശാവഹമായ കാൽവയ്പാണ്. മദ്യപാനവും ധൂർത്തും ആഡംബരങ്ങളുമൊക്കെ അവസാനിപ്പിച്ച് എല്ലാവരെയും സ്വയം പര്യാപ്തതയിലെത്തിക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്ന വികസന മാർഗ്ഗങ്ങൾ കണ്ടെത്താൻ നമുക്കാവണം. ഈ വക കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് പഠിക്കുവാനും ചർച്ച ചെയ്യുവാനും തീരുമാനങ്ങളെടുക്കുവാനും സംഘടിതമായ രീതിയിൽ അവ പ്രായോഗികമാക്കുവാനും നമ്മെ സഹായിക്കുന്ന ഒരു വേദിയായിട്ടാണ് അടിസ്ഥാന ക്രൈസ്തവ സമൂഹങ്ങൾ രൂപീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

5. അല്മായ ശക്തീകരണം

അല്മായ ശക്തീകരണമാണ് അടിസ്ഥാന ക്രൈസ്തവ സമൂഹങ്ങളുടെ മറ്റൊരു ലക്ഷ്യം. സഭ ദൈവജനമാണ്. സഭയുടെ വളർച്ചയിൽ എല്ലാവർക്കും അവരുടേതായ ദൗത്യം നിർവ്വഹിക്കാനുണ്ട്. ഈ ദൗത്യനിർവ്വഹണത്തിനു സഭയിലെ ഏറ്റവും ചെറിയവരെന്നു കരുതപ്പെടുന്നവർക്കുപോലും അവസരമുണ്ടാകണം അതിന് അവരെ ശക്തിപ്പെടുത്തണം എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെയാണു രൂപതയിലെ നവീകരണപ്രവർത്തനങ്ങൾ നാം സമാരംഭിച്ചിട്ടുള്ളത്. സഭ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന പങ്കാളിത്ത സ്വഭാവമുള്ള സംവിധാനങ്ങളെല്ലാം ദീർഘകാലമായി നമ്മുടെ രൂപതയിലുണ്ട്. ഒരു നിശ്ചിതശതമാനം അല്മായർ സന്തോഷത്തോടുകൂടി ഈ വേദികളിലെല്ലാം കടന്നുവരികയും ആത്മാർത്ഥമായി സഹകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഈ അടുത്തകാലത്തു സാമൂഹ്യ-വിദ്യാഭ്യാസ തലങ്ങളിൽ നാം കൈവരിച്ച നേട്ടങ്ങൾക്കു പിന്നിൽ ധാരാളം അല്മായരുടെ നിസ്വാർത്ഥമായ സേവനങ്ങളുണ്ട്. അല്മായർ സഭയിൽ നിന്ന് അകന്നു പോകുന്നു എന്ന ധാരണ പരത്താൻ ചിലരൊക്കെ ഈ അടുത്തകാലത്തു ബോധപൂർവ്വം ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതു ശരിയാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. എന്റെ അനുഭവത്തിൽ സഭയോടൊത്തു ചിന്തിക്കുന്നവരാണ്, സഭയോടു കുറുള്ളവരാണ് ഭൂരിപക്ഷം അല്മായരും. സഭാസംവിധാനത്തിൽ കടന്നുകൂടിയ പാളിച്ചകൾ, അതു ചെറുതോ വലുതോ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ, അവ തിരുത്തണമെന്നും സാമൂഹിക, സാമ്പത്തിക വിദ്യാഭ്യാസ തലങ്ങളിൽ അല്മായരെക്കൂടി ഭാഗഭാക്കുകളാക്കി അവരുടെ അറിവും അനുഭവസമ്പത്തും സഭയുടെ വളർച്ചയ്ക്കായി ഉപയോഗിക്കണമെന്നും അല്മായർ ഇന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നെങ്കിൽ അതു തികച്ചും ശരിയാണ്.

ഉദാഹരണമായി ഏതാനും ആഴ്ചകൾക്കുമുമ്പ് ഒരു ഇടവകയിൽ ഗുരുതരമായ ചില പ്രശ്നങ്ങളുണ്ടായപ്പോൾ മന്ത്രിമാരും സിവിൽ അധികാരികളും എന്നെ സമീപിച്ചു. എന്നാലാവുന്ന രീതിയിൽ ഞാൻ സഹകരിക്കാമെന്നും ജനങ്ങളോടാലോചിച്ച ശേഷം വേണം ചില തീരുമാനങ്ങളെടുക്കേണ്ടതെന്നുമാണു ഞാൻ അവരോടു പറഞ്ഞത്. ജനങ്ങളുടെ അവശതകൾ മനസ്സിലാക്കാതെ ഞാൻ ഏകപക്ഷീയമായി തീരുമാനങ്ങളെടുത്തുവെന്ന തെറ്റായ ധാരണ ആരോ പറഞ്ഞു പരത്തി. ഇതു വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് ഇടവക ജനങ്ങളിൽ പലരും എനിക്കെതിരെ പരസ്യമായി പ്രതികരിക്കുകയും മന്ത്രിമാരുടെയും സിവിൽ അധികാരികളുടെയും മുമ്പിൽ എന്നെ തള്ളിപ്പറയുകയും ചെയ്തു. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞതെന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കാതെ, എന്നോട് ഒരു വാക്കുപോലും ചോദിക്കാതെ പരസ്യമായി എന്നെ വിമർശിച്ചതു ശരിയാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. എങ്കിലും ഇടവകയിലെ നേതാക്കൾ തന്നെ നേരിട്ട് ഉത്തരവാദിത്വപ്പെട്ടവരുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു പ്രശ്നം പരിഹരിച്ചതു കണ്ടപ്പോൾ എനിക്കു സന്തോഷവും അഭിമാനവുമാണു തോന്നിയത്.

എന്തിനും ഏതിനും മെത്രാനെയോ വൈദികരെയോ ആശ്രയിച്ചുനിൽക്കുന്ന പരമ്പരാഗതമായ നമ്മുടെ മനോഭാവത്തിന് ഒരു വ്യത്യസ്തം വരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. തീർച്ചയായും മെത്രാനും വൈദികരും എല്ലാവർക്കും എല്ലാമായിരിക്കണം. എന്നാൽ ഇത് അല്മായരുടെ കഴിവുകൾ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കരുത്. ഒരു കാലത്തു ദിവ്യബലിയർപ്പിക്കുന്നതും, ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതും, രോഗികൾക്ക് അത്യാവശ്യം വേണ്ട മരുന്ന് നൽകുന്നതും, ജനങ്ങൾക്കു വേണ്ടി സിവിൽ അധികാരികൾക്കു മുമ്പിൽ വാദിക്കുന്നതും, തർക്കങ്ങൾ പരിഹരിക്കുന്നതുമെല്ലാം മെത്രാനും വൈദികരുമായിരുന്നു. എന്നാൽ പലരംഗങ്ങളിലും ഇതൊക്കെ മെത്രാൻമാരെക്കാളും, വൈദികരെക്കാളും ഒന്നികൂടി മെച്ചമായി നിർവ്വഹിക്കാൻ കഴിവുള്ള അല്മായർ ഇടവകകളിൽ ധാരാളമുണ്ട്. അവരൊക്കെ ഈ രംഗങ്ങളിൽ കടന്നുവന്ന് ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ ഏറ്റെടുക്കണമെന്നാണു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. ആദ്ധ്യാത്മിക കാര്യങ്ങൾ മാത്രമല്ല രൂപതയിലെ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ വികസന പ്രവർത്തനങ്ങൾ മുന്നോട്ടു കൊണ്ടു പോകുവാനും ഇതിനൊക്കെ വേണ്ട ധനം സമാഹരിക്കാനും വളരെയേറെ പ്രയാസം അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ ഏറ്റെടുക്കുവാൻ അറിവും അനുഭവസമ്പത്തുമുള്ള അല്മായർ മുന്നോട്ടു വന്നെങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നുവെന്നു ഞാൻ പലപ്പോഴും ആഗ്രഹിച്ചു പോകാറുണ്ട്.

അതേസമയം തന്നെ സഭയെക്കുറിച്ച് വേണ്ടത്ര അറിവില്ലാത്ത, സഭാനിർമ്മിതിയിൽ വേണ്ടത്ര താല്പര്യമില്ലാത്ത അല്മായർ നേതൃത്വ നിരയിലേയ്ക്കു കടന്നുവരുന്നത് അപകടകരമാണ്. അതുകൊ

ണ്ടാണ് അടിസ്ഥാന ക്രൈസ്തവ സമൂഹങ്ങളിൽ സജീവമായി സംബന്ധിക്കുകയും പരിശീലനം നേടുകയും ചെയ്യുന്നവർ വേണം നേതൃത്വനിരയിലേയ്ക്കു വരേണ്ടതെന്നു നാം നിർബന്ധിക്കുന്നത്. നേതൃത്വനിരയിൽ വരാനാഗ്രഹിക്കുന്ന പല അല്മായരുടെയും ലക്ഷ്യം നിർഭാഗ്യവശാൽ സമ്പത്തും സ്ഥാനമാനങ്ങളും സ്വാധീനശക്തിയുമൊക്കെയാണ്. ഒരു പരിധിവരെ ഇവയൊക്കെ സഭയുടെ വളർച്ചയ്ക്കു വിലങ്ങു തടികളാണ്. ഇവയൊന്നുമില്ലെങ്കിൽത്തന്നെ പൗലോസ് അപ്പോസ്തലനെപ്പോലെ “ഞാൻ സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്നില്ലായെങ്കിൽ എനിക്കു ദുരിതം” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് “ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹം എന്നെ നിർബന്ധിക്കുന്നു” എന്ന മനോഭാവത്തോടെ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ ഏറ്റെടുക്കുന്നവരാണു സഭയിൽ നേതൃത്വസ്ഥാനങ്ങൾ വഹിക്കാൻ അർഹതയുള്ളവർ.

ഈ അടുത്തകാലത്തുണ്ടായ സ്വകാര്യ വിദ്യാഭ്യാസപ്രശ്നം മുതലെടുത്തുകൊണ്ടു സഭയുടെ സമ്പത്തും സ്ഥാനമാനങ്ങളും തങ്ങൾക്കു വിട്ടുകിട്ടണമെന്നു മുറവിളികൂട്ടുന്ന ചുരുക്കം ചില അല്മായർ കേരളത്തിൽ അങ്ങിങ്ങായിട്ടുണ്ട്. നിലവിലുള്ള സഭാ സംവിധാനങ്ങളിലൂടെ നേതൃത്വ നിരയിലേയ്ക്കു കടന്നുവരാനുള്ള ജനപിന്തുണയൊന്നും ഇവർക്കില്ല. ഇതറിഞ്ഞുകൊണ്ടാണു ന്യായമായ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ സഭയ്ക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ടു മാറ്റങ്ങൾക്കു ശ്രമിക്കുന്നതിനുപകരം സഭയ്ക്കു പുറമേ നിന്നു സഭയ്ക്കെതിരായി കടുത്ത വിമർശനങ്ങൾ ഇവർ അഴിച്ചുവിടുന്നത്. സമ്പത്തും സ്ഥാനമാനങ്ങളും പോയാൽ സഭാ സംവിധാനങ്ങളെല്ലാം തകർന്നു പോകുമെന്നു കണക്കുകൂട്ടി മനപ്പായസം കുടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചില നിക്ഷിപ്തതാല്പര്യക്കാരുടെയും പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളുടെയും ചട്ടകങ്ങളായി വർത്തിക്കുന്നവരാണ് ഇവർ. സഭാ അധികാരികളുടെ ഭാഗത്തു നിന്നുണ്ടാകുന്ന അഴിമതിയും ധൂർത്തും ആഡംബരപ്രിയവുമൊക്കെയാണ് ഇതിനു കാരണമായി ഇവർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്. സഭാ സംവിധാനങ്ങളെല്ലാം കുറ്റമറ്റതാണെന്നു ഞാൻ അവകാശപ്പെടുന്നില്ല, പാളിച്ചകൾ ആരുടെ ഭാഗത്തുണ്ടായാലും അവ തിരുത്തപ്പെടണം. വ്യക്തിപരമായി, സഭ എന്നെ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്ന സമ്പത്തിന്റെയും, സ്ഥാപനങ്ങളുടെയും നിയന്ത്രണം ഉത്തരവാദിത്തപ്പെട്ട മറ്റാരെങ്കിലും ഏറ്റെടുത്തെങ്കിലോ എന്ന് ആത്മാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിക്കുന്ന വ്യക്തിയാണു ഞാൻ. എന്നാൽ ഇതിനായി മുറവിളികൂട്ടുന്നവർക്കെല്ലാം ഇവയൊക്കെ വിട്ടുകൊടുക്കാനുള്ള അധികാരം എനിക്കില്ല. സഭയുടെ അംഗീകൃത നിയമമനുസരിച്ചു വേണം ഞാൻ ഇവയൊക്കെ കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ. എനിക്ക് ഇവരോടൊക്കെ വ്യക്തമായി പറയുവാനുള്ള ഒരു സത്യമാണിത്. സമ്പത്തും സ്ഥാപനങ്ങളും സ്വാധീനശക്തിയുമൊക്കെ പോയാൽ സഭ തകർന്നു പോകാനൊന്നും പോകുന്നില്ല. നേരേമറിച്ച് ഒന്നു കൂടി ശക്തിപ്രാപിച്ചു ഊർജ്ജസ്വലതയോടുകൂടി എല്ലാവരെയും ആകർഷിക്കുന്ന ഒരു സ്നേഹസമൂഹമായി സഭ തിളങ്ങി നിൽക്കും. അടിസ്ഥാന ക്രൈസ്തവ സമൂഹങ്ങളിലൂടെ നാം ഉന്നം വയ്ക്കുന്നതും ഇതുതന്നെയാണ്.

അടിസ്ഥാന ക്രൈസ്തവ സമൂഹങ്ങൾ നമ്മുടെ രൂപതയിൽ ആരംഭിച്ചിട്ടു പതിനൊന്നുള്ള അധികാരം എനിക്കില്ല. സഭയുടെ അംഗീകൃത നിയമമനുസരിച്ചു വേണം ഞാൻ ഇവയൊക്കെ കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ. എനിക്ക് ഇവരോടൊക്കെ വ്യക്തമായി പറയുവാനുള്ള ഒരു സത്യമാണിത്. സമ്പത്തും സ്ഥാപനങ്ങളും സ്വാധീനശക്തിയുമൊക്കെ പോയാൽ സഭ തകർന്നു പോകാനൊന്നും പോകുന്നില്ല. നേരേമറിച്ച് ഒന്നുകൂടി ശക്തിപ്രാപിച്ചു ഊർജ്ജസ്വലതയോടുകൂടി എല്ലാവരെയും ആകർഷിക്കുന്ന ഒരു സ്നേഹസമൂഹമായി സഭ തിളങ്ങി നിൽക്കും. അടിസ്ഥാന ക്രൈസ്തവ സമൂഹങ്ങളിലൂടെ നാം ഉന്നം വയ്ക്കുന്നതും ഇതുതന്നെയാണ്. ബിലേറെ കൊല്ലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും പ്രതീക്ഷിച്ച രീതിയിൽ ഈ ചെറു സമൂഹങ്ങളെ വാർത്തെടുക്കാൻ നമുക്ക് ഇനിയും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ചെറു സമൂഹങ്ങളെ സ്നേഹസമൂഹങ്ങളായി മാറ്റുകയാണല്ലോ നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം. ഈ സ്നേഹം മെത്രാനും വൈദികരും സന്യാസ്തരും തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങളിൽ നിന്ന് ആരംഭിക്കണം. സഭാ ശുശ്രൂഷകർ ചെറുസമൂഹങ്ങൾ ഫലപ്രദമായി നടത്തുവാനുള്ള പാഠങ്ങൾ മറ്റുള്ളവരെ പഠിപ്പിക്കുന്നവർ മാത്രമാകരുത്. മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ തന്നെ ഇവരും ചെറു സമൂഹങ്ങളിൽ കൃത്യമായി സംബന്ധിക്കുവാനും മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നും പാഠങ്ങൾ പഠിക്കുവാനും തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ പരിവർത്തനം വരുത്തി എല്ലാവർക്കും മാതൃക കാണിച്ചുകൊടുക്കുവാനും താല്പര്യം കാണിക്കുകയാണെങ്കിൽ അടിസ്ഥാന ക്രൈസ്തവ സമൂഹങ്ങളെല്ലാം സജീവമാകും. അങ്ങനെ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്ന സഭാ നവീകരണം ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാക്കാനും ക്രിസ്തുവിനു സമൂഹമദ്ധ്യത്തിൽ ശക്തമായ സാക്ഷ്യം വഹിക്കാനും നമുക്കു സാധിക്കും. മെത്രാസനമന്ദിരങ്ങളും പള്ളിമേടുകളും സന്യാസഭവനങ്ങളും ചെറുസമൂഹങ്ങളുടെ സ്നേഹ ചൈതന്യം പരിപോഷിപ്പിക്കുന്ന വേദികളായിത്തീരണം.

ദർശനാത്മക അല്മായ വ്യക്തി

റൂഫസ് പയസ് ലീൻ

ഒരിക്കൽ ഒരു തത്വ ചിന്തകൻ മനസ്സിൽ നിറഞ്ഞ ചിന്താശകലങ്ങളുമായി സായാഹ്ന സവാരിക്കിറങ്ങി. മൂന്നിൽ കണ്ട വഴിയേ നടന്നു നീങ്ങുമ്പോൾ ഒരു മലയുടെ താഴ്വാരത്തിൽ നിരവധി ആളുകൾ കഠിനമായ തളർച്ചയോടു കൂടെ കരിങ്കൽ പണി ചെയ്യുന്നതു കണ്ടു. പണി ചെയ്തു തളർന്ന, ആദ്യം കണ്ട പണിക്കാരനോടു തത്വ ചിന്തകൻ ചോദിച്ചു. “അല്ലയോ സുഹൃത്തേ, എന്തിനുവേണ്ടിയാണു താങ്കൾ ഇത്ര മാത്രം കഠിനമായി പണിയെടുക്കുന്നത്?” ചോദ്യം ഒട്ടും ഇഷ്ടപ്പെടാതെ ഇതു ചോദിക്കുവാൻ ഇയാൾ ആർ എന്നഭാവേന നിറഞ്ഞ ദേഷ്യത്തോടു കൂടെ അയാൾ തത്വ ചിന്തകന്റെ നേരെ നോക്കി. എന്നിട്ടു ചോദിച്ചു, “അത് അറിഞ്ഞിട്ട് താങ്കൾക്ക് എന്തു കാര്യം?” ഉത്തരം കേട്ട് ആഴമായ നിരാശയിൽ ആണ്ടു പോയ തത്വചിന്തകൻ മനസ്സിൽ തോന്നിയ അസ്വസ്ഥതയ്ക്കിടയിലും കാത്തുസൂക്ഷിച്ച പ്രതീക്ഷയുമായി മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. അല്പം മുന്നിലോട്ടുപോയ അയാൾ പണി ചെയ്തു തളർന്ന മറ്റൊരു പണിക്കാരനെ കണ്ടു. പ്രസന്ന ഭാവത്തോടു കൂടെ കഠിനമായ കരിങ്കൽ ജോലി ചെയ്യുന്ന അയാളോടും തത്വചിന്തകൻ തന്റെ ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചു. പണിക്കാരൻ അല്പം അത്ഭുതാദരവോടു കൂടെയും എന്നാൽ നിറഞ്ഞ മനസ്സുമായി തത്വചിന്തകനെ നോക്കി പറഞ്ഞു. “എനിക്കു ഭാര്യയും മൂന്നു കുട്ടികളുമുണ്ട്. എന്റെ വരുമാനം കാത്തിരിക്കുന്ന അവർക്കു വേണ്ടി ഞാനീ കഠിനമായ പണിചെയ്യുന്നു.” സംതൃപ്തമായ മനസ്സോടു കൂടെ മുന്നോട്ടു നീങ്ങിയ തത്വചിന്തകൻ, സന്തോഷം നിറഞ്ഞ ഭാവത്തോടെ മുളിപ്പാട്ടും പാടി ഉല്ലാസത്തോടെ കരിങ്കൽ ജോലിചെയ്യുന്ന മൂന്നാമനോടു തന്റെ ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചു. അയാൾ മറുപടി പറഞ്ഞു; “ഞങ്ങൾ ഒത്തുചേർന്ന് ഈ കുുന്നിൽ മുകളിൽ ഞങ്ങൾക്കായി ഒരു ആരാധനാലയം പണിയുന്നു. അവിടെ ഞങ്ങൾക്കു ഞങ്ങളുടെ വേദനകളും വേവലാതികളും ഇറക്കി വയ്ക്കാൻ കഴിയും. ജീവിതം കൂടുതൽ സന്തോഷഭരിതമാകും. അതോടൊപ്പം എന്റെ അദ്ധ്വാനം എന്റെ കുടുംബത്തിന് ആശ്വാസവുമാകും.”

ഒരേ ചോദ്യം ഒരേ സാഹചര്യത്തിൽ ഒരേ ജോലി ചെയ്യുന്ന മൂന്നുപേരോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ ലഭിച്ച ഉത്തരം ചിന്തയ്ക്കു വക നൽകുന്നതാണ്. ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ ജീവിത കാഴ്ചപ്പാടുകൾക്കനുസരിച്ചു ജീവിതാനുഭവത്തെ കാണുകയും അറിയുകയും പ്രതികരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആദ്യത്തെയാൾ തന്റെ ജീവിതം തനിക്കുമാത്രമുള്ളതാണ് അതിൽ മറ്റാർക്കും സ്ഥാനമില്ല എന്നും ജീവിതത്തിനു പ്രത്യേകമായ ലക്ഷ്യം ഇല്ലായെന്നും വെളിവാക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തെയാൾ തന്റെ പരിമിതമായ ലക്ഷ്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ഏറ്റവുമധികം സംതൃപ്തമായ ഉത്തരം നൽകിയ മൂന്നാമൻ തന്റെ ലക്ഷ്യം മാത്രമല്ല, താൻ വഴി സമൂഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യവും, പൂർത്തിയാകണമെന്നും അതു തന്റെ ഉത്തരവാദിത്വമാണെന്നും വെളിവാക്കുന്നു. ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതം അവനുമാത്രം ഉള്ളതല്ല, മറിച്ച് അവൻ ആയിരിക്കുന്ന സമൂഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യവും ആ ലക്ഷ്യം സാധ്യമാക്കുന്നതിനു വേണ്ടുന്ന നിശ്ചയ ദാർഢ്യവും ഉള്ളതായിരിക്കണം. തന്റെ നിശ്ചയ ദാർഢ്യമനുസരിച്ചു ലക്ഷ്യത്തിലെത്തുവാൻ വേണ്ടുന്ന വഴികൾ ആലോചിച്ചുറപ്പിക്കുകയും അതിനു വേണ്ടി കഠിനമായ പരിശ്രമം ചെയ്യുവാൻ തയ്യാറാകുകയും വേണം.

വി. ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷത്തിൽ നാലാമത്തെ അധ്യായത്തിൽ മരുഭൂമിയിൽ വച്ചു പിശാചിനാൽ പരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന യേശുവിനെ നാം കാണും (ലൂക്ക 4 :1-13). ഇവിടെ മൂന്നു പരീക്ഷണങ്ങളാണു യേശുവിന് അതിജീവിക്കേണ്ടി വന്നത്. ആദ്യ ചോദ്യം കല്ലിനോട് അപ്പമാകുവാൻ കല്പിക്കുക എന്നതായിരുന്നു ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ചു ഭൗതികമായ നിലനിൽപ്പ് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. അതിനു വേണ്ടുന്ന സാഹചര്യങ്ങൾ ഒരുക്കേണ്ടത് അവന്റെ ഉത്തരവാദിത്വമാണ്. നാല്പതു ദിന രാത്രങ്ങൾ ഉപവസിച്ച യേശുവിനെ സംബന്ധിച്ചു തന്റെ ഭൗതികമായ ജീവിതത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പിന് അപ്പം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. എന്നാൽ ചോദ്യം ഇതാണ്. ഈ നാല്പതു ദിനങ്ങളിലെ തന്റെ ഒരുക്കം വെറും ഒരു നിമിഷത്തെ ശാരീരിക സംതൃപ്തിക്കു വേണ്ടി വിനിയോഗിക്കേണ്ടതാണോ? ഇതാണു യാഥാർത്ഥ്യമായ പരീക്ഷണം. എന്റെ അദ്ധ്വാനം ക്ഷണികമായ സംതൃപ്തിക്കുവേണ്ടിയാണോ? ക്ഷണികമായ സംതൃപ്തി ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുന്നുവെങ്കിൽ കല്ലിനെ അപ്പമാക്കണം. ആത്യന്തികമായ സംതൃപ്തി ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുന്നുവെങ്കിൽ വചനത്തെ ഭക്ഷിക്കുകയും പാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യണം. വചനത്തെ ഭക്ഷിക്കുകയും പാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നവൻ അതിനു വേണ്ടുന്ന ത്യാഗം സന്തോഷത്തോടു കൂടെ സ്വീകരിക്കുവാൻ തയ്യാറാകണം.

ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ചു ദൗത്യമേറ്റെടുത്ത യേശു പിതാവായ ദൈവം നൽകിയ ദൗത്യം പൂർത്തീകരിക്കുന്നതിനു വചനത്തെ സ്വീകരിക്കുകയാണ്. വചനം സ്വീകരിക്കേണ്ടി വരുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന പീഡാസഹനവും മരണവും സന്തോഷപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കുവാൻ തികഞ്ഞ ദിശാ ബോധമുള്ള വ്യ

ദർശനാത്മക അല്മായ വ്യക്തി

കരിക്കേ സാധ്യമാകുകയുള്ളൂ. ഇവിടെ ഒരു പ്രവാചക ദൗത്യം പൂർത്തീകരിക്കപ്പെടുകയാണ്. വേദന കളുടെയും പരീക്ഷണങ്ങളുടെയും മുൾമുനയിലായിരിക്കുമ്പോഴും തന്റെ ജീവിത ദർശനം പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയുള്ള നിശ്ചയ ദാർഢ്യം കൈകരുത്തായി സ്വീകരിക്കുന്ന വ്യക്തി. യേശുവിന്റെ ജ്ഞാന സ്മാനത്തിൽ പങ്കുചേരുന്ന ഓരോ വ്യക്തിയും യേശുവിന്റെ ദൗത്യത്തിലും വചനത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ജീവിത ശൈലിയിലും പങ്കുചേരുകയാണ്.

രണ്ടാമത്തെ പ്രലോഭനം യേശുവിനെ മലയുടെ മുകളിൽ കൊണ്ടു ചെന്നു ചുറ്റുപാടും കാണിച്ച് ആവശ്യപ്പെടുകയാണ്, നീയെന്നെ ആരാധിച്ചാൽ ഇവയെല്ലാം നിന്റേതാകും. എല്ലാറ്റിന്റെയും അധികാരിയോടു താൽക്കാലിക അധികാരി നൽകുന്ന ഔദാര്യത്തിന്റെ ചിത്രമാണിത്. ഭൗതികമായ സ്ഥാനങ്ങളും അംഗീകാരങ്ങളും ബഹുമാനങ്ങളും ആദരവും വേണമോ, സ്ഥായിയായ അവകാശവും അധികാരവും വേണമോ എന്നതാണു പ്രലോഭനം. താൽക്കാലിക അംഗീകാരവും ആദരവുമാണു വേണ്ടതെങ്കിൽ ഇപ്പോഴുള്ള അധികാരിയുടെ ആശയങ്ങളുമായി സമരസപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. എവിടെ ഈ ലോകത്തിന്റെ മുല്യങ്ങളോടും രീതികളോടും- അത് എത്രതന്നെ ദുഷ്ടത നിറഞ്ഞതായാലും എന്റെ സന്തോഷം മാത്രം പ്രധാനം-നാം ഒരു ഒത്തുതീർപ്പിന് വിധേയമാകുന്നുവോ, അപ്പോൾ ഈ ജീവിതത്തിൽ വലിയ പ്രശ്നങ്ങൾ ഇല്ലാതെ കടന്നുപോകാം. ഇവിടെ യേശു വിണ്ടും വചനം ആവർത്തിക്കുകയാണ്. ദൈവമായ കർത്താവിനെ മാത്രമേ ആരാധിക്കാവൂ, അവനെ മാത്രമേ പുജിക്കാവൂ. സന്തോഷത്തിന്റെയും നീതിയുടെയും സമത്വത്തിന്റെയും സമാധാനത്തിന്റെയും രാജ്യസ്ഥാപനമാണു തന്റെ ലക്ഷ്യം. ആ ലക്ഷ്യത്തിലേക്കു സർവ്വ ജനത്തെയും നയിക്കുവാൻ പരിശ്രമിക്കുമ്പോൾ തിന്മയുടെ ശക്തികളെ തിരിച്ചറിയുകയും, അവയോടു വിടപറയുവാനുള്ള നിശ്ചയ ദാർഢ്യം ഉണ്ടായിരിക്കുകയും ചെയ്യുക അനിവാര്യമാണ്. തന്നിക്കുണ്ടാകുന്ന അധികാരത്തിനും ആവശ്യത്വത്തിനും തന്റെ ജനതയുടെ ക്ഷേമവും ഐശ്വര്യവും ആത്യന്തികമായ ലക്ഷ്യ പ്രാപ്തിയുമാണു യേശു ഉന്നം വയ്ക്കുന്നത്. രാജാവു സംരക്ഷകനാണ്, നയിക്കുന്നവനാണ്. തന്നിൽ ഭരമേൽപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ജനത്തെ താൽക്കാലിക പ്രലോഭനങ്ങളിലും മോഹങ്ങളിലും അടിമപ്പെടാതെ ലക്ഷ്യത്തിലേക്കു നയിക്കണം. ജ്ഞാനസ്മാനം സ്വീകരിക്കുന്ന ഓരോ വ്യക്തിയും യേശുവിന്റെ ഈ രാജകീയ ദൗത്യത്തോടു പങ്കുചേരുന്നവരും ആ ദൗത്യം യാഥാർത്ഥ്യവൽക്കരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നിശ്ചയ ദാർഢ്യമുള്ളവരായിരിക്കണം. ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ച ഒരു വ്യക്തിയെ അവൻ യേശുവിന്റെ പൗരോഹിത്യത്തിൽ പങ്കുചേരാൻ ജീവൻ നൽകി അവനെ രക്ഷിക്കേണ്ടവനും, സൗഖ്യപ്പെടുത്തേണ്ടവനും, ജീവൻ നൽകേണ്ടവനുമാണ്; സംരക്ഷിക്കേണ്ടവനാണ്, ആശ്വസിപ്പിക്കേണ്ടവനും, ആത്മീയനാക്കേണ്ടവനുമാണ്. അതായത് അവൻ ഒരു പുരോഹിതൻ-സമർപ്പിതൻ ആണ്, ത്യാഗങ്ങളും സഹനങ്ങളും അവന്റെ കൂട്ടായിമാണ്. ജ്ഞാനസ്മാനം സ്വീകരിക്കുന്ന ഓരോ വ്യക്തിയും തന്റെ പൗരോഹിത്യ ദൗത്യത്തോടു പ്രതിബദ്ധതയുള്ളവനും ആ ദൗത്യം യാഥാർത്ഥ്യവൽക്കരിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി നിശ്ചയ ദാർഢ്യമുള്ളവനുമായിരിക്കണം.

മൂന്നാമത്തെ പ്രലോഭനം സ്വജീവൻ നഷ്ടപ്പെടുത്താതെ ലോകത്തെ രക്ഷിക്കുക എന്നതാണ്. നീ ഇവടെ നിന്നു ചാടുന്നുവെങ്കിൽ നിന്റെ ദൂതന്മാർ നിനക്കു ക്ഷതമേൽക്കാതെ സംരക്ഷണമേകും എന്ന പ്രലോഭനം ജീവിതത്തിന്റെ ലാഘവ ബുദ്ധിയെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതാണ്. താൻ ദൈവപുത്രനാണെന്നും തന്റെ പ്രാഭവം ഇത്രമേലുണ്ടെന്നും ലോകത്തെ അറിയിക്കുവാനുള്ള ഒരു എളുപ്പ വഴിയായി മാറാൻ. യേശുവിന്റെ വഴി അതായിരുന്നില്ല, സാധാരണ ജനതയെപ്പോലെ അവരുടെ ജീവിത കഷ്ടപ്പാടുകൾക്കിടയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ആ കഷ്ടപ്പാടു തന്നെ ദൈവാനുഭവമാക്കി മാറ്റിയെടുക്കുക എന്നതാണ്. തന്റെ ലക്ഷ്യം ഐഹികമല്ലായെന്നും തന്റെ മാർഗ്ഗം കുരിശാണെന്നും യേശു ഉറച്ചു വിശ്വസിക്കുന്നു. തന്റെ പ്രാഭവവും മഹത്വവും മറ്റുള്ളവരെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുക എന്നതിലുപരി മറ്റുള്ളവർക്കായി ജീവൻ അർപ്പിക്കേണ്ടവനും മറ്റുള്ളവരെ ആശ്വസിപ്പിക്കേണ്ടവനുമാണ് എന്നു യേശുവിനു ബോധ്യമുണ്ട്. ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ച ഒരു വ്യക്തിയെ സംബന്ധിച്ച് അവൻ യേശുവിന്റെ പൗരോഹിത്യത്തിൽ പങ്കുചേർന്നു ജീവൻ നൽകി അപരനെ രക്ഷിക്കേണ്ടവനാണ്. ജ്ഞാനസ്മാനം സ്വീകരിക്കുന്ന ഓരോ വ്യക്തിക്കും തന്റെ പൗരോഹിത്യ ദൗത്യത്തോടു പ്രതിബദ്ധതയുണ്ടായിരിക്കണം.

ജ്ഞാനസ്മാനം സ്വീകരിക്കുന്ന ഓരോ അല്പമായനും യേശുവിന്റെ പ്രവാചക-രാജകീയ-പുരോഹിത-ദൗത്യത്തിൽ പങ്കുചേരേണ്ടവനാണ്. പ്രവാചക ദൗത്യം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു ദൈവത്തിന്റെയും മനുഷ്യരുടെയും സ്വരം കേൾക്കാൻ ഒരുവൻ തയ്യാറാകണം. രാജകീയ ദൗത്യം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു തന്റെ ജനത്തെ പച്ചയായ മേച്ചിൽ പുറങ്ങളിലേക്കും നിശ്ചലമായ ജലാശയത്തിലേക്കും നയിക്കണം. ശത്രുക്കളിൽ നിന്നും സംരക്ഷണം നൽകണം. ലോകാധികാരികൾക്കു വിധേയപ്പെടുക എന്നതിലുപരി ദൈവത്തിന്റെ നിയമങ്ങൾക്കു വിധേയമാകുവാൻ കഴിയണം. പുരോഹിത ദൗത്യമേറ്റെടുത്തുകൊണ്ടു കുരിശിന്റെ മാർഗ്ഗം തെരഞ്ഞെടുക്കണം. ആടുകൾക്കു വേണ്ടി ജീവനർപ്പിക്കുവാനും തയ്യാറാകണം.

ചുരുക്കത്തിൽ ദിശാ ബോധമുള്ള ഒരു അല്പമായ രൂപീകരണമെന്നതു വചനം നൽകുന്ന പ്രക്രിയ

യാണ്. ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ച് അല്മായ പ്രേഷിത പന്ഥാവിലെത്തുന്ന ഓരോരുത്തരും പ്രാരംഭത്തിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന കഥയിലെ മൂന്നാമത്തെ മനുഷ്യനെപ്പോലെ തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു ലക്ഷ്യവും ദൗത്യാവബോധവും ഉള്ളവരായിരിക്കണം. എങ്ങനെയും ജീവിച്ചു പോകുകയെന്ന ആദ്യത്തെ ആളിന്റെ മനോഭാവവും തനിക്കും തന്റെ കുടുംബത്തിനും വേണ്ടി മാത്രം എന്ന രണ്ടാമത്തെ ആളിന്റെ പരിമിതമായ ലക്ഷ്യബോധത്തിനുമപ്പുറം മൂന്നാമത്തെ വ്യക്തിയെപ്പോലെ കൃത്യമായ കാഴ്ചപ്പാടും ലക്ഷ്യവും നമുക്ക് ഉണ്ടാകണം. ദൗത്യപന്ഥാവിലിറങ്ങുമ്പോൾ യേശു അഭിമുഖീകരിച്ച പ്രലോഭനങ്ങളും നമ്മെ കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ട്. അവിടെ വചനാധിഷ്ഠിതമായി ദൈവരാജ്യം ഉന്നം വച്ചു കുരിശിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ മുന്നേറുവാൻ നമുക്കു പരിശ്രമിക്കാം.

രാജകീയ ദൗത്യം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു തന്റെ ജനത്തെ പച്ചയായ മേച്ചിൽ പുറങ്ങളിലേയ്ക്കും നിശ്ചലമായ ജലാശയത്തിലേയ്ക്കും നയിക്കണം. ശത്രുക്കളിൽ നിന്നും സംരക്ഷണം നൽകണം. ലോകാധികാരികൾക്കു വിധേയപ്പെടുക എന്നതിലുപരി ദൈവത്തിന്റെ നിയമങ്ങൾക്കു വിധേയമാകുവാൻ കഴിയണം. പുരോഹിത ദൗത്യമേറ്റെടുത്തുകൊണ്ടു കുരിശിന്റെ മാർഗ്ഗം തെരഞ്ഞെടുക്കണം. ആടുകൾക്കു വേണ്ടി ജീവനർപ്പിക്കുവാനും തയ്യാറാകണം.

ചുരുക്കത്തിൽ ദിശാ ബോധമുള്ള ഒരു അല്മായ രൂപീകരണമെന്നതു വചനം നൽകുന്ന പ്രക്രിയയാണ്. ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ച് അല്മായ പ്രേഷിത പന്ഥാവിലെത്തുന്ന ഓരോരുത്തരും പ്രാരംഭത്തിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന കഥയിലെ മൂന്നാമത്തെ മനുഷ്യനെപ്പോലെ തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു ലക്ഷ്യവും ദൗത്യാവബോധവും ഉള്ളവരായിരിക്കണം. എങ്ങനെയും ജീവിച്ചു പോകുകയെന്ന ആദ്യത്തെ ആളിന്റെ മനോഭാവവും തനിക്കും തന്റെ കുടുംബത്തിനും വേണ്ടി മാത്രം എന്ന രണ്ടാമത്തെ ആളിന്റെ പരിമിതമായ ലക്ഷ്യബോധത്തിനുമപ്പുറം മൂന്നാമത്തെ വ്യക്തിയെപ്പോലെ കൃത്യമായ കാഴ്ചപ്പാടും ലക്ഷ്യവും നമുക്ക് ഉണ്ടാകണം. ദൗത്യപന്ഥാവിലിറങ്ങുമ്പോൾ യേശു അഭിമുഖീകരിച്ച പ്രലോഭനങ്ങളും നമ്മെ കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ട്. അവിടെ വചനാധിഷ്ഠിതമായി ദൈവരാജ്യം ഉന്നം വച്ചു കുരിശിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ മുന്നേറുവാൻ നമുക്കു പരിശ്രമിക്കാം.

അല്മായ നേതൃത്വവും സമഗ്ര വിദ്യാഭ്യാസവും

എം. കെ. ജോർജ്ജ് എസ്. ജെ

അല്മായ നേതൃത്വം സഭയുടെ നിലനില്പിനു തന്നെ അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ് എന്ന തിരിച്ചറിവു പുത്തനല്ല. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സുന്നഹദോസിന്റെ ഏറ്റവും നിർണ്ണായകമായ ഊന്നലുകളിൽ ഒന്നായിരുന്നു അത്. സമീപകാലത്തു നടന്ന കോൺഫറൻസ് ഓഫ് കാത്തലിക് ബിഷപ്പ്സ് ഓഫ് ഇന്ത്യയുടെ ചർച്ചകളിലും ഉയർന്നുവന്ന പ്രധാനാശയവും ഇതുതന്നെ. ഭാരതത്തിലെ സഭാവിശ്വാസികൾ തങ്ങളുടെ വിളിയും ദൗത്യവും മേറ്റെടുത്തു സഭയെ പോഷിപ്പിക്കണം. അല്മായരുടെ അവകാശങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയും തങ്ങളുടെ കടമകൾ പൂർണ്ണമായി നിറവേറ്റി കൊണ്ടുമാകണം അല്മായർ സഭയെ ശുശ്രൂഷിക്കേണ്ടത്. വേർതിരിവുകൾ ഇല്ലാത്ത സഭയിൽ ഒന്നാം നിര പൗരന്മാരാണ് അല്മായർ. (1) സ്വപ്നവും ദർശനവും ഇതായിരിക്കെ തന്നെ, യാഥാർത്ഥ്യം വ്യത്യസ്തമാണ്. അല്മായർക്കു നേതൃത്വത്തിലേയ്ക്കു വരാനുള്ള വൈമുഖ്യവും, സഭാനേതൃത്വത്തിന് അവരെ ക്ഷണിക്കാനുള്ള മടിയുമാണു വസ്തുതകൾ. ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ് അല്മായ നേതൃത്വം ശക്തമാകേണ്ടത്. അല്മായ നേതൃത്വം ശക്തമാകേണ്ടതു സമഗ്ര വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെയാണ് എന്നും, അത്തരം ഒരു സമഗ്ര വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഘടകങ്ങളും മാനങ്ങളും എന്തായിരിക്കണമെന്നും, അതിനുള്ള തടസ്സങ്ങൾ ഏവയാണെന്നു മൊക്കെയാണ് ഈ ലേഖനത്തിന്റെ അന്വേഷണം.

രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സുന്നഹദോസും അല്മായനേതൃത്വവും

ആധുനിക സഭയുടെ വളർച്ചയിൽ നിർണ്ണായകമായ ഒരു സ്ഥാനം രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സുന്നഹദോസിനുണ്ട്. സുന്നഹദോസിനുശേഷം അല്മായർക്കു സഭയിൽ ഒരു സുവർണ്ണ കാലഘട്ടമായിരിക്കും എന്നു പ്രതീക്ഷയുണ്ടായിരുന്നു. സഭാരേഖകൾ വ്യക്തമായ ഭാഷയിൽ അല്മായ നേതൃത്വത്തിനു ഊന്നൽ നൽകി. ഏറെ ലേഖനങ്ങളും പഠനങ്ങളും ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. സഭയുടെ ഭരണഘടനയിൽ തന്നെ അല്മായ പ്രാതിനിധ്യം ഉണ്ടാകണമെന്നും, അധികാരഘടനകളിൽ അല്മായർ കൂടി സ്ഥാനം പിടിക്കണം എന്ന ചിന്തയും ശക്തമായി പ്രചരിച്ചു. ആകപ്പാടെ രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സുന്നഹദോസ് അല്മായ നേതൃത്വത്തിനു സമൂഹമായ ഒരു മാറ്റവും പുതിയൊരു പങ്കാളിത്തവും വിഭാവനം ചെയ്തു.

ഭാരതസഭയിലും ഈ ചിന്തയുടെ അനുരണനങ്ങൾ പ്രകടമായി അനുഭവപ്പെട്ടു. 1969-ലെ “സഭ ഭാരതത്തിൽ” എന്ന സെമിനാറിലും ഉയർന്നു വന്ന അഭിപ്രായം ഇതായിരുന്നു. അല്മായരുടെ ഇടയിൽ തന്നെ, പ്രേഷിത ദൗത്യം അവരുടെ അവകാശവും കടമയുമാണെന്ന ബോധം വളരുന്നുണ്ട്. ആരാധനയിലും വിശ്വാസ രൂപീകരണത്തിലും, പാസ്റ്ററൽ കൗൺസിലുകളിലും വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും കൂടുംബ പ്രേഷിതത്വത്തിലും മാധ്യമങ്ങളിലും ആതുര സേവനത്തിലും, സാമൂഹ്യക്ഷേമ പ്രവർത്തനങ്ങളിലുമൊക്കെ അല്മായ നേതൃത്വത്തിന്റെ തിളക്കം അനുഭവപ്പെടണം.

പക്ഷേ, സ്വപ്നങ്ങൾക്കു ചിറകുനൽകാൻ സഭാനേതൃത്വത്തി നായില്ല എന്നതായിരുന്നു സത്യം. 1978 ലെ ഒരു പ്രഖ്യാപനത്തിൽ ഇപ്രകാരം ഒരു പരാമർശമുണ്ടായി. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ അല്മായ പ്രേഷിതത്വത്തിനു ശക്തമായ ഒരു മാനം നല്കിയെങ്കിലും, പിന്നീടുണ്ടായ കലങ്ങളിൽ സഭയുടെ ചിന്താമണ്ഡലത്തിൽ നിന്നുതന്നെ ഈ ചിന്ത മങ്ങിയോ എന്നു സംശയം തോന്നുന്നു. അല്മായ നേതൃത്വം സ്വപ്നം കണ്ട സുവർണ്ണ ദിനങ്ങൾ പിറന്നതേ ഇല്ല എന്നതായിരുന്നു സത്യം.

ഇതിനു കാരണങ്ങൾ പലതായിരുന്നു. സഭാ മേധാവിത്വത്തിൽ നിന്നും പുരോഹിത മേധാവിത്വത്തിൽ നിന്നും സ്വതന്ത്രമാക്കാൻ കഴിയാത്തതും, സഭയുടെ ചിലമേഖലകളിൽ അല്മായരെ മുഖ്യധാരയിൽ നിന്നു മാറ്റിനിർത്താനുള്ള പ്രവണതയും മുഖ്യ കാരണങ്ങളായി. അല്മായർ പിൻവലിഞ്ഞു എന്നതും, മുഖ്യധാരയിലേയ്ക്കും, നേതൃത്വനിരയിലേയ്ക്കും വരാനുള്ള കഴിവും വൈദഗ്ധ്യങ്ങളും ഉള്ളവരുടെ പരിമിതമായ എണ്ണവും കാരണങ്ങളായി. ഏതായാലും രണ്ടാംവത്തിക്കാൻ സുന്നഹദോസും, പിന്നീടുണ്ടായ ഒട്ടനവധി പ്രഖ്യാപനങ്ങളും വിഭാവനം ചെയ്ത അല്മായ നേതൃത്വം ഇന്നും ഒരു മരീചികയായി നിലക്കുന്നു എന്ന തിരിച്ചറിവിൽ നിന്നുവേണം ഈ അന്വേഷണം നടത്താൻ.

വികേന്ദ്രീകരണ പ്രസ്ഥാനവും സഭയും

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിലും ഇരുപത്തൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പിറവിയിലും അധികാരവികേന്ദ്രീകരണത്തിനു വലിയ ഒരു പ്രാമുഖ്യം ലഭിച്ചു. ഭാരത ചരിത്രത്തിലെ 73 ഉം 74 ഉം ഭരണഘടനാ ഭേദഗതിയും രാഷ്ട്രീയ മേഖലയിലുണ്ടായ അധികാര വികേന്ദ്രീകരണ ക്രമീകരണങ്ങളും സഭയുടെ ചിന്താതലങ്ങളെയും സ്വാധീനിക്കുന്നു എന്നുവേണം കരുതാൻ. ജനായത്ത ക്രമങ്ങളുടെയും

അല്മായ നേതൃത്വവും സമഗ്ര വിദ്യാഭ്യാസവും

അധികാര വികേന്ദ്രീകരണത്തിന്റെയും സംസ്കാരത്തിൽ വളരുന്ന ജനങ്ങൾക്കു സഭയിൽ മാത്രം ഏകാധിപത്യ പ്രവണത നിലനിൽക്കുന്നത് അംഗീകരിക്കാനാവില്ലല്ലോ. ഒപ്പം പൊതു സാമൂഹ്യ ക്രമങ്ങളിൽ വരുന്ന മാറ്റങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുകയും, അവയ്ക്കനുസരിച്ചു കാലാനുസൃതമായ മാറ്റങ്ങളെ സ്വാംശീകരിക്കുകയും ചെയ്യാതിരിക്കാനുമാവില്ല. ഈ ഒരു സാഹചര്യത്തിലാണു നമ്മുടെ ഈ അന്വേഷണം.

സമഗ്ര വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ അല്പമായ നേതൃത്വം

നേതൃത്വത്തിന്റെ താത്വിക തലങ്ങളും, ധാരണകളും അന്വേഷിക്കുമ്പോൾ, ഏറെ വൈവിധ്യം കാണാം. നേതൃത്വം ജന്മസിദ്ധമാണ്, ദൈവികസത്യമാണ്. എന്നൊക്കെയുള്ള ചിന്താധാരകൾ ഒരു വശത്ത്, വൈദഗ്ദ്ധ്യങ്ങളും, സ്വാധീന ശക്തിയുമാണു നേതൃത്വത്തിന്റെ കാതൽ എന്ന വാദം മറുവശത്ത്. നേതൃത്വം സാഹചര്യ ബന്ധിയാണ്, ജീവിത സാഹചര്യങ്ങളുടെ സവിശേഷചുറ്റുപാടുകളാണു നേതൃത്വത്തെ സ്വരൂപിക്കുന്നത് എന്നും ഒരഭിപ്രായം. എല്ലാറ്റിലും സത്യമുണ്ടാ യിരിക്കെ തന്നെ, സമകാലീന സാമൂഹ്യശാസ്ത്രത്തിൽ, നേതൃത്വ രൂപീകരണത്തിൽ സമഗ്രമായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ പരിപാടിക്കു നിർണ്ണായകസ്വാധീനമുണ്ട് എന്നു തെളിയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു തന്നെ, ഫലപ്രദമായ ഒരു അല്പമായ നേതൃത്വം ഉരുത്തിരിയണമെങ്കിൽ സമഗ്രമായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടേ അതു സാധിക്കൂ എന്ന് അംഗീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സമഗ്ര വിദ്യാഭ്യാസം

നിർവചിക്കാൻ എളുപ്പമല്ലാത്ത, എന്നാൽ ഒരായിരം നിർവചനങ്ങളുള്ള ഒരു പ്രതിഭാസമാണ് വിദ്യാഭ്യാസം. അതുകൊണ്ടു തന്നെ മറ്റൊരു നിർവചനത്തിനോ, പഴയനിർവചനങ്ങളുടെ വിശകലനത്തിനോ ഒരുവെടാതെ, സമഗ്ര വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ചില മാറ്റങ്ങളെയും, ഘടനകളെയും പറ്റി അല്പം വിചിന്തനം നടത്താം. സമഗ്രതയെ നിർവചിക്കുമ്പോൾ ആദ്യം ഓർമ്മിക്കേണ്ടത് മനുഷ്യജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണകളാണ്. കേവലം ഒരു സാമ്പത്തിക ജീവിയോ, സാമൂഹിക ജീവിയോ, മാത്രമായി ഒതുക്കാതെ, സാമ്പത്തിക-സാമൂഹ്യ- രാഷ്ട്രീയ -സാംസ്കാരിക മാനങ്ങൾ ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ തുറകളിലും, എല്ലാ അനുഭവങ്ങളിലും സമന്വയിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ജീവിയായി മനുഷ്യനെ കാണേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സമഗ്രതയുടെ മറ്റൊരുമാനം, വ്യക്തി ജീവിതത്തിലെ തന്നെ ഇഴചേർക്കലാണ്. ഓരോ വ്യക്തിക്കും തന്റെ ജീവിതത്തെ കാണുകയും അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് കേവലം ഉപരിവിപ്ലവതകളിലൂടെയാണോ, അനുഭവാധിഷ്ഠിതമായി - വിശകലനകരമായി- ധ്യാനാത്മകമായി -പ്രതിബദ്ധതയോടെ ആണോ എന്നതും സമഗ്രതയുടെ ലക്ഷണമാണ്.

സമഗ്രവിദ്യാഭ്യാസമെന്നതു, വ്യക്തിയുടെ പൂർണ്ണവികാസവും സമൂഹത്തിന്റെ നന്മയുമാണ്. അറിവുനേടി സംസ്കൃതചിന്തനാവുക എന്നൊരു ധാരണയുണ്ടല്ലോ. സമഗ്രവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട മാനം സംസ്കാരത്തിലുള്ള ഊന്നലാണ്. വിദ്യാഭ്യാസം പൂർണ്ണമാവുന്നതു സംസ്കാരത്തെ നിലനിർത്തുമ്പോഴാണ്, പരിപോഷിപ്പിക്കുമ്പോഴാണ്, അനന്തര തലമുറയ്ക്കു കൈമാറു വേണ്ടാണ്. സംസ്കാരം എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത് സാമൂഹ്യ വ്യക്തി ജീവിതങ്ങളുടെ അടിത്തറയായ, ചിന്താ രീതികളാണ്, പ്രവർത്തനശൈലികളാണ്, മൂല്യങ്ങളാണ്, ആദർശങ്ങളാണ്, കലാരൂപങ്ങളാണ്, ഭാഷയാണ്, ഒരായിരം വ്യത്യസ്ത മാനങ്ങളാണ്. ഇവയെല്ലാം വ്യക്തിയുടെയും സമൂഹത്തിന്റെയും നന്മയ്ക്കു വേണ്ടി ഉപയോഗിച്ച് ഉത്തമ പൗരന്മാരായി മാറുമ്പോഴാണ് സമഗ്ര വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾ നാം കാണുന്നത്.

സ്വഭാവ രൂപീകരണം സമഗ്രവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ആധുനിക ലക്ഷ്യമാണെന്ന് എല്ലാ ആചാര്യന്മാരും പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. നല്ല ആശയങ്ങൾ സ്വായത്തമാക്കുകയും, അവ ജീവിതത്തിന് ആധാരമാക്കുകയും ചെയ്തു കഴിഞ്ഞാൽ ഒരു പുസ്തകശാല മുഴുവൻ ഹൃദിസ്ഥമാക്കിയ വ്യക്തിയേക്കാൾ കൂടുതൽ വിദ്യാഭ്യാസം നിങ്ങൾ നേടി കഴിഞ്ഞു എന്നു സ്വാമിവിവേകാനന്ദൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

സമഗ്ര വിദ്യാഭ്യാസം വിമോചനത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നതാണ് ഔപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസം മെരുക്കൽ പ്രക്രിയയാണെന്നും, അനീതി നിറഞ്ഞ ഒരു സാമൂഹിക ക്രമത്തിന്റെ പിന്നിയാളുകളെ സൃഷ്ടിക്കുന്ന താണെന്നും പൗളോപ്രെയർ, ഐവാൻ ഇല്ലിച്ച് തുടങ്ങിയ വിദ്യാഭ്യാസ വിചക്ഷണർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുണ്ട്. പകരം അവർ നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്, ഒരു വിമോചനകരമായ വിദ്യാഭ്യാസമാണ്. സ്വന്തം അസ്തിത്വത്തിന്റെ മഹത്വം തിരിച്ചറിയുകയും, ഒപ്പം അപരന്റെ വില അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു വിദ്യാഭ്യാസം. സാമൂഹ്യനീതിക്കു വേണ്ടി പോരാടുന്ന ഒരു വിദ്യാഭ്യാസം. ഉള്ളവനും ഇല്ലാത്തവനും തമ്മിലുള്ള വിടവു നികത്തുന്ന ഒരു വിദ്യാഭ്യാസം. എല്ലാറ്റിനെയും വാണിജ്യ വൽക്കരിച്ചു, വിലപേശി, അപമാനവീകരിക്കുന്ന ആഗോളീകരണത്തിന്റെ ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ, എല്ലാവരെയും മാനവീകരിക്കാൻ പ്രയത്നിക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാഭ്യാസം. സ്നേഹവും, സംവാദവും, നീതിക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളും

കേന്ദ്രീകരിച്ചുള്ള ഒരു വിദ്യാഭ്യാസം. ആത്മീയതയെ കേന്ദ്രീകരിച്ചു വിവേചനാധിഷ്ഠിതമായ മാതാത്മക ചെയ്തികളെ എതിർക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാഭ്യാസം, ഇവയൊക്കെയാണു സമഗ്ര വിദ്യാഭ്യാസം ഉന്നം വയ്ക്കുന്ന ലക്ഷ്യങ്ങളും മാനങ്ങളും. യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷം (15, 4) സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ഐക്യമുണ്ട്, നിങ്ങൾ എന്നിൽ വസിക്കുക. ഞാൻ നിങ്ങളിലും വസിക്കും. മുന്തിരി തണ്ടിൽ വസിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ചില്ലയ്ക്കു തനിയെ കായ്ക്കാൻ കഴിയാത്തതുപോലെ, എന്നിൽ വസിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കും ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. ഏറ്റവും സമഗ്രമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം ഈ ഐക്യം പുനഃസ്ഥാപിക്കലാണ്, നേടലാണ്.

പ്രായോഗിക മാനങ്ങൾ

സമഗ്രവിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ വളരുന്ന ഒരു അല്പമായ നേതൃത്വം അവശ്യം കടന്നുപോകേണ്ട ചില വഴികളുണ്ട്. എല്ലാ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും ആരംഭവും, അടിസ്ഥാനവും, അനുഭവമാണ്. ഓരോ മനുഷ്യന്റെയും ജീവിതത്തെ ധന്യമാക്കുന്നത് അവന്റെ-അവരുടെ അടിസ്ഥാനാനുഭവങ്ങളാണ്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ അല്പമായ നേതൃത്വം വളർത്താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന സഭ, ഓരോ അല്പമായനും ഉറപ്പു വരുത്തേണ്ടത് അവരവരുടെ അടിസ്ഥാനാനുഭവങ്ങളിലേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞു നോക്കാനുള്ള അവസരങ്ങളാണ്. അതിൽ തന്നെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതു ക്രിസ്താനുഭവമാണ്. യേശുവിനെ അനുഭവിക്കാത്ത ഒരുവന് ആത്മാർത്ഥവും ഫലപ്രദവുമായ നേതൃത്വത്തിലേയ്ക്കു കടന്നു വരാനാവില്ല. യേശുവിനെ അറിഞ്ഞ ഒരുവന്-ഒരുവൾക്കു, യേശുവിന്റെ ഔന്നിത്യത്തിന്റെ ചുടും, ചുണയും നിശ്ചയമായും ലഭിക്കും. കേവലം മത്സ്യ തൊഴിലാളിക്കും പേടിഞ്ഞൊണ്ടന്മാരുമായിരുന്ന തന്റെ ശിഷ്യന്മാരെ മനുഷ്യചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും ശക്തരായ ദൂതന്മാരാക്കി മാറ്റിയതു യേശുവാണല്ലോ-യേശു അനുഭവമാണല്ലോ. അല്പമായനേതൃത്വം അടിത്തറയാക്കേണ്ടതു തീവ്രമായ ഒരു ക്രിസ്താനുഭവം തന്നെ.

സമകാലീന ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു വിമർശനാത്മക അവബോധം അല്പമായ നേതൃത്വത്തിന്റെ എന്നു മാത്രമല്ല, എല്ലാ നേതൃത്വത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനഗുണമാണ്. ഈ നൂറ്റാണ്ടിനെ നിർവ്വചിക്കുന്ന സാമൂഹ്യ യാഥാർത്ഥ്യം ആഗോളീകരണമാണ്. അതിരുകളില്ലാത്ത ഒരു ആഗോളഗ്രാമമായി മാറിയിരിക്കുന്ന ഈ ലോകം, മുലധനവും, മാനുഷിക വിഭവങ്ങളും, സാങ്കേതിക വിദ്യയും അനായാസമായി നീക്കുന്നു. ഗതാഗത സൗകര്യങ്ങളുടെ അവിശ്വസനീയമായ വളർച്ച ഇതിനെല്ലാം ആക്കം കൂട്ടുന്നു. അനന്തസാധ്യതകളാണ് ആഗോളീകരണം തുറന്നു തന്നിരിക്കുന്നത്. അതിന്റെ തികതഫലങ്ങളും, കൂടെയുണ്ട്. തൊഴിലില്ലായ്മയും ധനികരും ദരിദ്രരും (രാഷ്ട്രങ്ങൾ, പ്രദേശങ്ങൾ, കുടുംബങ്ങൾ, വ്യക്തികൾ) തമ്മിലുള്ള അന്തരവും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. സാമ്പത്തിക ആഗോളീകരണത്തെക്കാൾ എത്രയോ ആഴത്തിൽ അപകടകരമാണ്, മനസ്സിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന മൂല്യങ്ങളും, ജീവിതശൈലികളും രാജ്യാന്തര വ്യത്യാസങ്ങളില്ലാതെ പ്രചരിക്കപ്പെടുന്നു. അവിടെ നല്ലതും ചീത്തയും തിരിച്ചറിയാനുള്ള വിവേകം അത്യാവശ്യമായിമാറുന്നു.

ഇന്നു നേരിടുന്ന ചില ഭീകരയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണകൾ കൂടി വളർത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അഴിമതി, അക്രമം മതമൗലികവാദങ്ങൾ, ഭീകരപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ, സമൂഹത്തിൽ പരക്കെയും മൂല്യച്യുതി, രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ അപജയങ്ങൾ, എല്ലാം കൂടി മലീമസ മാക്കിയ ഈ സാമൂഹ്യ, രാഷ്ട്രീയ സാഹചര്യത്തെ വിമർശനാത്മകമായും, ശാസ്ത്രീയമായും, അപഗ്രഥിക്കുന്നവർക്കേ നേതൃത്വ നിരയിലെത്താനാവൂ. ഏതൊരു നേതൃത്വ വിദ്യാഭ്യാസവും അത്തരമൊരു വിശകലന ഉൾക്കാഴ്ച അടിത്തറയിൽ നിന്നു വളരൂ.

രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ അല്പമായ നേതൃത്വത്തിനു കൊടുക്കേണ്ട പരിശീലനത്തെപ്പറ്റി വ്യക്തമായ ഒരു രൂപരേഖ തരുകയുണ്ടായി (നമ്പർ 28-32). അതിൽ സമഗ്രവും, ബഹുമുഖവുമായ പരിശീലനത്തെപ്പറ്റിയാണു പരാമർശിക്കുന്നത്. ആധുനിക സമൂഹത്തെ നന്നായി മനസ്സിലാക്കുന്ന അതിന്റെ സംസ്കാരത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു വ്യക്തിയായിരിക്കണം. ഒപ്പം അരുപിയാൽ നയിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു വ്യക്തിയും. കേവലം ആത്മീയ ജീവിതത്തിനു വേണ്ടി മാത്രമുള്ള പരിശീലനമല്ല അല്പമായ നേതൃത്വത്തിനു വേണ്ടത്; ദൈവശാസ്ത്രത്തിലുള്ള ആഴത്തിലുള്ള പഠനം, തത്വശാസ്ത്ര പഠനം, സാങ്കേതികപഠനം ഒക്കെ സമഗ്രത ഉറപ്പു വരുത്തും. മാനുഷിക ബന്ധങ്ങൾ വളർത്താനും, മാനവികമൂല്യങ്ങളെ വേരുറപ്പിക്കാനും, ജീവിതകല പഠിക്കാനും ഒക്കെ വേണ്ട വിദ്യാഭ്യാസമാണ് കൗൺസിൽ വിഭാവനം ചെയ്തത്. വിശ്വാസത്തിന്റെ കണ്ണിലൂടെ എല്ലാം കാണാനും, വിധിക്കാനും, സ്വയം തിരുത്താനും പഠിക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാഭ്യാസം, മനുഷ്യവ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഏകത്വവും ആർജ്ജവത്വവും, കൂട്ടായ്മ കളുടെ പൊരുത്തവും ഐക്യവും നിലനിർത്താൻ പഠിപ്പിക്കുന്ന ഒരു യജ്ഞം.

ചുരുക്കത്തിൽ രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലും പിന്നീടങ്ങോട്ടുള്ള സഭയുടെ ചിന്തകളും, പ്രഖ്യാപനങ്ങളുമെല്ലാം ഫലപ്രദമായ അല്പമായ നേതൃത്വത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെ ഉയർത്തിക്കാട്ടുന്നു.

പ്രവർത്തനതലത്തിൽ പരാജയമുണ്ടായി എന്നു പറയുമ്പോഴും ഒരു മാറ്റത്തിലേയ്ക്കു വഴികാട്ടിയായി നില്ക്കുന്നതു കൗൺസിലിന്റെ വാക്കുകളും പ്രചോദനവും തന്നെയാണ്. കൗൺസിൽ പറഞ്ഞു, ഫലപ്രദമായ ഒരു അല്മായ നേതൃത്വം വളർന്നു വരണമെങ്കിൽ, ബഹുമുഖവും, സമ്പൂർണ്ണവുമായ പരിശീലന, വിദ്യാഭ്യാസ പരിപാടികൾ അവർക്കു നല്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സമഗ്ര വിദ്യാഭ്യാസം അത്യന്താപേക്ഷിതമായ ഒരു ഘടകമാണ്. അല്മായ നേതൃത്വം അധികാര മേഖലകളിലേയ്ക്കും തീരുമാനങ്ങളെടുക്കാനുള്ള കഴിവുകൾ വളർത്തി ഫലപ്രദമായ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങളിലേയ്ക്കും വളരണമെങ്കിൽ സമഗ്രവും, തുടർച്ചയായുമുള്ള വിദ്യാഭ്യാസ പ്രക്രിയകളിലൂടെ കടന്നുപോകണം. മാനുഷികവും, ആത്മീയവും, അജപാലനപരവും ആയ മേഖലകളിൽ ഉണർവു നേടാനാവണം. ദൈവശാസ്ത്രത്തിലും, ആത്മീയതയിലും, സാമൂഹ്യശാസ്ത്രത്തിലും അവഗാഹം നേടണം. ഇത്തരം ഒരു വിദ്യാഭ്യാസപ്രക്രിയയുടെ ഉത്തരവാദിത്വം പൗരോഹിത്യ നേതൃത്വം എറ്റെടുക്കണം എന്നു പറയുമ്പോഴും, അല്മായരുടെ താല്പര്യങ്ങളും പ്രതിബദ്ധതയു മായിരിക്കും നിർണ്ണായക ഘടകങ്ങൾ.

അല്പമായ പ്രേഷിതത്വവും സഹനവും

ശ്രീഗിри ആർബി

ക്രൈസ്തവ ജീവിതത്തിന്റെ സഹജഭാവമാണു സഹനമെന്നത്. സഭയുടെ ജനനം കുരിശിലെ ബലിയിൽ നിന്നും ആരംഭിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുനാമന്റെ വിലാപിൽ നിന്നും ഒഴുകിയിറങ്ങുന്ന രക്തവും ജലവും സഭയിലെ കുദാശകളുടെ സ്രോതസ്സായി വർത്തിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്തത്താൽ വിലയ്ക്കുവാങ്ങപ്പെട്ട ഓരോ ക്രൈസ്തവനും സഹനത്തിന്റെ തീച്ചളയിൽ ജന്മം കൊണ്ടവനാണ്. അതുവഴി ക്രിസ്തുവിനെ രക്ഷകനും നാമനുമായി സ്വീകരിക്കുന്നവരുടെ മാർഗം സ്വന്തമാക്കുന്നവർക്ക് ഉത്ഥാനത്തിന്റെ മഹത്വത്തിൽ പങ്കുകാരാകാനും സാധിക്കുന്നു. യേശുവിന്റെ ശിഷ്യത്വത്തിന്റെ പാത ജീവിതത്തിലെ കുരിശും വഹിച്ചു കൊണ്ടുള്ള തളരാത്ത യാത്രയാണ്. ഈ യാത്രയിൽ മറ്റുള്ളവർക്കു കുരിശാകുന്നതും സ്വന്തം ജീവിതത്തിലെ കുരിശുകളിൽ നിന്നും ഓടിയൊളിക്കുന്നതും ക്രൈസ്തവ മാർഗത്തിനു ചേർന്നതല്ല.

സഹനമാർഗമാണു ക്രൈസ്തവന്റേത് എന്നു പറയുമ്പോൾ ദുഃഖദുരിതപൂർണ്ണമാണ് ക്രൈസ്തവ ജീവിതം എന്ന് അതിനർത്ഥമില്ല. സന്തോഷവും ആഹ്ലാദവും ഒത്തുചേർന്ന ജീവിതമാണത്. ക്രിസ്തുവിനോടുള്ള സ്നേഹം, ദുഃഖം ആനന്ദമായി മാറ്റുന്നു എന്നുള്ളതാണു വസ്തുത. ഈ ജീവിത പാതയിൽ വേണ്ടാത്തവ ത്യജിക്കുവാനും, അനാവശ്യമായവ ഉപേക്ഷിക്കുവാനും കഴിയുന്ന ശക്തിയാണു ക്രിസ്തുവാനിക്ക് ക്രിസ്തു പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന ചൈതന്യം. സഹനം നൽകുന്ന സന്തോഷം ദൈവസമ്പർക്കമായി ഉള്ളിൽ തുടിച്ചു നില്ക്കുന്ന നിറവായതു കൊണ്ട് ദുഃഖദുരിതങ്ങളെ അതിജീവിക്കുവാൻ പോന്ന ചേതനയായതു വർത്തിക്കുന്നു. സത്യത്തിന്റേയും നീതിയുടെയും പക്ഷം പിടിച്ചുകൊണ്ടു ഓരോ നിമിഷവും എടുക്കുന്ന ശക്തമായ ക്രൈസ്തവ നിലപാടുകൾക്കെതിരെ ഉയരുന്ന വെല്ലുവിളികളെ എതിർത്തു തോല്പിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന മനസ്സിന്റെ ശക്തി സഹനത്തിലൂടെയാണു ബലപ്പെടുന്നത്. ദൗത്യനിർവഹണത്തിന് ഈ സഹനം ആവേശമുയർത്തി ദിശാബോധമേകുന്നു. കർമ്മബന്ധങ്ങളിലതു ആശ്വാസമായി വർത്തിക്കുന്നു. ക്രിസ്തു കാട്ടിത്തന്ന ഈ സഹനത്തിന്റെ വഴിക്കു കുറുകു വഴികളൊന്നും തന്നെയില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് അപ്പസ്തോല ചരിത്രം രക്തസാക്ഷിത്വത്തിന്റെ വീരകഥകൾ രചിച്ചത്.

ക്രിസ്തുനാമൻ തന്റെ ഗുരുകുലത്തിൽ അഭ്യസിച്ചതും ശിഷ്യന്മാർക്കു പാഠ്യമായി നല്കിയതും ത്യാഗത്തിന്റെ പനിനീർ പൂക്കളാണ്. കാലിത്തൊഴുത്തു മുതൽ കാൽവരിമല വരെ കാട്ടിത്തരുവാൻ കർത്താവിനു സ്വന്തമായുണ്ടായിരുന്നതു സഹനത്തിലൂടെ ആർജ്ജിച്ചെടുത്ത വീര്യം തന്നെയായിരുന്നു. സെബദ്ദി പുത്രന്മാർക്ക് അധികാരത്തിന്റെ അമര സിംഹാസനം തേടിവന്ന മാതാവിനോടും കർത്താവിനു പറയാനുണ്ടായിരുന്നതു വേദനയുടെ പാനപാത്രം കുടിക്കാനുള്ള ചങ്കുറ്റം വേണമെന്നായിരുന്നു. എഴുന്നള്ളിപ്പിന്റെയും, പ്രദക്ഷിണത്തിന്റെയും രാജവീഥിയായിരുന്നില്ല ക്രിസ്തുനാമനു വാഗ്ദാനമായി നൽകുവാനുണ്ടായിരുന്നത്. ഇടുങ്ങിയതും കല്ലും മുള്ളും നിറഞ്ഞതുമായ കുരിശിന്റെ വഴിമാത്രമായിരുന്നു. ഈറ്റനോവനുഭവിക്കുന്ന അമ്മയ്ക്കു മാത്രമേ പുതുജീവൻ മിഴികൾ തുറക്കുന്ന അത്ഭുതകാഴ്ച കാണാനാകൂ! എന്നതു പോലെ സഹനത്തിന്റെ പാത അഭ്യസിച്ചു അതിൽ മുന്നേറുന്നവർക്കു മാത്രമേ ദൈവരാജ്യ പിറവിയുടെ പുലരി പുൽകാനാവൂ.

അധികാര ശക്തികളെ വെല്ലുവിളിക്കുകയും, മതനേതാക്കളുടെ മരവിച്ച വ്യാഖ്യാനങ്ങളെ കാറ്റിൽ പറത്തുകയും ചെയ്ത ക്രിസ്തുനാമന്റെ സഹനമാർഗം അധികാര ദുർഗ്ഗങ്ങളെ കിടുകിടാ വിറപ്പിച്ചു. കുരിശുമരണത്തിലൂടെ എല്ലാം അവസാനിച്ചുവെന്നവർ വിധി എഴുതി. എന്നാൽ മരണത്തെ തകർത്തു തരിപ്പണമാക്കി അവിടുന്ന് പുതിയ ഒരു ജീവന്റെ സംസ്കാരത്തിനു നാനദി കുറിച്ചു. മനുഷ്യന്റെ കണക്കു കൂട്ടലുകളെ തകർത്തറിഞ്ഞു കൊണ്ടു സഹനം, പ്രതീക്ഷയ്ക്കെതിരെ ഉയർന്നുവന്ന പ്രത്യാശയുടെ ദീപനാളമായി മാറി. ലോകത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ സഹനം പരാജയവും, നിവൃത്തികേടിന്റെ അപസ്വരവുമാണ്. എന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വിജയത്തിന്റെ ശക്തമായ അടിസ്ഥാനവും ആയുധവുമായി സഹനം നിലകൊള്ളുന്നു.

അല്പമായ പ്രേഷിതത്വത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ സഹനം ചിന്താവിഷയമാകുമ്പോൾ, എല്ലാ പ്രേഷിത പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാന മനോഭാവത്തിലേയ്ക്കൊന്നു ശ്രദ്ധ തിരിയുന്നത്. പ്രേഷിത പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ കാതലായി നിൽക്കുന്നത് സുവിശേഷ പ്രഘോഷണമാണ്. സഭ സ്വഭാവത്താൽ തന്നെ പ്രേഷിതയുമാണ്. പ്രേഷിത പ്രവർത്തന പ്രക്രിയയിൽ അവശ്യം വേണ്ട ഒന്നാണു

സഹനം. ലക്ഷ്യപ്രാപ്തി തേടിയുള്ള പ്രയാണത്തിൽ പ്രതിസന്ധികളെ തരണം ചെയ്യാനുള്ള ശക്തിയനു സരിച്ചാണതിന്റെ വിജയം നിർണ്ണയിക്കുന്നത്. സഭയുടെ ആരംഭം മുതൽ ക്രിസ്തു നാമനായി മരണം

അല്പമായ പ്രേഷിതത്വവും സഹനവും

വരിക്കുവാനും അതിലൂടെ സുവിശേഷ സാക്ഷികളാകാനും കഴിഞ്ഞവരുടെ നീണ്ട പട്ടിക തന്നെയുണ്ട്. നിന്നമണിഞ്ഞ ചരിത്രത്തിലാണു സുവിശേഷം പ്രകാശനം ചെയ്യപ്പെട്ടത്. പരാജയങ്ങളുടെ പരമ്പരയും, ശത്രുക്കളുടെ പ്രബലതയും പ്രേഷിതപ്രവർത്തന വീഥികളെ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നില്ല എന്നതാണു ക്രൈസ്തവസഹനത്തിന്റെ പാരമ്പര്യം.

പ്രേഷിതവേലയ്ക്കയച്ചു കൊണ്ടു യേശു ശിഷ്യന്മാരോടു പറഞ്ഞത് “ചെന്നായ്ക്കളുടെ ഇടയിലേയ്ക്കു കുഞ്ഞാടുകളെ എന്ന പോലെ ഞാൻ നിങ്ങളെ അയയ്ക്കുന്നു.” (മത്താ. 10 : 16) എന്നാണ്. ചെന്നായ്ക്കളുടെ രൂപഭാവങ്ങൾ എന്തുതന്നെയായാലും അവ നേരിടുവാൻ പ്രേഷിതനു കഴിയേണ്ടതാണ്. കലപ്പയിൽ കൈ വച്ച ശേഷം തിരിഞ്ഞു നോക്കുന്ന ഭീരുത്വം (ലൂക്ക 9: 62) പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു ഭൂഷണമല്ല. പ്രേഷിത വീഥിയിൽ പതിയിരിക്കുന്ന ഏതു വിഷമുള്ള സർപ്പത്തേയും കീഴ്പ്പെടുത്തുവാൻ കഴിവു നൽകുവാനും, സഹനത്തിന്റെ പാത പ്രേഷിതന്റെ പാദങ്ങൾക്ക് ഉറപ്പു നൽകുന്നു. പ്രേഷിതൻ അയയ്ക്കപ്പെടുന്നവൻ മാത്രമാണ്. നിശ്ചയമില്ലാത്ത വഴികളും ഇരുട്ടു നിറഞ്ഞ ഗൃഹകളും താണ്ടി, പോകേണ്ട വഴി കാണിച്ചു തരുന്നത് അയയ്ക്കുന്ന നാഥൻ തന്നെയാണ്. പ്രേഷിതപ്രവർത്തനത്തിനയയ്ക്കപ്പെടുന്നവന്റെ നാളും നാമവും ക്രിസ്തുവിനാൽ മുദ്രണം ചെയ്യപ്പെട്ടതാണ്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ ഓരോ പ്രേഷിത രംഗത്തിലും പ്രേഷിതനനുഭവിക്കുന്ന വെല്ലുവിളികളിലും വേദനകളിലും ഉയിർത്തെഴുന്നേൽക്കേണ്ടതു കാൽവരിമലയിലെ സഹനമാണ്.

പ്രേഷിതവേലയിൽ സഹനം പ്രേഷിതനെ പരിശുദ്ധനും പരിപൂർണ്ണനും ആക്കുന്നു (ജോബ് 23 :10, ഹെബ്രെ 5 : 8-9). കുറവുകൾ തിരിച്ചറിയുവാനും ബലഹീനതയെ ബലവാനായ ദൈവത്തിന്റെ ബലത്തോടു ചേർത്തുവെച്ചു മുന്നേറുവാനും പ്രേഷിതനെ പര്യാപ്തനാക്കുന്ന ഒന്നാണു സഹനം. പ്രേഷിതത്തിന്റെ മാനദണ്ഡം കർത്താവിനായി എന്തുമാത്രം നൽകി എന്നതാണ്. നൽകുന്നതു നേട്ടമായി കരുതുന്ന ചരിത്രമാണു ക്രൈസ്തവ സ്നേഹത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. നൽകുവാൻ പ്രേഷിതനെ ശക്തനാക്കുന്നതു സഹിക്കുവാനുള്ള ശക്തിയും. എല്ലാവരിലും എളുപ്പം എത്തിക്കുവാനും കഴിയുന്നത് അല്പമായ പദവിയിലുള്ളവർക്കു മാത്രമാണ്.

അല്പമായ പ്രേഷിത പ്രവർത്തനം കൂടുതൽ ലോക ജീവിത സാഹചര്യങ്ങളുമായി കൂടിക്കലർന്നു കിടക്കുന്നതാണ്. ജീവിതത്തിലെ എല്ലാ മേഖലകളെയും സ്വാധീനിക്കുവാനും സുവിശേഷ സന്ദേശം അതുകൊണ്ടു തന്നെ കൂടുതൽ ശക്തമായ വെല്ലുവിളികളെ നേരിടുവാൻ അവർ സജ്ജമായിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ആയിരിക്കുന്ന അവസ്ഥയിലും, സാഹചര്യങ്ങളിലും സുവിശേഷ സാക്ഷികളാകുവാനും കർത്താവിന്റെ രക്ഷയുടെ സന്ദേശം പങ്കുവയ്ക്കുവാനും കഴിയുമെന്ന ഉത്തമ ബോധ്യം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ മാത്രമേ പ്രേഷിത പ്രവർത്തനം അല്പമായർക്കു കാലികവും പ്രസക്തവുമായ രീതിയിൽ ചെയ്യാനാവൂ. പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം വൈദികരുടെയും സന്യസ്തരുടെയും മാത്രം കടമയാണെന്നു കരുതരുത്. അല്പായർ കൂദാശകൾ സ്വീകരിക്കുന്നവരായി മാത്രം നിലകൊള്ളേണ്ടവരാണെന്നു ചിന്തിക്കുന്നവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സുവിശേഷ പ്രഘോഷണം എന്നതു തീവ്രമായ ഒരു ദാഹമായി അനുഭവവേദ്യമാവുകയില്ല. ക്രിസ്തുവിന്റെ മൗതിക ശരീരത്തിലെ അവയവമെന്ന രീതിയിൽ എല്ലാവരും അവരവരുടേതായ രീതിയിൽ പ്രേഷിത പ്രവർത്തനം നടത്തുവാൻ ബാധ്യസ്ഥരാണ് എന്നതാണു ക്രൈസ്തവ വിളിയുടെ പ്രത്യേകത. കമ്പോള സംസ്കാരത്തിന്റെ ഉൽപന്നമായ സുഖലോലുപതയും ലാഭത്തിനുവണ്ടിയുള്ള കിടമത്സരവും പ്രേഷിതപ്രവർത്തന മേഖലകളെയും കാർന്നു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. കപടസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പേരിൽ എന്തും ആകാമെന്ന ചിന്താഗതിയും വളരെ ശക്തമായി നിലനിൽക്കുന്നു. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ പ്രേഷിത പ്രവർത്തനത്തിൽ കാലൊടുത്തുവയ്ക്കുന്നവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സുവിശേഷാധിഷ്ഠിത ബോധ്യവും, ദർശനവും, ആഭിമുഖ്യവും ഉണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ പ്രേഷിത പ്രവർത്തനം ഫലം കാണുകയുള്ളൂ. എന്നുമാത്രമല്ല, ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ സുവിശേഷ പ്രവർത്തനത്തിനായി സ്വയം സമർപ്പിക്കുവാൻ സാഹസികത കാട്ടുവാൻ പോന്ന കരുത്തു പ്രേഷിതൻ സ്വന്തമാക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്.

ഈ അടുത്ത കാലത്തു സുവിശേഷ മൂല്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ചു ജീവിക്കുകയും, മറ്റുള്ളവരെ പ്രസ്തുത ജീവിത ശൈലിയിലേയ്ക്കാനയിക്കുവാൻ പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്ത ഒരു അല്പമായ സഹോദരനെക്കുറിച്ച് കേൾക്കുവാൻ ഇടയായി. ഓഫീസിൽ കൈക്കൂലി വാങ്ങാത്തതുകൊണ്ടും, സഹജോലിക്കാരനോടൊപ്പം മദ്യപിക്കാൻ കൂട്ടാക്കാത്തതുകൊണ്ടും അദ്ദേഹം തന്റെ ഓഫീസിൽ ഒറ്റപ്പെട്ടു. പലതരത്തിലുള്ള കുറ്റാരോപണങ്ങൾക്കു വിധേയനാകേണ്ടി വന്നു. കുർബാനയുടെയും, വചനവായനയുടെയും ശക്തി അദ്ദേഹത്തിനു

അല്പമായ പ്രേഷിത പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ഇന്നു സാധ്യതകൾ ഏറെയാണ്. ജീവിക്കുന്ന സാഹചര്യങ്ങളിൽ അവസരങ്ങൾ ചൂഷണം ചെയ്തു ക്രൈസ്തവമൂല്യങ്ങളും, സന്ദേശങ്ങളും എത്തിക്കുവാൻ സഹനത്തിന്റെ മാർഗം ഇന്ന് എന്നത്തേക്കാളും ഉപരിയായി അല്പായർ മുറുകെ പിടിക്കേണ്ടതാണ്. പകുട്ടായി

നിന്നു. ഓഫീസിൽ ഒറ്റപ്പെടുമ്പോഴും ദൈവിക കൃപയുടെ ശക്തിയിൽ തന്റെ കടമകളിൽ ഏകാഗ്രമായി വ്യാപരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. ഓരോ സമയത്തും അദ്ദേഹത്തെ സംരക്ഷിക്കുവാനും ദൈവ ദൂതന്മാരെപ്പോലെ ദൈവം പലരെയും അയച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒറ്റപ്പെടലിലും അഴിമതി ആരോപണങ്ങളിലും തന്റേടത്തോടെ പിടിച്ചു നിൽക്കുവാനും കഴിഞ്ഞു. അതുകൊണ്ടു തന്നെ സന്തോഷത്തോടും അഭിമാനത്തോടും ജോലിയിൽ നിന്നും വിരമിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു.

ലതരത്തിലും ജീവിതം അരക്ഷിതാവസ്ഥയെ അഭിമുഖീകരിക്കുമ്പോൾ ക്രിസ്തുനാമന്റെ സഹന സന്ദേശം പ്രത്യംഗ പകർന്നു നൽകുന്നു. എല്ലാം വെട്ടിപ്പിടിക്കുവാനും വാരിക്കൂട്ടുവാനും സാമ്പത്തികലാഭത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി മുന്നേറുവാനുമുള്ള പ്രവണതകൾ വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ സന്തോഷവും, സമാധാനവും സ്വന്തമാക്കുവാൻ കഴിയുന്ന ദൈവിക വഴിയലേയ്ക്കു മനുഷ്യരെ ആനയിക്കുകയെന്നത് അല്പമായ പ്രേഷിത പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ചുമതലയാണ്. ചുറ്റുപാടുമുള്ള സഹോദരങ്ങളോടും സഹജീവികളോടും സ്നേഹപൂർവ്വം ഇടപഴകുവാൻ ക്രിസ്തുനാമന്റെ സ്നേഹം എല്ലാവരിലും എത്തിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന സഹോദര മനോഭാവമാർന്ന പ്രേഷിത ശുശ്രൂഷ അല്പമായരുടെ പ്രത്യേകതയായി തീരേണ്ടതാണ്. ഇതിനു ത്യാഗവും അർപ്പണബോധവും നേടിയെടുക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്നതു ക്രിസ്തുവിന്റെ സഹനമാർഗ്ഗം തന്നെയാണ്.

പൊതുമേഖലകളിലും പ്രവർത്തനമണ്ഡലങ്ങളിലും ക്രിസ്തുവിനെയും, ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയെയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുവാൻ പോന്ന അല്പമായ പ്രേഷിതത്വമാണ് ഇന്നിന്റെ ആവശ്യം. പൊതു വേദികളിലും, മാധ്യമങ്ങളിലും ക്രിസ്തുവും സഭയും അപഹാസ്യമാകുമ്പോൾ സഭയുടെയും ക്രിസ്തുവിന്റെയും ശബ്ദമായി വർത്തിച്ചുകൊണ്ടു ജീവിക്കുന്ന, സഭയെ സജീവമാക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായ അല്പമായ പ്രേഷിതത്വം ഇനിയും ഉണരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സാമൂഹിക ജീവിത ക്രമത്തിനും പൊതുവേദികളിലും സഭയുടെ വക്താക്കളാകാൻ പോന്ന രീതിയിൽ അല്പമായരെ പ്രബുദ്ധരാക്കാൻ അല്പമായപ്രേഷിത മേഖല സുസജ്ജമാകേണ്ടതാണ്. അല്പമായർ, വൈദികരും, സന്യസ്തരോടൊപ്പം ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീഹ്വായയും സഭയുടെ വക്താക്കളായും തീരുവാൻ കഴിയുന്ന അല്പമായ പ്രേഷിതരീതികളാണ് അഭ്യസിക്കപ്പെടുകയും, അനുവർത്തിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യേണ്ടത്. ഇത്തരത്തിലുള്ളൊരു അല്പമായ പ്രേഷിത മേഖല വളർന്നുവരുവാൻ സാമൂഹിക ജീവിത മണ്ഡലങ്ങളെ ഉദ്ധരിക്കുവാൻ സഹനത്തിന്റെ മാർഗ്ഗം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ സഹനത്തിന്റെ സന്ദേശം, കുരിശിൽ നിന്നൊഴുകി ഇറങ്ങുന്ന രക്തം പോലെ സഭാസമൂഹത്തെ വിശുദ്ധീകരിക്കുവാൻ ഇന്നും ശക്തമാണ്.

അല്മായ പ്രേഷിതത്വവും

മാനവികതയും

പ്രീമൂസ് പെരിഞ്ചേരി

അല്മായ (അഹാമ) എന്ന സുറിയാനി പദത്തിനു ലോകം എന്നാണ് അർത്ഥം. അല്മായർ എന്നാൽ ലോകവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവർ. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ അംഗീകരിച്ച പ്രമാണരേഖകൾ 16 എണ്ണത്തിൽ ആദ്യത്തേത് ആയ തിരുസഭ (Lumen Gentium-ജനതയുടെ പ്രകാശം) അധ്യായം നാലിൽ അല്മായർക്കു നിർവ്വചനം കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. തിരുപ്പട്ടം സ്വീകരിക്കാത്തവരോ സഭ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള സന്ന്യാസ സഭകളിൽപ്പെടാത്തവരോ ആയ എല്ലാ വിശ്വാസികളെയും ആണ് അല്മായർ എന്നു വിളിക്കുക. സഭയിലും ലോകത്തിലും ക്രിസ്തീയ ജനം മുഴുവന്റെയും ദൗത്യം തങ്ങളാലാകുംവിധം അവർ നിർവ്വഹിക്കണമെന്നും അവിടെ പറഞ്ഞു വയ്ക്കുന്നുണ്ട്. “മതേതര വൃത്തികളിൽ വ്യാപൃതയാകുന്ന തിരുസഭയുടെ ഒരംഗം എന്ന് അല്മായനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന ദൈവശാസ്ത്രകാരൻ” ഷില്ലെബക്കിന്റെ വീക്ഷണവും ഇതോടുകൂടി വായിക്കാവുന്നതാണ്.

ഭൗതികമായ സകലമാന വ്യവഹാരങ്ങളിലും സമ്പൂർണ്ണമായും ഇടപെട്ടുകൊണ്ടു, കൂടുംബവും സമൂഹവുമായി ഇഴപിണങ്ങിക്കിടക്കുന്ന എല്ലാ ജീവിത സാഹചര്യങ്ങളുമായും ബന്ധപ്പെട്ടാണ് അല്മായന്റെ അസ്തിത്വത്തിന്റെ കിടപ്പ്. സാമൂഹികവും സാംസ്കാരികവും, രാഷ്ട്രീയവും ഉൾപ്പെടെയുള്ള ഭൗതികപരിതോവസ്ഥകളുമായി അവഗാഢം ഇണങ്ങി കൊള്ളും. സുവിശേഷാരൂപിയാൽ പ്രചോദിതരായി സ്വയർമ്മ നിർവ്വഹണത്തിലൂടെ ലോകത്തിന്റെ വിശുദ്ധീകരണം സാധിക്കുകയത്രേ അല്മായന്റെ വിളിയുടെ മർമ്മം. ബന്ധപ്പെടുന്ന ഭൗതിക മേഖലകളെയൊക്കെ പ്രകാശിപ്പിക്കാനും ക്രമവത്കരിക്കാനും അല്മായനുള്ള ബാധ്യത സഹജമായ ഓഹരിയാകുന്നു.

സഭയുടെ രക്ഷാകരദൗത്യത്തിലുള്ള പങ്കുചേരലാണ് അല്മായന്റെ പ്രേഷിതദൗത്യം. ജ്ഞാനസ്നാനവും സൈദ്ധ്യലേപന വുമേറ്റ നമുക്ക് ഇതിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറാനാവില്ല. അതയാളുടെ അപ്പസ്തോലിക നിയോഗമാണെന്നറിയുക. രക്ഷയുടെ ദൈവിക പദ്ധതിയായതിലൂടെ സമ്പൂർണ്ണത കൈവരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വൈദിക - സന്ന്യസ്ത സാന്നിദ്ധ്യം അപ്രായോഗികമാകുന്ന ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ- സാഹചര്യങ്ങളിൽ-അല്മായർ കടന്നുചെല്ലണം. സഭാപരമായ നിയോഗങ്ങൾ വരെ നിർവഹിക്കാൻ അധികാരികൾക്ക് അല്മായരെ പ്രയോജനപ്പെടുത്താനാവുന്നതാണെന്ന ചിന്തയും പ്രസക്തമാണെന്നോർക്കുക. അല്മായരുടെ പ്രവാചക, രാജകീയ, പൗരോഹിത്യ ധർമ്മങ്ങൾ ആവശ്യഘട്ടങ്ങളിൽ ഏറ്റെടുക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അല്മായന്റെ പ്രേഷിതവൃത്തികളിലൂടെ യേശു ആവിഷ്കാരമാണു നടക്കേണ്ടത്.

രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിൽ അവതരിപ്പിച്ചും ചർച്ച ചെയ്തും അംഗീകരിച്ചെടുത്ത ഒമ്പതാമത്തെ ഡിക്രിയാണ് “അല്മായ പ്രേഷിതത്വം” സഭയിൽ അല്മായർക്കുള്ള പങ്കും പങ്കാളിത്തവും നിഷ്കൃഷ്ടമായി ചർച്ചചെയ്യപ്പെടുന്ന ഈ പ്രമാണ രേഖയുടെ കരടു നിർമ്മാണം തന്നെ അങ്ങേയറ്റം അവധാനതയോടെയായിരുന്നു. മൂന്നു തവണത്തെ പൊളിച്ചെഴുത്തിനു ശേഷമാണ് അതിന്റെ മാർഗ്ഗരേഖ പോലും തയ്യാറാക്കിയത്. അത്രമേൽ സമഗ്രമായിരുന്നു ഇതിന്റെ പശ്ചാത്തല സംവിധാനങ്ങൾ. ഒടുവിൽ കൗൺസിലിൽ അവതരിപ്പിച്ചപ്പോഴും കാര്യമായ ഭേദഗതികൾ വരുത്തി. അതിന്റെ ദൈവ വിജ്ഞാനീയപരമായ അടിത്തറ അങ്ങേയറ്റം ഭദ്രമാക്കിയിട്ടേ പാസ്സാക്കിയുള്ളൂ. ഒടുവിൽ, രണ്ടിനെതിരെ 2305 വോട്ടിനാണു കൗൺസിൽ ഇതിന് അംഗീകാരം നൽകിയത്. അല്മായ പ്രേഷിതത്വത്തിന്റെ സർവതലസ്പർശിയായ ഈ പ്രമാണരേഖ അതുപോലെ ഗൗരവ പൂർണ്ണമായ പഠനമനനങ്ങളുടെ ഉപോൽപ്പന്നമാണെന്നു തീർത്തു പറയാം.

അല്മായരുടെ ഭാഗഭാഗിത്വം സർവദാ അംഗീകൃതമായിരുന്നു ആദിമ സഭയിൽ. അവർക്കു സ്വന്തമായൊരു ദൗത്യം സഭയിലുണ്ടെന്ന ബോധ്യവും വിശ്വാസവും രൂഢമൂലമായിരുന്നു. സഭാപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ദൈനംദിന നിർവഹണത്തിന് അല്മായനുള്ള പ്രമുഖ പങ്കു സവിശേഷം നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ക്രമേണ ദൗത്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സങ്കല്പങ്ങൾക്കും ആശയധാരകൾക്കും അവഭംഗം വന്നുപോയി. അല്മായരുടെ സാധീനം അപജയങ്ങൾക്കു വിധേയമായി. ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ സഭാധികാരികളെ നിശ്ചയിക്കുന്നതും അവരോധിക്കുന്നതും രാജാക്കന്മാരായിരുന്നു. ആത്മീയാധിപത്യത്തിനു മേൽ ദൗതികാധികാരം പിടിച്ചുവെക്കുക. സഭാധികാരികൾക്കു കാർക്കശ്യമാർന്ന സമീപനം എടുക്കേണ്ടിവന്നതോടെ ബന്ധങ്ങൾ വഷളായി. സഭാവൃത്തങ്ങളിൽ അല്മായർ നല്ലൊരളവുവരെ അപ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങളായി.

അല്മായ പ്രേഷിതത്വവും മാനവികതയും

ഇതിനൊരു മാറ്റം വരുന്നതു 19-ാം നൂറ്റാണ്ടോടെയാണ്. സഭായത്നങ്ങളിൽ അല്മായരുടെ വർദ്ധിതവീര്യത്തോടെയുള്ള പുനഃപ്രവേശം സാധിക്കുന്നത് അപ്പോഴാണ്. സഭയുടെ പ്രസക്തിതന്നെ സഭാവിരോധികളാൽ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഘട്ടമുണ്ടായി. സംഘടിതവും ആസൂത്രിതവുമായ കടന്നാക്രമണങ്ങൾ സഭയുടെ നേരെ ഉണ്ടായി. അതിനെ ചെറുത്തുനിന്ന് അല്മായമുന്നേറ്റത്തിന്റെ നേതൃസ്ഥാനങ്ങളിൽ കണ്ടുമുട്ടുന്ന ചിലരിൽ ഫ്രെഡറിക് ഓസാനാ (1813-1853) മാറ്റം വരുത്തുന്നുണ്ട്. സഭയെ പുതുക്കിപ്പണിയാനും ക്രിസ്തുവിന്റെ മുഖസൗന്ദര്യം ലോകത്തെ ബോധ്യപ്പെടുത്താനും മറ്റുമായി കടന്നുവന്ന അല്മായ മുന്നേറ്റത്തിന്റെ മുൻനിരനേതാക്കളാണ് ഓസാനാമിനെപ്പോലെയുള്ളവർ. ഇന്നു നാം കാണുന്ന കത്തോലിക്കാ അല്മായ പ്രേഷിതയത്നങ്ങളുടെ ആദിമുളകൾ അവിടെ നമുക്കു കണ്ടെത്താം.

സഭയിൽ ശക്തിപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന അല്മായ പ്രബുദ്ധതയെ മാർപ്പാപ്പമാർ കാലാകാലങ്ങളിൽ വളർത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അത്തരം സംഘടിത സംരംഭങ്ങളെ ഔദ്യോഗികമായി അംഗീകരിച്ചാദരിക്കുന്നതിൽ രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ അത്യുദാരസമീപന മാണു കൈക്കൊണ്ടത്. അല്മായരും സഭയും തമ്മിലുണ്ടായിരിക്കേണ്ട വിശുദ്ധമായൊരു ബന്ധദാർഢ്യം സുനഹദോസ് സഹർഷം ആദരിക്കുന്നു. അല്മായരെക്കുറിച്ചുള്ള ഡിക്രിമാത്രമല്ല, തിരുസഭയെന്ന പ്രമാണരേഖയിലും കാര്യമായ പരാമർശങ്ങളും നിരീക്ഷണങ്ങളും ഉൾച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. വൈദികരും അവൈദികരുമായ സഭാംഗങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ ത്രിവിധഭൗത്യ നിർവ്വഹണത്തിൽ പങ്കുകാരാണെന്ന അടിസ്ഥാനതത്വം കൗൺസിൽ മനസ്സിലാക്കുന്നു. അല്മായന്റെ സവിശേഷമായ പ്രേഷിതമേഖല നിർണയിച്ചു നല്കാൻ പിതാക്കന്മാർ സന്നദ്ധരാകുന്ന ശുഭനിമിഷങ്ങൾ ദൃശ്യമാകുന്നു. ഭൗതികവ്യവസ്ഥിതി സുവിശേഷചൈതന്യത്താൽ ഉദാത്തവൽകരിക്കാൻ അല്മായനു സുപ്രധാന പങ്കുണ്ടെന്ന് അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കുടുംബം, വിദ്യാലയം, രാഷ്ട്രീയരംഗം, സാമൂഹിക സാമൂഹിക മേഖലകൾ തുടങ്ങിയ വയെല്ലാം അല്മായന്റെ പ്രവർത്തനവേദികളായി നിജപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അതിന് അല്മായർ ഒരു ബോധനവീകരണ പ്രക്രിയയ്ക്കു വിധേയമാകണം എന്നും സുനഹദോസ് നിരീക്ഷിക്കുന്നു. അത്തരം പരിശീലനത്തിന് അധികാരികൾ സന്നദ്ധത പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കുടുംബമാണ് അല്മായപ്രേഷിതത്വത്തിന്റെ പ്രഥമ വേദി. മാനവികതയുടെ ഈറ്റില്ലമായി ദൈവം കുടുംബത്തെ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, സഭയുടെ ചെറുപതിപ്പാണു കത്തോലിക്കാ കുടുംബം. വിവാഹത്തെ കുദാശകളുടെ കുദാശ എന്ന നിലയിലാണു നാം കാണേണ്ടത്. മാതാപിതാക്കൾ മക്കൾക്കും ഇതര കുടുംബങ്ങൾക്കും വിശ്വാസസാക്ഷികളും ഉത്തമമാതൃകകളുമായിരിക്കണം. മക്കൾക്കു വിശ്വാസത്തിന്റെ ആദിദീപങ്ങളായി മാതാപിതാക്കൾ മാറണം. സ്വന്തം മാതൃകയാവട്ടെ, മക്കൾക്കു മാർഗദർശകം. കുടുംബന്ധങ്ങളുടെ ഉള്ളടക്കം മാതാപിതാക്കളിൽ നിന്നു മക്കൾ കണ്ടെടുക്കണം. മത ബോധം കുട്ടികളിൽ വളർത്താൻ മാതാപിതാക്കളായിരിക്കട്ടെ വേദോപദേശ ഗ്രന്ഥം.

മക്കൾക്കു ധാർമ്മികബോധങ്ങളിൽ വേരോട്ടമുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം നല്കാൻ മാതാപിതാക്കൾക്കു ബാധ്യതയുണ്ട്. ലൗകായതികത്വത്തിന്റെ പാഠങ്ങളല്ല മക്കൾ സ്വായത്തമാക്കേണ്ടത്. ധർമ്മബോധവും നീതി വിചാരവും സത്യസന്ധതപോലുള്ള മൂല്യസങ്കല്പങ്ങളും കുട്ടികളിൽ ആഴപ്പെടണം. വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിൽ കാലികമായി വന്നു ഭവിക്കുന്ന അപജയങ്ങളെപ്പറ്റി മാതാപിതാക്കളും രക്ഷാകർത്താക്കളും ബോധവാന്മാരായിരിക്കണം. അധാർമ്മികമായ പ്രത്യയ ശാസ്ത്രങ്ങൾ യുവാക്കളെ കീഴ്പ്പെടുത്താതിരിക്കാൻ ജാഗ്രതാസംഘങ്ങൾ രൂപീകരിക്കാൻ അല്മായർ ശ്രദ്ധിക്കണം.

നല്ലൊരു തൊഴിൽ സംസ്കാരം വാർത്തെടുക്കാൻ അല്മായർ മുൻകൈയെടുക്കണം. കടമകൾ മറന്നുള്ള അവകാശങ്ങൾക്കുവേണ്ടി യുവതലമുറ നീങ്ങാതിരിക്കാൻ അല്മായസമൂഹം കരുതിയിരിക്കുക. അദ്ധ്വാനത്തിന്റെ മഹിമാതിരേകത്തെപ്പറ്റി യുവാക്കൾക്കു ബോധ്യങ്ങൾ നല്കുക. സമുദായത്തിനും രാഷ്ട്രത്തിനും വേണ്ടി ശുശ്രൂഷകൾ ചെയ്യാനുള്ള മനഃസ്ഥിതി പോഷിപ്പിച്ച്, ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള പൗരന്മാരായി യുവാക്കളെ മാറ്റിയെടുക്കണം.

ജീവകാരുണ്യാഭിമുഖ്യം യുവതലമുറയിൽ സംജാതമാക്കാൻ അല്മായ സമൂഹത്തിനു കഴിയണം. രോഗവും ദാരിദ്ര്യവും ക്ലേശങ്ങളും കഷ്ടാനുഭവങ്ങളും ലോകത്തിൽ സഹജമാണ്. വാർദ്ധക്യത്തിന്റെയും തിരസ്കാരത്തിന്റെയും അനാഥത്വത്തിന്റെയും ഏകാന്തതയുടെയും തീരാനൊമ്പരങ്ങൾ കണ്ടില്ലെന്നും കേട്ടില്ലെന്നും വയ്ക്കരുത്. അവശതയനുഭവിക്കുന്നവർക്കു വ്യക്തിപരമായ സംലഭ്യതയിലൂടെ സാന്ത്വനം പകരാൻ സംസ്ഥാപിതമായ സെന്റ് വിൻസെന്റ് ഡി പോൾ സൊസൈറ്റിപോലെ സഭയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ജീവകാരുണ്യസംഘടനകളുമായി അല്മായർ സഹകരിക്കണം. നമ്മുടെ സമയത്തിന്റെയും സമ്പത്തിന്റെയും ഓഹരി പാവങ്ങളുമായി പങ്കു വയ്ക്കാൻ നാം സന്നദ്ധരാകണം.

സത്യത്തിനും നീതിക്കും വേണ്ടി സാധ്യമായ എല്ലാ മാർഗങ്ങളുമുപയോഗിച്ചു പോരാടാൻ അല്മായൻ ബാധ്യസ്ഥനത്രെ. മനുഷ്യാവകാശങ്ങളുടെ നഗ്നമായ ലംഘനമാണ് സമൂഹത്തിലെമ്പാടും

നാം കാണുക, ഒരു പക്ഷേ, അതൊന്നും നമ്മെ നേരിട്ടു ബാധിക്കു നില്ലല്ലോ എന്നോർത്തു നിന്ദയായൊരു അനാസ്ഥ ചിലർ കൈക്കൊണ്ടേയ്ക്കാം. നമ്മുടെ സാമൂഹികമായ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധത വിസ്തൃത കോടിയിലാഴ്ന്നു പോകുന്നതിന്റെ തരക്കേടാണ്. ലോകത്തിന്റെ ഏതുകോണിലുമനു ഭവപ്പെടുന്ന നീതിനിഷേധവും പൊറുത്തുകൂടാത്തതാണ്. മാനവി കതയുടെ കാവലാളാകാൻ വ്രതബദ്ധതയോടെ അല്മായർ കടന്നു വരണം. വിശ്വസാഹോദര്യം നാം കൈവളർത്തണം. നവമാന വികതയ്ക്ക് ഉൗർജ്ജമേകുന്ന ഓജസ്കരമായൊരു അല്മായ പ്രേഷിത സമീപനമാണു വർത്തമാനകാലം കാത്തിരിക്കുന്നതെന്ന തിരിച്ചറിവിൽ നാമെത്തുക.

നീതിനിഷ്ഠ സമൂഹത്തിനു ദൈവവചനം

ജോസഫ് പാറാങ്കുഴി

ആമുഖം

നീതിനിഷ്ഠമായ ഒരു സമൂഹത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഇതൾ വിരിയുന്ന ഒരു പ്രതീകം “ദൈവരാജ്യമാണ്.” കേവലം ഒരു സങ്കല്പമല്ല. മറിച്ച് ഭൂമിയിൽ ദൈവത്തിന്റെ രാജ്യം. ഭരണം, ദൈവതിരുഹിതം യാഥാർത്ഥ്യമായി ഭവിക്കുന്ന ഒരു ജീവിതക്രമമാണ്. ഇത് ഒരു സ്വപ്ന സാക്ഷാത്കാരം കൂടിയാണ്. പ്രസ്തുത യാഥാർത്ഥ്യം പൂർണ്ണമായി മനുഷ്യരാശി മുഴുവനും നിരന്തരം യത്നിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പുളിമാവിന്റെ പ്രവർത്തനശൈലി പോലെ, കലത്തിലെ മാവു മുഴുവൻ പുളിപ്പിക്കുന്ന ഒരു തുടർപ്രക്രിയ ഉണ്ടാകണം.

രണ്ടാമതു നമ്മുടെ മനസ്സിൽ പച്ച പിടിച്ചു നിൽക്കുന്നത് ആദിമ ക്രൈസ്തവ സഭയുടെ ചിത്രമാണ്. ദൈവരാജ്യം സംസ്ഥാപിക്കുവാൻ, ദൈവഹിതപ്രകാരം കടന്നുവന്ന, ദൈവപുത്രനായ യേശുവിന്റെ ജനന-മരണ-ഉത്ഥാനത്തിലൂടെ, ശിഷ്യന്മാർക്കും അപ്പസ്തോലന്മാർക്കും കൈവന്ന “ക്രിസ്താനുഭവം” പ്രവർത്തനക്ഷമത കൈവരിച്ചതിന്റെ വിളംബരമായിരുന്നു ആദിമ ക്രൈസ്തവ സമൂഹം. ദൈവരാജ്യ അനുഭവം സാർത്ഥകമാക്കാൻ ആദിമ സഭയ്ക്കു കഴിഞ്ഞുവെങ്കിലും, ദീർഘായുസ്സു കുറഞ്ഞുപോയി എന്നത് ഒരു ചരിത്ര വസ്തുതയാണ്.

ഓണത്തെക്കുറിച്ച് വളരെ ചെറുപ്പം മുതലേ നാം കേട്ടു വളർന്ന ഐതിഹ്യം നീതിനിഷ്ഠമായ ഒരു രാജാവിന്റെയും, രാജ്യത്തിന്റെയും മാഹാത്മ്യമാണ്. പ്രസ്തുത സങ്കല്പത്തിനുപോലും ആയുസ്സു കുറവായിപ്പോയി. ചുരുക്കത്തിൽ, നീതിനിഷ്ഠമായ ഒരു സമൂഹം എന്ന കാഴ്ചപ്പാടിന് അപ്പുറം അതു ജീവിക്കുന്ന ഒരു വസ്തുതയായി സൂക്ഷിക്കുവാൻ, നിലനിർത്തുവാൻ നന്നേ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട് എന്നതാണു സത്യം. ഇവിടെ ന്യായമായും ഉയർന്നു വരുന്ന ഒരു ചോദ്യമുണ്ട്... എന്താണു തടസ്സമായി നിൽക്കുന്ന വസ്തുതകൾ? തടസ്സങ്ങൾ എങ്ങനെ പരിഹരിക്കാം? പരിഹരിക്കാനുള്ള ധർമ്മികമായ ഉത്തരവാദിത്വം ആർക്കാണ്? ആരാണു മുൻകൈ എടുക്കേണ്ടത്? ഈ വക കാര്യങ്ങൾ ദാർശനിക ഭാവത്തോടെ, കാര്യ കാരണസഹിതം സൂക്ഷ്മവിശകലനത്തിനും അപഗ്രഥനത്തിനും, വിധേയമാക്കേണ്ടതുണ്ട്. ലക്ഷ്യം മാർഗ്ഗത്തെ സാധ്യകരിക്കണം. ലക്ഷ്യം എത്ര നന്നാ യിരുന്നാലും, മാർഗ്ഗം മോശമാണെങ്കിൽ അതു ന്യായീകരി ക്കാ നാവില്ലല്ലോ?

സമൂഹം

സമൂഹത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുമ്പോൾ സമൂഹത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുന്ന, നിയന്ത്രിക്കുന്ന, കേന്ദ്രഘടകമായ മനുഷ്യനെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കാതിരിക്കാനാവില്ല. മനുഷ്യനു ചിന്തകന്മാർ പല നിർവചനങ്ങൾ നൽകിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും വളരെ ശ്രദ്ധേയമായ ഒന്നാണ്, മനുഷ്യൻ ഒരു “സാമൂഹ്യ ജീവി” എന്നത്. അതു കൊണ്ടു തന്നെ സമൂഹത്തിന്റെ നിയന്താവും, പരിപാലകവും (സംഹാരകനുമൊക്കെ) ആയി മനുഷ്യൻ വർത്തിക്കുന്നത്. വ്യക്തികളുടെ സംഘാതമായ വളർച്ചയും, സംഘജീവിതവുമാണല്ലോ സമൂഹത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതും, നിലനിർത്തുന്നതും. മനുഷ്യപ്രകൃതിയുടെ വ്യതിരിക്തതയും, സങ്കീർണ്ണതയും, അഭിരുചികളും, മനോഭാവവും വ്യത്യസ്തത പുലർത്തുന്നതാകയാൽ, സമൂഹത്തിന്റെ ചിത്രം വരയ്ക്കുക അത്ര എളുപ്പമുള്ളതായിരിക്കുകയില്ല.

വിശകലനം

ഒരു പറ്റം ആൾക്കാർ, ഒരു കൂട്ടം ആൾക്കാർ എന്നിവയെ നമുക്കു “സമൂഹം” എന്നു വിളിക്കാനാവില്ല. പറ്റം, കൂട്ടം എന്നിവയ്ക്ക് അടിവേരുണ്ടാവില്ല. നിയതമായ ലക്ഷ്യങ്ങളോ, പരസ്പരബന്ധങ്ങളോ, കെട്ടുറപ്പോ, ലിഖിത-അലിഖിത നിയമങ്ങളോ പറ്റത്തിനും, കൂട്ടത്തിനും ഉണ്ടാവില്ല.

ഉദാ : ബസ് സ്റ്റാന്റിലും, ചന്തയിലും, ഒരു അപകടം നടക്കുമ്പോഴും, ഒരു സംഘർഷം നടക്കുമ്പോഴും ഒരു പറ്റം, ഒരു കൂട്ടം ആൾക്കാർ ഒരുമിച്ചു കൂടുന്നു. പലർക്കും പല താല്പര്യങ്ങളും, പല ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യങ്ങളും, ക്ഷണനേരത്തേക്കുള്ള വികാരങ്ങളും പ്രതികരണങ്ങളും ആണ്. പലരും ക്ഷണനേരം കൊണ്ട് പല വഴിക്കു പിരിഞ്ഞുപോവുകയും ചെയ്യും.

സമൂഹത്തിന്റെ സ്ഥിതി ഇതല്ല. പ്രഖ്യാപിത ലക്ഷ്യങ്ങളും, താല്പര്യങ്ങളും, കൊടുക്കൽ വാങ്ങൽ ബന്ധങ്ങളും, ന്യായവും, നീതിയും ആത്മബന്ധങ്ങളും, രക്തബന്ധങ്ങളും, ജാതിയും, മതവും, ആചാര നൂഷ്ഠാനങ്ങളും മൂല്യസംരക്ഷണവും ഒക്കെ ഉൾച്ചേർന്നു വളരുന്ന വിശാലമായ സംസ്കാരം “സമൂഹം” മെന്ന വ്യവസ്ഥിതിയ്ക്കുണ്ടായിരിക്കും.

ഒരു കാലത്തു മേല്പറഞ്ഞ വിധത്തിൽ അടിവേരുകൾ ഉള്ളതായിരുന്നു സമൂഹമെങ്കിൽ; ഇന്നത്തെ

സ്ഥിതിക്കു വളരെയേറെ ക്ഷയം, അപജയം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നതാണു പരമയാഥാർത്ഥ്യം. സൂക്ഷ്മമായി വിലയിരുത്തുമ്പോൾ തകർച്ചയുടെ പിന്നിൽ പ്രത്യക്ഷമായും, പരോക്ഷമായും പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒത്തിരി ഘടകങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു കാണാൻ കഴിയും. ചില പ്രവണതകൾ: ആധുനിക മനുഷ്യൻ നാനാവിധ കാരണങ്ങളാൽ വിഘടിക്കപ്പെട്ട ഒരു വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഉടമയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നത് ആർക്കും നിഷേധിക്കാനാവാത്ത കാര്യമാണ്. കുടുംബബന്ധങ്ങളും, രക്തബന്ധങ്ങളും ഒക്കെ ശിഥിലീകരിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു പരിതാപകരമായ അവസ്ഥയുടെ നടമുറ്റത്താണു നമ്മൾ.

തിന്മയിലേക്കുള്ള മനുഷ്യന്റെ ചായ്വിനു വളം വച്ചുകൊടുക്കുന്ന ഒത്തിരി പ്രവണതകളുള്ള ഒരു കാലഘട്ടമാണിത്. വില കുറഞ്ഞ മൂന്നാംകിട രാഷ്ട്രീയചിന്തയും (സ്വാർത്ഥത, തൻ കാര്യസാധ്യം, ആസ്തി, നിയമം വളച്ചൊടിക്കൽ, വിധാസക പ്രവർത്തനം, മാഫിയ, കൂഴൽപ്പണം, പെൺവാണിഭം തുടങ്ങിയ നീണ്ട നിര) ദൈവം ഇല്ലാത്ത മതകർമ്മങ്ങളും, ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളും, വിഭാഗീയതയും, ജാതീയതയും വർഗ്ഗീയതയും, അണികളെ ഊർജ്ജസ്വലരാക്കാൻ കൊല്ലും, കൊലവിളിയും ഘെരാവോ, ബന് തുടങ്ങിയവ എല്ലാം മനുഷ്യനെ ഒരു ഇരുകാലി മുഗമാക്കുന്ന വേദകരമായ കാലഘട്ടമാണിത്. മാറി-മാറി ഭരിക്കുന്ന സർക്കാരുകൾ അവരുടെ കൊടിയുടെ നിറഭേദമനുസരിച്ചു മുല്യങ്ങളെ ഉഴുതുമറിക്കുകയോ, വിതറുകയോ, കൂഴിച്ചിടുകയോ ചെയ്യുന്നു. ഭരണം ഉള്ളിടത്തോളം കാലം നീതിയും നിയമവും അവരുടെ പാർട്ടി നയമായി മാറുന്നു.

അവകാശങ്ങളും, കടമകളും :- ഭരണഘടന അനുശാസിക്കുന്ന അവകാശങ്ങളും, കടമകളും യഥാവിധി നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുന്നുവെങ്കിൽ നീതിനിഷ്ഠമായ ഒരു സമൂഹം വാർത്തെടുക്കാൻ എളുപ്പമാണ്. നിർഭാഗ്യവശാൽ നിയമത്തിൽ പഴുതുകളുണ്ടാക്കി വിധിന്യായങ്ങൾ പോലും പണത്തിനും, സ്വാധീനത്തിനും അടിമപ്പെടുത്തി, കുറ്റവാളികളെ രക്ഷിക്കാനുള്ള, ഇരുമ്പിന്റെ ശക്തികൾക്ക് ഇന്ന് ഏറെ സ്വാധീനമുണ്ട്. മനുഷ്യന്റെ അടിസ്ഥാന ആവശ്യങ്ങൾ പോലും സംരക്ഷിക്കാൻ കഴിയാത്ത സർക്കാരിന്റെ ദുർഗതി നാം വിശദീകരിക്കാൻ പാടില്ല.

മനുഷ്യന്റെ ജീവനും, സ്വത്തിനും മാത്രമല്ല, ഭരണഘടന വിഭാവനം ചെയ്യുന്ന മുഴുവൻ അവകാശങ്ങളും പൗരനു നിറവേറ്റിക്കൊടുക്കാൻ സർക്കാർ ബാധ്യസ്ഥമാണ്. ജനായത്തഭരണത്തിലൂടെ അധികാരത്തിലെത്തുന്ന ഒരു സർക്കാർ, വോട്ടു നല്കുന്ന ഓരോപൗരന്റെയും, മൗലിക സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളും, അവകാശങ്ങളും, സംരക്ഷിക്കുമെന്ന് ഉറപ്പാക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള ഒരു പൗരൻ എന്ന നിലയ്ക്കു കടമകളും നിറവേറ്റാൻ ബാധ്യതയുണ്ട്.

മനുഷ്യന്റെ അടിസ്ഥാന ആവശ്യങ്ങളായ ആരോഗ്യം, ആഹാരം, വസ്ത്രം, പാർപ്പിടം, വെള്ളം, വെളിച്ചം എന്നിവ സംലഭ്യമാക്കുവാൻ സർക്കാരിനെ ഭരണഘടന ചുമതലപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ഇതു സർക്കാരിന്റെ ഔദാര്യമല്ല. നാം കരം കൊടുക്കുന്നവരാണ്. (സൂര്യനു കീഴിലുള്ള സകലത്തിനും നാം കരം കൊടുക്കുന്നുണ്ട്) ജീവൻ രക്ഷാ ഔഷധങ്ങൾക്കുപോലും പൊള്ളുന്ന വിലയാണ്. ആരോഗ്യം പ്രദാനം ചെയ്യേണ്ടതായ ആശുപത്രികൾ മരണം വിതയ്ക്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളായിട്ടു മാറുന്ന കാഴ്ച ശോചനീയം തന്നെ. ഔഷധങ്ങൾ, ഭക്ഷണ സാധനങ്ങളെന്നിവ മായം കലർത്തുന്ന “അധമസംസ്കാരം” നമ്മുടെ ധാർമ്മിക വികാരം വിളിച്ചറിയിക്കുന്നതാണ്. മരണക്കെണി ഒരുക്കുന്ന റോഡുകളും, പാലങ്ങളും ജീവനു ഭീഷണി ഉയർത്തുമ്പോൾ, എയർ കണ്ടീഷൻ മുറിയിലിരുന്നു പാർട്ടിക്കുള്ളിലെ ചേരിപ്പോരും, കിടമത്സരങ്ങളും അലക്കി വെളുപ്പിക്കാൻ പാടുപെടുകയാണ്. ഭരണത്തിലിരിക്കുമ്പോൾ കഴിവിന്റെ പരമാവധി സ്വന്തമാക്കുക എന്ന ഒരേ ഒരു ലക്ഷ്യമാണ് എല്ലാ രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളുടെയും പ്രത്യയശാസ്ത്രം. ഒരു കാലത്തു പ്രതിപക്ഷം നീതിക്കുവേണ്ടി മുറവിളികൂട്ടാനെങ്കിലും നിലനിന്നിരുന്നു. ഇന്നു ‘കിട്ടുന്നതിൽ പാതി’ കിട്ടിയാൽ മതി... ഞങ്ങൾ ഇറങ്ങിപ്പോക്കു നടത്തുന്നു.. ഇനി നിങ്ങൾക്ക് ഇഷ്ടമുള്ളതു തീരുമാനിക്കാം... എന്ന പൊതു തത്വം എല്ലാ പാർട്ടിക്കാരെയും ഒരേ കൂടാരത്തിൽ കഴിയാൻ പ്രാപ്തരാക്കുമ്പോൾ തകർന്നു വീഴുന്നത് ഒരു ജനതയുടെ സ്വപ്നങ്ങളും, വളർച്ചയുമാണ്.

നീതിനിഷേധം

നിരന്തരം നീതി നിഷേധിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന പ്രതികരണം നാലു വിധത്തിലാണ്. (1) നിസ്സംഗതാ മനോഭാവം ഇന്ന് 80% ജനങ്ങളെ ഒരു വിധത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു വിധത്തിൽ കാർന്നു തിന്നുന്ന ഒരു സാമൂഹിക രോഗമായി മാറിയിട്ടുണ്ട്. (2) ഗൂഢമായ താല്പര്യം (ഹിഡൻ അജണ്ട) മുന്നിൽ കണ്ടു പ്രതികരിക്കുക. (3) സമൂഹമനഃസാക്ഷിയെ ഞെട്ടിക്കുന്ന വിധത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുക (ഉദാ. നക്സലയിറ്റ്-തീവ്രവാദപ്രവർത്തനം) (4) നീതിപീഠങ്ങളെ സമീപിക്കുക എന്നിവയാണ്. വസ്തുതകൾ ഇവയൊക്കെയാണെങ്കിലും അടിസ്ഥാനതത്വം മനുഷ്യൻ മാനുഷികമുല്യങ്ങളും, സനാതന മുല്യങ്ങളും കാത്തു സൂക്ഷിച്ചില്ലെങ്കിൽ നീതിനിഷ്ഠമായ സമൂഹം എന്നകാഴ്ചപ്പാട് “കാനൽ ജലം” പോലെ നമ്മിൽ മതിഭ്രമം ഉണ്ടാക്കാൻ മാത്രമേ ഉപകരിക്കൂ.

വി. ഗ്രന്ഥവീക്ഷണത്തിൽ

യേശു ജനിക്കുന്നതിന് 750 വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ് ഏഴയ്ക്കു പ്രവാചകൻ നോക്കിക്കണ്ട ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ ചിത്രം, ഇന്നത്തെ സമൂഹത്തിന്റെ ചിത്രത്തോടു ചേർന്നു പോകുന്നതാണ്. (ഏഴയ്ക്കു 1/4) “തിന്മ നിറഞ്ഞ രാജ്യം, അനീതിയുടെ ഭാരം വഹിക്കുന്ന ജനം, ദുഷ്കർമ്മികളുടെ സന്തതി, ദുർമ്മാർഗ്ഗികളായ മക്കൾ, ദൈവത്തെ പരിത്യജിക്കുന്ന തലമുറ” (ഏഴയ്ക്കു 5/20) “തിന്മയെ നന്മയെന്നും, അന്ധകാരത്തെ പ്രകാശമെന്നും വിളിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരു തലമുറ.” മാനസാന്തരപ്പെടുവാൻ മടിക്കാണിച്ചു കൊണ്ടു വസ്തുതകൾ ഗ്രഹിക്കാൻ വിമുഖത കാട്ടുന്ന (നിസ്സംഗത) ഒരു തലമുറ. ഹൃദയങ്ങൾ നിരന്തരം കുറിയമാക്കാൻ യത്നിക്കുകയാണ്.

(ഏഴയ്ക്കു 9/12) ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു ജനസമൂഹത്തിന്റെ നടുവിലാണ് അന്ധകാരത്തിൽ ഉദിച്ച പ്രകാശം പോലെ യേശു കാലത്തിന്റെ തികവിൽ കടന്നു വരുന്നത്. (ഏഴയ്ക്കു 10/1) പാവപ്പെട്ടവനു നീതി നിഷേധിക്കുകയും, എളിയവന്റെ അവകാശം എടുത്തു കളയുകയും, വിധവകളെ കൊള്ളയടിക്കുകയും, അനാഥരെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നതിന് അനീതി നിറഞ്ഞ വിധി പ്രസ്താവിക്കുകയും, മർദ്ദനമുറകൾ എഴുതി ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന അന്നത്തെ സമൂഹം, ഇന്ന് അതിന്റെ നൂറു മടങ്ങു ഭയാനകമാം വിധം പ്രസ്തുത ചെയ്തികളിൽ വർദ്ധമാനമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

ഉപസംഹാരം

(ഏഴയ്ക്കു 11:1-9) നീതിനിഷ്ഠമായ ഒരു രാജാവിനെക്കുറിച്ചും, രാജ്യത്തെക്കുറിച്ചും പ്രതിപാദിക്കുവേണ്ട, നീതിയും വിശ്വസ്തതയും കാത്തു സംരക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടതുണ്ടെന്നും, പശുക്കിടാക്കളും സിംഹക്കുട്ടിയും ഒന്നിച്ചുമേയുന്ന ഒരു താളലയക്രമമുള്ള സമൂഹമാണു ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നതെന്നും വ്യക്തമാക്കുകയാണ് (ഏഴയ്ക്കു 32:17) നീതിയുടെ ഫലം സമാധാനമായിരിക്കണം. പ്രശാന്തതയും പ്രത്യാശയുമായിരിക്കണം. ഈ മൂല്യങ്ങൾ നീതിനിഷ്ഠമായ ഒരു സമൂഹത്തിനു മാത്രമേ നൽകാൻ കഴിയൂ.

ദൈവവചനം സമന്വയ സംസ്കാരത്തിനു അടിത്തറ

hñ³ k â v sl .] oäÄ

B apJ w

2008 ദൈവവചന വർഷമായിട്ടുണ്ടല്ലോ കത്തോലിക്കാ സഭ ആചരിക്കുക. “ ദൈവവചനം സഭാ ജീവിതത്തിലും ദൗത്യത്തിലും” എന്ന വിഷയം ആഗോള സഭ പഠന വിഷയമാക്കുമ്പോൾ , കേരള സഭ “ദൈവ വചനം ജീവന്റെ നിലനിൽപ്പിന്” എന്നാണ് ചിന്തിക്കുക. ദൈവിക ജീവന്റെ നിലനിൽപ്പിനും സഭാ ദൗത്യ പൂർണ്ണതയ്ക്കും നെയ്യാറ്റിൻകര രൂപതയിൽ ദൈവവചനത്തെ വിവിധ ശുശ്രൂഷകളിലൂടെ യാഥാർത്ഥ്യം കരിക്കുന്നതിനുള്ള പരിശ്രമം വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ് അടിസ്ഥാന ക്രൈസ്തവ സമൂഹങ്ങളിലൂടെ തുടക്കം കുറിച്ചു. അൽമായ പ്രേഷിതത്വം ശക്തിപ്പെടുന്നതു ദൈവവചനം കേൾക്കുന്നതിലൂടെയും കാണുന്നതിലൂടെയും പങ്കുവെച്ചു കൊടുക്കുന്നതിലൂടെയുമാണ്. യഥാർത്ഥ കൗദാശിക ജീവിതം നയിക്കുന്ന ഓരോ വ്യക്തിയും ദൈവവചനം കേൾക്കുകയും കാണുകയും പകർന്നുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിലൂടെ ദൈവിക യാഥാർത്ഥ്യം ഇന്ന് ഇവിടെ സ്വീകൃതമാകുന്നു.

1. ദൈവവചനവും ദൈവിക കൂട്ടായ്മയും

ദൈവ - മനുഷ്യ - പ്രപഞ്ച കൂട്ടായ്മ സമന്വയിപ്പിക്കുന്ന യാഥാർത്ഥ്യമായി ദൈവവചനത്തെ ചിത്രീകരിക്കാം . പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പു തന്നെ വചനത്തിലാണ്. “ഉണ്ടാകട്ടെ” എന്ന ദൈവവചനത്തിലൂടെ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട സർവ്വചരാചരങ്ങളും മധുരമായി ഉരുവിടുന്ന ശബ്ദം ദൈവത്തിന്റേതാണ്. ദൈവികസ്വരം വചനമായി രൂപപ്പെടുന്നത് അത് ദൈവിക മഹത്വത്തിനും മനുഷ്യമാഹാത്മ്യത്തിനും പ്രകൃതിയുടെ നിലനിൽപ്പിനും കാരണമായിത്തീരുമ്പോഴാണ് ദൈവവും മനുഷ്യനും പ്രപഞ്ചവും ഏക സ്വരമായിരിക്കുവാൻ വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുപോലെ പിതാവും പുത്രനും പരിശുദ്ധാത്മാവുമായ ദൈവം ഏക വചനമായി , ഏക മനസ്സായി വസിക്കുന്നു, വ്യാപരിക്കുന്നു. ആശയ വിനിമയത്തിൽ ഏകത്വമുള്ളതു പോലെ പ്രപഞ്ചവസ്തുക്കളിലെല്ലാം ഏകത്വം ജനിപ്പിക്കുക ദൈവവചനത്തിന്റെ പ്രക്രിയയാണ്. അതു പരിശുദ്ധരൂപിയുടെ വചനത്താലുള്ള പ്രവർത്തിയുമാണ്.

പിതാവും പുത്രനും പരിശുദ്ധാത്മാവുമായ ത്രിത്വൈക ദൈവത്തിന്റെ ചൈതന്യമാണു ദൈവവചനം. ദൈവിക കൂട്ടായ്മ സുദൃഢവും സുതാര്യവും സുവ്യക്തവുമാക്കുന്നതു വചനമാണ്. നസ്രത്തിലെ യേശുവിലൂടെയാണു വചനകൂട്ടായ്മാനുഭവം കാലത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ സർവ്വജനതയ്ക്കും വേണ്ടി വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. പ്രപഞ്ചത്തിലെ ദൈവിക സ്വരം ക്രിസ്തു വചനത്തിലൂടെ ഇന്നും വസിക്കുന്നു. സർവ്വരും ഒരു അജഗണമായി ദൈവവചനത്തിലൂടെ ക്രിസ്തു സാക്ഷികളായിത്തീരുന്നു. വചനത്തിന്റെ ആരംഭവും പൂർത്തീകരണവുമായ യേശുവിന്റെ ജീവിത സാക്ഷ്യത്തിലൂടെ ഇന്നു ദൈവവചനം ചരിത്ര സത്യമായിത്തീർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വചനത്തിന്റെ പൂർണ്ണത ത്രിത്വൈക കൂട്ടായ്മാനുഭവത്തിലൂടെ ഇന്നും നാം അനുഭവിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ദൈവവചനത്തിന്റെ പൂർണ്ണത നമ്മുടെ കൂട്ടായ്മ ജീവിതത്തിലൂടെയാണ് പരിപകമാകുന്നത്. അതിലൂടെ ദൈവിക കൂട്ടായ്മയിൽ നാം പങ്കുചേരുന്നു.

2. hN\w B hmk hyhØ iXij v

മനുഷ്യ ജീവിതത്തിന്റെ ആഴവും പരപ്പും അധിവസിക്കുന്ന ചുറ്റുപാടുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ചുറ്റുപാടുകൾ എത്രത്തോളം വ്യത്യസ്തവും വെടിപ്പും നല്ല സംസ്കാരവും കൊണ്ടു നിറയുന്നുവോ അത്രത്തോളം ജീവിതത്തിന്റെ വിശുദ്ധിയും ഉയരും. സമൂഹ്യ ജീവിതമായ മനുഷ്യൻ സാമൂഹ്യപക്വത കൈവരിക്കുന്നതു സമൂഹത്തിന്റെ സമഗ്ര വികസനത്തിനായി നിലകൊള്ളുമ്പോഴാണ് . എന്നാൽ ആവാസ വ്യവസ്ഥിതിക്കു ഭംഗം വരുത്തുന്ന അപക്വമായ സാമൂഹ്യജീവിതം ഏറെ വെല്ലുവിളി ഉയർത്തുന്നു. പ്രകൃതിയെ സംരക്ഷിക്കേണ്ട മനുഷ്യൻ പ്രകൃതിയുടെ അടിവേരു നശിപ്പിച്ചും മുഖം വികൃതമാക്കിയും മുന്നേറുന്നു. ഈയൊരു പഞ്ചാത്തലത്തിൽ പ്രകൃതിക്കിണങ്ങിയ മനുഷ്യനും മനുഷ്യനിണങ്ങിയ പ്രകൃതിയും എങ്ങനെ സാക്ഷാത്കരിക്കാനാകും അതാണു നമ്മുടെ മുന്നിലെ ചോദ്യം.

പ്രകൃതിയുടെ മുഖം നശിപ്പിച്ചു സാമൂഹ്യ അപക്വതയുടെ മുഖം മൂടി ധരിച്ചു നിൽക്കുന്ന മനുഷ്യ കോലങ്ങളെ തിരിച്ചറിയാനുള്ള ഇച്ഛാശക്തി ആർജ്ജിച്ചേ പറ്റൂ. നഗരം വികസിപ്പിക്കുമ്പോൾ നാടു നശിപ്പിക്കുന്ന പ്രവണതയും ചപ്പുചവറുകൾ പൊതു സ്ഥലത്തും അന്യന്റെ പുരയിടങ്ങളിലും വലിച്ചെറിയുന്ന അവസ്ഥയും അമിത പുകപടലങ്ങളിലൂടെ അന്തരീക്ഷത്തെ മലിനമാക്കുന്ന രീതിയും പൊതുസ്ഥലത്ത് പുകവലിക്കുകയും രാസവസ്തുക്കളും വിഷപദാർത്ഥങ്ങളും ജലത്തിൽ ഒഴുകുകയും വൃഷങ്ങൾ വെട്ടി മുറിക്കുകയും പുതിയ വൃക്ഷങ്ങൾ നടുപിടിപ്പിക്കാതിരിക്കുകയും മലിന ജലം പൊതുനിരത്തിലൂടെ ഒഴുകുകയും ചെയ്യുന്നതിലൂടെയും പ്രകൃതിയ്ക്ക് ഇണങ്ങാത്ത മനുഷ്യരായി മാറുകയാണു. സാംക്രമിക രോഗങ്ങൾ വരുമ്പോഴും പ്രകൃതി ക്ഷോഭങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമ്പോഴും മാത്രം നല്ലൊരു പ്രപഞ്ചത്തെക്കുറിച്ച്

ചിന്തിക്കാതെ നമ്മുടെ ചുറ്റുപാടുകളെ പ്രകൃതിക്കിണങ്ങിയവ ആക്കാൻ നാം പ്രതിജ്ഞാബദ്ധരാണ്. അസംസ്കൃതവസ്തുക്കളെ സംസ്കരിക്കാനും ജൈവവരമാലിന്യങ്ങളെ തരിതിരിച്ചു വീണ്ടും പലതരത്തിൽ ഉപയോഗിക്കാനുള്ള സംവിധാനവും പ്രകൃതിയ്ക്ക് ദോഷം വരാത്ത വിധത്തിൽ ഉള്ള വ്യവസായങ്ങളും ഉണ്ടാകേണ്ടതുണ്ടു അപ്പോഴാണ് പ്രകൃതിക്കിണങ്ങിയ സാമൂഹ്യ പക്ഷതയുള്ള വ്യക്തികൾ ഇന്നും ജീവിക്കുന്നുവെന്നു പറയാൻ ആകുക. ഞാൻ പ്രകൃതിയെ സംരക്ഷിക്കുമ്പോൾ പ്രകൃതി നമ്മെ സംരക്ഷിച്ചു കൊള്ളും.

പ്രകൃതിക്കിണങ്ങിയ മനുഷ്യരെ വാർത്തെടുക്കുകയെന്നാൽ എന്ന പ്രകൃതിയ്ക്കു രൂപം നൽകിയ സ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തിന്റെ ഹിതത്തിനു വിധേയരാകുക എന്നു സാരം. അതിലൂടെ രൂപപ്പെട്ടു വരുന്നതു ഒരു പ്രകൃതിയാത്മക ആധ്യാത്മികതയാണ്. (ECO-SPIRITUALITY) വി. ഫ്രാൻസിസ് അസ്സിസ്സി പ്രകൃതിയാത്മക ആധ്യാത്മിക ചിന്തയുടെയും പ്രവൃത്തിയുടെയും ഉദമയാണ്. എല്ലാം നന്നായിരിക്കുന്നു എന്ന് ദൈവ വചനം ഇന്നും അപ്രസ്തമാക്കാതെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കേണ്ട ഉത്തരവാദിത്വം ദൈവവിശ്വാസികളിൽ നിക്ഷിപ്തമാണ്. ദൈവത്തോടു കൂടെയായിരുന്നുകൊണ്ടു എല്ലാം നന്നായിരിക്കുന്നതിനുള്ള തീവ്ര പരിശ്രമം നമ്മുടെ ചുറ്റുപാടിൽ ആരംഭിക്കാം. നാം ജീവിക്കുന്ന മേഖലകളുടെ സമഗ്ര വികസനം സാധ്യമാകുന്നതിനു ഓരോരുത്തരും പ്രകൃതിക്കിണങ്ങിയ ജീവിതം നയിക്കണം നമ്മുടെ അശ്രദ്ധകൊണ്ടു പ്രകൃതിയ്ക്കു ദോഷം വരാതിരിക്കുന്നതിനുള്ള ഇച്ഛാശക്തി സ്വായത്തമാക്കാം.

3. ജ്ഞാനാർജ്ജിത ദൈവവചനം

സ്വയം ജ്ഞാനിയാക്കുന്നവരും ദൈവത്താൽ ജ്ഞാനിയാക്കപ്പെടുന്നവരും ഇന്നത്തെ സമൂഹത്തിലുണ്ട്. സ്വന്തം നിലനിൽപ്പിനും സ്വാർത്ഥ താല്പര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും ജ്ഞാനികളെന്നു വിളിച്ചു കൂകുന്നവരെ നിരന്തരം മാധ്യമങ്ങളിൽ കണ്ടെത്താനാകും. എന്നാൽ യഥാർത്ഥ ജ്ഞാനം കണ്ടെത്തുന്നതു ദൈവത്തിലാണ് ദൈവം ജ്ഞാനിയായിരിക്കുന്നതു ദൈവത്തിന്റെ സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തലിലൂടെയാണ്, ദൈവവചനത്തിലൂടെയാണ്. പ്രപഞ്ച രഹസ്യങ്ങളുടെ കേന്ദ്രമായ ദൈവവചനം പ്രപഞ്ച വസ്തുക്കളിലൂടെ നിരന്തരം ജ്ഞാനം പ്രതിഫലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ധ്യാനോപസനകളിലൂടെ ദൈവവചനത്തിന്റെ പൊരുൾ തിരിച്ചറിയുന്നവന്റെ നാവിൽ ദൈവാത്മാവിനാൽ പ്രചോദിതമായ ജ്ഞാനം ഉടലെടുക്കും. പ്രചോദിതമായ ജ്ഞാനത്താൽ പ്രസരിക്കുന്ന ജ്ഞാനത്തിലാണു ശരിയും തെറ്റും നന്മയും തിന്മയും തിരിച്ചറിയാനാവുക - വ്യക്തിയിലും സമൂഹത്തിലും സമൂലപരിവർത്തനമുളവാക്കുന്നവർ പ്രചോദിതവചനത്തിൽ നിരന്തരം വസിക്കുന്നവരാണ്.

പ്രചോദിതമായ ജ്ഞാനത്തിന്റെ ഉറവിടം ദൈവമാണ്. ദൈവത്തിൽ നിന്നുവരുന്ന ജ്ഞാനമാണു യഥാർത്ഥ ജ്ഞാനം ദൈവവചനത്തിൽ വസിക്കുന്നവരിൽ യഥാർത്ഥ ജ്ഞാനം ഉടലെടുക്കുന്നു. ഈ വചനം സമൂലപരിവർത്തനത്തിനും സാമൂഹികനീതിക്കും, ഭദ്രതയ്ക്കും കളമൊരുക്കുന്നു. ബൗദ്ധിക വിശുദ്ധീകരണത്തിനും സാഹോദര്യ പരിരക്ഷയ്ക്കും വചനം ഉപകരിക്കുന്നു.

ഒരു വിശ്വാസിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ജീവനും, വചനവും, ജ്ഞാനവുമെല്ലാം ഉടലെടുക്കുന്നതു ദൈവത്തിൽ നിന്നാണ്. മനുഷ്യരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ദൈവവചനത്തെ ധ്യാനിക്കുന്നതിലൂടെയാണു ജ്ഞാനം ആർജ്ജിച്ചെടുക്കുന്നത്. കാരണം ദൈവികജ്ഞാനം കരസ്ഥമാക്കുന്നതിനുള്ള പ്രസാദവരം ഓരോ വ്യക്തിയിലും നിക്ഷിപ്തമാണ്. അതു ദൈവികമാണ്. ദൈവികമായ ജീവന്റെ പരിപോഷണത്തിനു വചന കേന്ദ്രീകൃതമായി ജീവിക്കുമ്പോൾ ഓരോ വ്യക്തിയും ജ്ഞാനാർജ്ജിതരാവുകയാണ്. ആദിയിൽ ദൈവം, വചന ശക്തിയാൽ പ്രപഞ്ചവും അതിലുള്ള സമസ്തവും സൃഷ്ടിച്ചു. ഉണ്ടാകട്ടെ എന്ന ദൈവികസ്വരം സകലത്തിനും പൂർണ്ണത നൽകി. അന്തതയുടെ വചനത്തിലൂടെ നന്മതിന്മകൾ വിവേചിച്ചറിയുന്നു. ഒപ്പം വചനത്തിലൂടെ ഒരുവൻ ജ്ഞാനത്തിൽ പൂർണ്ണത പ്രാപിക്കുന്നു. ദൈവവചനം തേൻ പോലെ മധുരീകുന്നതും, ശക്തിപ്രദായകവും, മുക്തിദായകവും, ഇരുതലവാളിനെക്കാൾ മുർച്ചയേറിയതുമാണ്. ദൈവവചനം ഇന്നും അത്ഭുതാവഹമായ പരിവർത്തനത്തിലൂടെ മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിൽ ജ്ഞാനത്തിന്റെ ചലനം സൃഷ്ടിക്കുന്നു.

വി. യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷം ആരംഭിക്കുന്നത് ആദിയിൽ വചനം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ്. ആദിയിൽ ദൈവത്തോടുകൂടെ ഉണ്ടായിരുന്ന അതേ വചനം തന്നെയാണ് ഇന്നും പ്രപഞ്ചത്തെ അതിന്റെ യഥാർത്ഥ രൂപത്തിലും ഭാവത്തിലും നിലനിർത്തുന്നത്. വിതച്ചാൽ ഉടനെ കൊയ്ത്തു സംഭവിക്കുന്ന കൃഷിയെന്നു ദൈവവചനം വചനമായ യേശുവിന്റെ “നിങ്ങൾ കേട്ടിരിക്കെ ഈ തിരുവെഴുത്തു നിറവേറിയിരിക്കുന്നു” (ലൂക്കാ. 4, 21), ദരിദ്രർക്കു സുവിശേഷമായും, ബന്ധിതർക്കു മോചനമായും, അന്ധർക്കു കാഴ്ചയായും, രോഗികൾക്കു സൗഖ്യമായും തീരുവാൻ ജ്ഞാനമുള്ളവർക്ക് മാത്രമേ സാധിക്കൂ. ദൈവവചനത്തിലൂടെ ജ്ഞാനം ആർജ്ജിച്ചുകൊണ്ടു പരിപൂർണ്ണതയുടെ പക്ഷത പ്രാപിച്ച്; പാവനതയുടെ പുണ്യാഭയ്ക്കും സമസ്ത മേഖലകളിലും നടപ്പിലാക്കാൻ, ജ്ഞാനിയുടെ ക്രാന്തദർശനം

പ്രാപിക്കാൻ, ജ്ഞാനം-വചനം-നമ്മെ സഹായിക്കട്ടെ.

4. വചനോപാസന അജപാലനം

പ്രപഞ്ചത്തിന്റെയും സൃഷ്ടിയുടെയും മകുടമായ മനുഷ്യന്റെ നാഡീസ്പന്ദനം വചനമാണ്. ദൈവം തന്റെ തിരുമനസ്സു തുറക്കുന്ന അനുഭവമാണു വചനം ദൈവിക ശ്വാസമാണു വചനത്തിനു അടിത്തറ “ഉണ്ടാകട്ടെ” എന്ന ദൈവിക നിശ്വാസം മനോഹരമായ പ്രപഞ്ചത്തിനു രൂപം നൽകി .എല്ലാ സംഹിതകളുടെയും അടിത്തറ ദൈവവചനമാണ് .അതു കൊണ്ടു ദൈവ വചനമെന്നാൽ ദൈവം തന്നെയാണ് അതായത് വചനം. വ്യക്തി പ്രപഞ്ചത്തിൽ ഏറ്റവും ശക്തിയേറിയ ആശയവിനിമയ സ്രോതസ്സു ദൈവം തന്നെയാണ് വചനോപാസനയിലൂടെ ആത്യന്തികമായി ചെന്നെത്തുക ദൈവികോപാസനയിലാണ്.

അജപാലനം കൊണ്ടു അർത്ഥമാക്കുന്നത് സംരക്ഷിക്കുകയെന്നതാണ്. അതായത് പ്രപഞ്ചത്തെയും പ്രപഞ്ച വസ്തുക്കളെയും ജീവജാലങ്ങളെയും സംരക്ഷിക്കുക. നന്മയായ ദൈവം വചനം കൊണ്ടു പ്രപഞ്ചത്തെ പരിപാലിക്കുന്നതു പോലെ വചനോപാസനയിലൂടെ ജീവൻ,സത്യം, നീതി, സ്നേഹം, എന്നിവ സംരക്ഷിക്കുന്നവരാണ് ഉത്തമ അജപാലകർ. “ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നത് നിങ്ങൾക്കു ജീവനുണ്ടാകുവാനും അതു സമൃദ്ധമാക്കാനുമാണ്”, എന്ന ദൈവവചനത്തിന്റെ മേൻമയിലായിരിക്കണം അജപാലന ശുശ്രൂഷ. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി മുറവിളി കൂട്ടുന്ന ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യ പശ്ചാത്തലത്തിൽ “സത്യം നിങ്ങളെ സ്വാതന്ത്ര്യരാക്കും” എന്ന ദൈവിക വചനം മുറുകെ പിടിക്കുന്നതാണ് അജപാലനം. നീതിക്കു വേണ്ടി ദാഹിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ ജീവിതസാഹചര്യത്തിൽ നീതിജീവജലം പോലെ ഒഴുക്കാൻ അജപാലന ശുശ്രൂഷയിലൂടെ കഴിയണം. അല്പം സ്നേഹത്തിനുവേണ്ടി കേഴുന്ന ഇന്നത്തെ സമൂഹത്തിൽ ദൈവം നമ്മെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെ പരസ്പരം സ്നേഹിക്കാനാകുന്ന അജപാലന ശുശ്രൂഷയ്ക്കു നേതൃത്വമേകണം.

വചനോപാസനയിലൂടെ മാത്രമേ പൂർണ്ണതയിലെത്തുകയുള്ളൂ. ദൈവ വചന ധ്യാനത്തിൽ നിന്നും ലഭിക്കുന്ന സത് ചിന്തകളിലൂടെ ജനത്തെ ദൈവ ജനമായി പരിവർത്തനം ചെയ്യുന്ന ശുശ്രൂഷ അജപാലനമാണ്.ദൈവവും മനുഷ്യനും പ്രപഞ്ചവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയുള്ള അടിസ്ഥാന ശുശ്രൂഷയാണത്. മാനവ സമഗ്ര വിമോചനവും ദൈവരാജ്യ നിർമ്മിതിയുമാണ് ഇവിടെ ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുക. മറ്റൊരു ശുശ്രൂഷകളും ഈ അടിസ്ഥാന ശുശ്രൂഷയിലൂടെയാണു ഫലവത്തായി തീരുന്നത്.

വചനവും വചനത്തിൽ വസിക്കുന്ന വ്യക്തിയുമാണു അജപാലന വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഉറവ. ജീവന്റെ ഉറവിടമായ വചനത്തിന്റെ ശക്തികേന്ദ്രമായ ദൈവത്തിൽ വസിച്ചുകൊണ്ട് എല്ലാറ്റിനെയും ദൈവികമായിക്കണ്ടു ശുശ്രൂഷിക്കുന്നവരാണ് അജപാലകർ .ജീവിതവും ജീവിത സാഹചര്യങ്ങളും മെച്ചപ്പെടുത്തി സനാതന മൂല്യങ്ങൾ മുറുകെ പിടിച്ചു മുന്നേറുന്നവർ. സ്നേഹം സത്യം നീതി സാഹോദര്യം എന്നിവ വചനബന്ധിതമായി നടപ്പിലാക്കുന്നവർ .വചനത്താൽ തിരുമനസ്സായ ദൈവം കാരൂണ്യത്താൽ ലോകത്തെ വീണ്ടെടുത്തു. കാരൂണ്യത്തിന്റെ സാക്ഷ്യമായി പരിശുദ്ധ കുർബാനയിലൂടെ ഇന്നും വചനം ദിവ്യ കാരൂണ്യമായി നമ്മോടു കൂടെ വസിച്ചുകൊണ്ടു വചനം സാക്ഷ്യമാകുന്ന ദാത്യത്തിനു ആഹ്വാനമേകണം. വചനം സർവ്വതിനെയും സംരക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ അജപാലന ശുശ്രൂഷയും സർവ്വതിനെയും,സംരക്ഷിക്കുന്നതായിരിക്കണം. വചനോപാസനയിലൂടെ അജപാലന ദൗത്യം ക്രിയാത്മകമാക്കുന്നതിനു വചന ദീപ്തിയായ സർവ്വേശ്വരൻ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ.

5. ധർമ്മികാത്മക ദൈവവചനം

പ്രപഞ്ചഗുരുവായ ദൈവിക സത്യത്തിന്റെ ആത്മാവിഷ്കാരത്തിലാണു ധർമ്മികതയുടെ ഉൺമ ചേർന്നിരിക്കുന്നത്. ധർമ്മികതയുടെ തനിമയാർന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തെ കണ്ടെത്തുക അതിൽ ആയിരിക്കുക ശ്രമകരമായ കാര്യമാണ്. ധർമ്മിക സത്യത്തിന്റെ അനാവരണം വ്യക്തിത്വങ്ങളിലൂടെയാണു സാധ്യമാകുക.

ദൈവിക ഉൺമയുടെ അനാവരണം ആദ്യം വചനത്തിലൂടെ പ്രസ്താവ്യമായി ഉണ്ടാകട്ടെ എന്ന വചനമാണ് വാസ്തവികമായ സൃഷ്ടിക്കു നിദനമായത്. ദൈവം തന്റെ വചനത്തിലൂടെ ആയിരിക്കുന്ന അവസ്ഥ സൃഷ്ടിയിൽ നിഴലിച്ചു നിൽക്കുന്നു. അതായത് ദൈവത്തിന്റെ വചനം പ്രവൃത്തിയായി, വ്യക്തിയായി ദൈവികശക്തിയായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. ദൈവികവചനം ധർമ്മികതയ്ക്കു അടിത്തറയായി പ്രപഞ്ചത്തിൽ നിഴലിച്ചു നിൽക്കുന്നു. ദൈവം ആകുന്നതും ആയിരിക്കുന്നതും വചനത്തിലൂടെയാണെന്നു സാരം. ദൈവം വചനമായി ദൈവിക വ്യക്തിയെ പ്രകാശനം ചെയ്യുന്നതിലൂടെ വചനം സർവ്വനന്മയുടെയും ധർമ്മിക അടിത്തറയായി മാറുന്നു.

ദൈവവചനം ധർമ്മിക അടിത്തറയാകുന്നതു കൊണ്ടു മനുഷ്യന്റെ വ്യക്തിപ്രഭാവത്തിനു തിളക്കമേറുന്നു. വചനം കൊണ്ടു ഉന്നമനത്തിനായുള്ള പ്രവർത്തനമേഖലയിൽ നിന്നു വ്യതിചലിച്ചു നിൽക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. നൈപുണ്യതയുടെ സാക്ഷാത്ക്കാരത്തിലൂടെ വ്യക്തി മാഹാത്മ്യം സാമൂഹിക വികസനത്തിനു അടിത്തറയാകുന്നു.

വ്യക്തി മാഹാത്മ്യത്തിനും സാമൂഹ്യഭദ്രതയ്ക്കും നാനദികൂറിക്കുന്ന തിളക്കമാർന്ന വചനം കൊണ്ടു ജീവിതസൗധം പടുത്തുയർത്തുന്നവനാണ് ഉത്തമ വ്യക്തി. ദൈവവചനം ശക്തിയേറിയതും ഹൃദയവിചാരങ്ങളെ വിവേചിച്ചറിയുന്നതും ശരിയും തെറ്റും മനസ്സിലാക്കുന്നതും ജ്ഞാനത്തിന്റെ ഉറവയും വിജ്ഞാനത്തിന്റെ സിരാകേന്ദ്രവുമാണ്. സഭ വചനം മനുഷ്യരെ നേടുന്നവയാണ്, സമന്വയത്തിന്റെ ഉറവയാണ്. കൂട്ടായ്മയുടെ അനുഭവമാണ്.

ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥിതിയിൽ ധാർമ്മികതയും അധാർമ്മികതയും തമ്മിലുള്ള അന്തരം നഷ്ടപ്പെട്ടു വരികയാണ്. “എന്റെ വചനം നിങ്ങൾക്ക് ഇടർച്ചയ്ക്കു കാരണമാകുന്നുവോ?” ശിഷ്യന്മാരോട് യേശു ചോദിച്ചതുപോലെ ധാർമ്മികത്വ വചനം ഇന്നും മനുഷ്യന് അരോചകമായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അധാർമ്മികതയുടെ നീരാളിപ്പിടുത്തത്തിൽ ആകാശവും ഭൂമിയും അഴിഞ്ഞുപോയാലും, വ്യക്തികൾ തിരോഭവിച്ചാലും എന്റെ വചനം എന്നും നിലനിൽക്കുമെന്നതിലൂടെ ധാർമ്മികതയോടുള്ള യേശുവിന്റെ പ്രതിബദ്ധത അറിയിക്കുകയാണ്.

ധാർമ്മികവ്യക്തിയുടെ മുഖമുദ്രയാണ് ധാർമ്മികത്വക വചനാനുഭവ ജീവിതം. അത് വെറും പ്രഘോഷണങ്ങളിൽ മാത്രം ഒതുക്കാതെ സാക്ഷ്യമാക്കണം. വാക്കും പ്രവൃത്തിയും ഒന്നായ ധാർമ്മിക വ്യക്തികളുമാകണം. അവർ ജീവൻ സംരക്ഷിക്കുന്നവരും ഉത്തരവാദിത്വപൂർണ്ണമായ ജീവിതത്തിന് സാക്ഷികളുമാകണം. ജീവൻ ഹനിക്കുന്ന വിവിധ മാർഗ്ഗങ്ങളും, പുകവലിയും, മദ്യപാനവുമെല്ലാം അധാർമ്മികതയുടെ ഭാവരൂപങ്ങളാണ്. ധാർമ്മികതയുടെ പടയോട്ടത്തിന് സഭാസമൂഹത്തിൽ നേതൃത്വം ഏറ്റെടുക്കുന്നവർ യാതൊരു കാരണവശാലും ഉതപ്പിന് കാരണമാകാൻ പാടുള്ളതല്ല. അങ്ങനെ വന്നാൽ വചനം പ്രഘോഷിക്കുന്നവനും വചനം കേൾക്കുന്നവനും അരാചകത്വം തന്നെ. ഇന്നത്തെ തലമുറയെ കാർന്നു തിന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജീവനാശകരമായ പ്രവണതകൾ പ്രത്യേകിച്ച് പുകവലി, മദ്യപാനം മുതലായവ മനുഷ്യശരിയെ നശിപ്പിക്കാനുള്ള ഹിഡൻ അജണ്ടയുടെ ഭാഗം തന്നെയാണ്. ജീവൻ നശിപ്പിക്കുന്ന പ്രവണതകൾ മാറകമായ പാപവുമാണ്.

ലോകത്തിൽ പാപത്തിന്റെ ഭാരം മനസ്സിലാക്കി തരുവാൻ കുരിശിലേറി ജീവാർപ്പണം നടത്തി മനുഷ്യകുലത്തെ പാപത്തിൽ നിന്നും മോചിപ്പിച്ച യേശുവാകുന്ന തിരുവചനം നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ പ്രകമ്പനം കൊള്ളണം. വാക്കും പ്രവൃത്തിയും സമന്വയിപ്പിച്ച വചനമായ യേശുവിന്റെ തിളക്കമാർന്ന ധാർമ്മികവ്യക്തിത്വം ഇന്നത്തെ ദുഃഷിച്ച് സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിക്കു ശക്തമായ താക്കീതുകൾ നൽകുന്നുണ്ട്. കണ്ടിട്ടും കണ്ടില്ലായെന്നു നടിക്കാതെ വാക്കും പ്രവൃത്തിയും സമന്വയിപ്പിച്ച് ദൈവവചനവ്യക്തികളായി ധാർമ്മിക അടിത്തറ പാകുന്നവരാകാൻ നമുക്കു പ്രതിജ്ഞാബദ്ധരാകാം.

6. വചനം ആശയവിനിമയത്തിൽ

ആശയവിനിമയ യുഗത്തിലാണ് നാം ജീവിക്കുക. സുതാര്യമായി ആരോടും എപ്പോഴും ആശയവിനിമയം നടത്തുവാനും ആശയവിശകലനം വിവിധ മാധ്യമങ്ങളിലൂടെ പ്രകടിപ്പിക്കുവാനുള്ള തീവ്രത കൂടിവരുന്ന മാധ്യമങ്ങളിൽ വാർത്തകൾ സൃഷ്ടിക്കുക ഹോബിയായി കാണുന്ന നേതാക്കളാരെയും കണ്ടെത്താനാകും എന്നു പറയുന്നു എന്നതിലല്ല ഏത് പറഞ്ഞാൽ ജനങ്ങളുടെ കൈയടി കിട്ടുമെന്നാണ് ഇവർ നോക്കുന്ന മാനദണ്ഡം. മാധ്യമങ്ങളിൽ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നതിന് വേണ്ടത്ര പഠനവിധേയമാക്കാതെ വായിൽ തോന്നുന്നത് വിളിച്ചു പറയുന്ന ശൈലി കൂടി വളരുകയാണ്. എത്രമാത്രം കാര്യങ്ങൾ എന്നതിലല്ല എന്തു മാത്രം വാർത്തകൾ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നതാണ് ഇവരുടെ ലക്ഷ്യം. പൊള്ളയായ വാക്കുകൾ കൊണ്ട് മുഖരിതമായിരിക്കുന്നു. വാക്കുകൾക്ക് അർത്ഥം നൽകാതെ അശ്രദ്ധമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന വാക്കുകൾ ഇന്ന് സമൂഹത്തിൽ തീരാശാപമായി വലിയൊരു ഭാരമായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവരുടെ കണ്ണിൽ പൊടിയിടത്തക്ക വിധത്തിലുള്ള നികൃഷ്ടമായ പദപ്രയോഗങ്ങളും വാഗ്ദാനങ്ങളും കേട്ട് മടുത്തവരാണു നാം.

ഈയൊരു ദുരവസ്ഥയ്ക്ക് മാറ്റം വന്നേ പറ്റൂ. വാക്കും നാക്കും തമ്മിൽ ബന്ധമുള്ളതിനേക്കാൾ ഏറെ വാക്കും വ്യക്തിയും തമ്മിൽ ബന്ധമുണ്ട്. ഒരു വ്യക്തിയുടെ വ്യക്തിബന്ധത്തിന്റെ സവിശേഷത കണ്ടെത്തുന്നത് പ്രയോഗിക്കുന്ന വാക്കുകളിലൂടെയാണ്. ഉത്തമ വ്യക്തിത്വമുള്ള ഒരാളുടെ വാക്കും പ്രവൃത്തിയും തമ്മിൽ അഭേദമായ ബന്ധമുണ്ടായിരിക്കും. ഒരാളുടെ വാക്ക് തന്നെയാണ് അയാളുടെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ മഹനീയത കാണിക്കുന്നത്.

വ്യക്തിബന്ധങ്ങളെ ആഴപ്പെടുത്തുന്ന മനുഷ്യ ഉണയെ ദൃഢപ്പെടുത്തുന്ന ധാർമ്മികതയുടെ അച്ചാരമായ സംശുദ്ധമായ വാക്കുകൾ പ്രയോഗിക്കുന്നതിന്റെ അപര്യാപ്തതയും അത് ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിനുള്ള താല്പര്യക്കുറവും വ്യക്തിബന്ധങ്ങൾ തകർക്കപ്പെടുന്നതിന് കാരണമാകുന്നു. അതിലൂടെ സാമൂഹ്യ സംസ്കാരിക, രാഷ്ട്രീയ രംഗത്തെല്ലാം അരാജകത്വം സംഭവിക്കുന്നു.

ഈയൊരു പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഒരു നൂതന ആശയവിനിമയ പ്രക്രിയയ്ക്ക് നാനദികൂറിക്കേണ്ട സമയം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. വ്യക്തികളുടെ ധാർമ്മിക ജീവിത സംഭവങ്ങൾ ചരിത്രത്തിലൂടെ ആവർത്തിക്കുമ്പോൾ ഇതിൽ രൂപപ്പെട്ടു വരേണ്ടത് ധാർമ്മിക മൂല്യങ്ങളുടെ ആചാരന്യുമാരായ സംശുദ്ധവ്യക്തിത്വത്തിന്റെ

ഉടമകളെയാണ്. സമഗ്ര മാനവദർശനത്തിൽ ജീവിതം സമർപ്പിച്ച വ്യക്തികൾക്ക് സമൂഹത്തിന്റെ സമൂല പരിവർത്തനത്തിനായി നിലകൊള്ളുവാനും അവരുടെ വാക്കുകൾ സാമൂഹ്യ, രാഷ്ട്രീയ, സാംസ്കാരിക പരിവർത്തനത്തിന് ഉപയുക്തമാകുകയും ചെയ്യും. നാളെയുടെ ഒരു നൂതന ആശയവിനിമയ സംസ്കാരത്തിന് സത് വചനത്തിലൂടെ തുടക്കം കുറിക്കാം.

ദൈവവചനം അനാഥർക്കിടയിൽ

വിൻസന്റ് കെ. പീറ്റർ

ആമുഖം

ലോകത്തിലെ വസ്തുക്കളെക്കുറിച്ചും സൃഷ്ടി വസ്തുക്കളിന്മേലുള്ള കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളെക്കുറിച്ചുമുള്ള അറിവു കരസ്ഥമാക്കുന്നതിനു വെമ്പൽ കൊള്ളുന്ന സാമൂഹിക പശ്ചാത്തലത്തിലാണു നാം ഇന്ന് അറിവിന്റെ വിവിധമേഖലകളിൽ ലോകപരിജ്ഞാനമുള്ളവരായിത്തീരുമ്പോഴും ആരാലും തൃപ്തിപ്പെടാതിരിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു വസ്തുതയാണ് അനാഥം.

സർവ്വനന്മയുടെയും ജീവന്റെയും കേന്ദ്രമാണു അനാഥം. അനാഥത്തിൽ നിന്നു സർവ്വവും രൂപപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അനാഥം സർവ്വ അറിവിനെക്കാളും ശ്രേഷ്ഠമാണ്. അനാഥം ദൈവത്തോടു കൂടെയാണ്.

ദൈവിക ദാനമാണ്. ദൈവകരണത്തിൽ നിന്നു അനാഥം ഉടലെടുക്കുന്നു ദൈവവചനമാണു അനാഥത്തിന്റെ സ്രോതസ്സ്. ദൈവവചനം ക്രിയാത്മകമാകുമ്പോൾ അനാഥ കേന്ദ്രീകൃത വ്യക്തികളും, സമൂഹവും രൂപപ്പെടും.

1. അനാഥം ചരിത്രത്തിലൂടെ

അനാഥം അന്വേഷിച്ചു കണ്ടെത്തുക എല്ലാ സംസ്കാരത്തിലും പൊതുവായിട്ടുള്ളതാണ്. പ്രത്യേകമായ ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യത്തോടെയാണ് ഇവിടെ അനാഥം അന്വേഷിക്കുന്നത്. ജീവിതവിജയത്തിനുവേണ്ടി തീക്ഷണതയോടും, കാര്യശേഷിയോടും കൂടെയുള്ള ഇടപെടലാണു അനാഥമായിക്കരുതിയിരുന്നത്. ലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിചിന്തനമായും ധാർമ്മികമായി ജീവിക്കാനുള്ള ബോധ്യമായും മതപരമായിട്ടുള്ള ജീവിതമായും അനാഥത്തെ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ 6-ാം നൂറ്റാണ്ട് മുതൽ അനാഥത്തെ താത്വികശാസ്ത്രമായി വളർത്തിയെടുക്കാനുള്ള ശ്രമം ആരംഭിച്ചു. അങ്ങനെ അനാഥം സംസ്കാരവളർച്ചയുടെ കേന്ദ്രബിന്ദുവായിത്തീർന്നു.

ബൈബിളിലെ വെളിപ്പെടുത്തലിൽ ദൈവവചനം അനാഥത്തിന്റെ രൂപം സ്വീകരിക്കുന്നതായി കാണാം. എന്നാൽ വെളിപ്പെടുത്തൽ വെറും മനുഷ്യതലത്തിലേയ്ക്കു മാത്രം ചുരുക്കുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. പ്രചോദിത അനാഥം മാനുഷിക അനാഥത്തിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തവും എന്നാൽ സമന്വയിപ്പിക്കുന്നതുമാണ്. ഉദാഹരണമായി സോളമൻ രാജാവിന്റെ അനാഥം അതുവരെ ഉണ്ടായിരുന്നവരുടെ അനാഥത്തെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമായിരുന്നു. ഈ അനാഥം ദൈവത്തിന്റെ ദാനവും പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ അദ്ദേഹം ആർജ്ജിച്ചെടുത്തതുമാണ് (1 രാജാ 3-6-14). എന്നാൽ യഥാർത്ഥ അനാഥം വരുന്നത് ദൈവത്തിൽ നിന്നാണ്. “നന്മയും തിന്മയും വിവേചിച്ചറിയാനുള്ള അനാഥം” ദൈവം തരുന്നു. (1 രാജാ:3:9) ദൈവത്തിന്റെ ശക്തിയാൽ അവൻ ശരിയും തെറ്റും തിരിച്ചറിയാനുള്ളത് അനാഥം കരസ്ഥമാക്കുന്നു.

ദൈവിക നിയമങ്ങളെമാറ്റി തിന്മയുടെ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ നയിക്കുന്നവരും അനാഥങ്ങളെ അഭിമാനിക്കാറുണ്ട് (ഇസ: 22:15) പ്രവാചകന്മാർ എപ്പോഴും ഈ തരത്തിലുള്ള പ്രവണതകളെ അപലപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇസയാസ് പ്രവാചകൻ പറയുന്നു. “തന്നെതന്നെ അനാഥിയെന്നും, സൂക്ഷ്മബുദ്ധിയെന്നും കരുതുന്നവനു ദുരിതം ഈ ജനം വാക്കുകൊണ്ടു മാത്രം എന്നെ സമീപിക്കുകയും അധരം കൊണ്ടു മാത്രം എന്നെ ആരാധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവരുടെ ഹൃദയം എന്നിൽ നിന്ന് അകന്നിരിക്കുന്നു. എന്റെ നേർക്കുള്ള ഇവരുടെ ഭക്തി, മനപാഠമാക്കിയ മാനുഷികനിയമമാണ്. അതിനാൽ ഞാൻ വീണ്ടും ഈ ജനത്തോടും വിസ്മനീയമായ വൻകാര്യങ്ങൾ ചെയ്യും ഇവരുടെ അനാഥങ്ങളുടെ അനാഥം നശിക്കും; വിവേകികളുടെ വിവേചനാശക്തി ഇല്ലാതാകും” (ഇസ: 22:14), അനാഥികൾ ലജ്ജിതരാകും, അവർ സംഭ്രമിക്കുകയും പിടിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും. കർത്താവിന്റെ വാക്കുകളെ അവർ നിരസിച്ചു. (ജറമിയ: 8:9) ദൈവത്തിന്റെ വചനത്തിലാണു യഥാർത്ഥ അനാഥം കണ്ടെത്താനാകുക. ഈ അനാഥം സ്വീകരിക്കുന്നവർ തെറ്റിലേയ്ക്കു വഴുതിപ്പോയവരായാലും വിവേകത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങിവരും (ഇസ: 29:24), ഇങ്ങനെയുള്ള അനാഥങ്ങളിൽ കർത്താവിന്റെ ആത്മാവ് ആവസിക്കും അനാഥത്തിന്റെയും വിവേകത്തിന്റെയും ആത്മാവ്, ഉപദേശത്തിന്റെയും ശക്തിയുടെയും ആത്മാവ്, അറിവിന്റെയും ദൈവഭക്തിയുടെയും ആത്മാവിനാൽ നിറഞ്ഞു ദൈവഭക്തിയിൽ ആനന്ദം കൊള്ളും (ഇസ:11:2). പ്രവാചകവാക്കുകളിൽ യഥാർത്ഥ അനാഥം ദൈവത്തിന്റെ വചനത്തിൽ നിന്നും ഉടലെടുക്കുന്നു.

യഥാർത്ഥ അനാഥത്തിന്റെ അടിത്തറയെന്നതു ദൈവിക നിയമങ്ങളാണ്. ദൈവവചനങ്ങളാണ് അവ. മറ്റു ജനതകളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ നിങ്ങളെ അനാഥങ്ങളും വിവേകികളുമാക്കും (നിയമ: 46) “അനാഥത്തിന്റെ ആരംഭവും” പരമോന്നതിയും ദൈവഭയമാണ്.

യേശുവിന്റെ പേര്

2 ദൈവിക അനാഥം

മനുഷ്യരുടെ അനാഥത്തിന്റെ ഉറവിടം ദൈവവചനമാണ്. ദൈവത്തിന് ഇഷ്ടമുള്ളവരിലേയ്ക്കു ഈ അനാഥം പകർന്നുകൊടുക്കുന്നു. കാരണം അനാഥത്തിന്റെ പരമശ്രേഷ്ഠത ദൈവത്തിലാണ്. അതു കൊണ്ടാണ് വിശുദ്ധഗ്രന്ഥ രചയിതാക്കൾ ദൈവത്തിൽ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടു ദൈവികഅനാഥത്തിൽ തങ്ങളുടെ രചന നടത്തുന്നതും ഈ വചനങ്ങളെല്ലാം നിത്യതയിൽ നിന്നു നിത്യതയിലേയ്ക്കു നിലനിൽക്കുന്ന ദൈവിക യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. ദൈവത്തിന്റെ അനാഥം അത്യുന്നതന്റെ നാവിൽ നിന്നും പുറപ്പെടുന്നു (പൗ:24:3) അവിടുത്തെ വചനമാണ്. ഈ അനാഥമാകുന്ന വചനം ദൈവഭക്തിയുടെ ശ്യാസമാണ്. നിത്യതേജസ്സിന്റെ പ്രതിഫലനമാണ് അനാഥം ദൈവത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളും നിർമ്മല ദർപ്പണവും, അവിടുത്തെ നന്മയുടെ പ്രതിരൂപവുമാണ് (അനാഥം: 7;25). ഇതു സ്വർഗ്ഗത്തിൽ വസിക്കുന്നു (പ്രഭ, 24:4) ദൈവിക സിംഹാസനത്തിൽ വസിക്കുന്നു (അനാഥം: 9:4) ദൈവത്തോടൊത്തു ജീവിക്കുന്നു. (അനാഥം 8:3)

ദൈവികഅനാഥം പ്രവർത്തനശക്തിയില്ലാത്ത ദൗത്യമല്ല. ദൈവം ലോകത്തു ചെയ്യുന്ന എല്ലാ കാര്യങ്ങളുമായി അനാഥം ബന്ധപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നു. സൃഷ്ടിയുടെ ആരംഭം മുതൽ അനാഥം ദൈവത്തോടുള്ളതായിരുന്നു. സുഭാഷിതങ്ങളുടെ പുസ്തകത്തിൽ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു “ദൈവം ആകാശങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചപ്പോഴും സമുദ്രത്തിനുമീതെ ചക്രവാളം നിർമ്മിച്ചപ്പോഴും, സമുദ്രത്തിന് ഉറവകളെ സ്ഥാപിച്ചപ്പോഴും, ഒന്നും തന്റെ അതിർ വരമ്പു ലംഘിക്കാതിരിക്കാൻ വേണ്ടി സമുദ്രത്തിനു അതിരിട്ടപ്പോഴും, ഭൂമിയുടെ അടിത്തറ ഉറപ്പിച്ചപ്പോഴും വിദഗ്ദ്ധനായ ഒരു പണിക്കാരനെപ്പോലെ അനാഥം അവിടുത്തെ അരികിലുണ്ടായിരുന്നു. അനുദിനം ആഹ്ലാദിച്ചുകൊണ്ടും അവിടുത്തെ മുന്തിൽ സദാസന്തോഷിച്ചുകൊണ്ടും അനാഥം കഴിഞ്ഞു. മനുഷ്യൻ അധിവസിക്കുന്നു അവിടുത്തെ ലോകത്തിൽ അനാഥം സന്തോഷിക്കുകയും മനുഷ്യരിൽ ആനന്ദം കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്തു” (സംഭ:8:27,31) അങ്ങനെ ഭൂമിയിൽ ഒരറ്റം മുതൽ മറ്റേ അറ്റം വരെ അനാഥം സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നു (അനാഥം 8:1) അനാഥത്താൽ ലോകത്തെ രക്ഷിച്ചു. “അനാഥം ജനവാസികളുടെ പാത നേരെയാക്കി” (അനാഥം 9:18) “ദൈവം അനാഥത്തിലൂടെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിലൂടെയും പ്രവർത്തിക്കുന്നു” (അനാഥം 9:17)

3 അനാഥം ദൈവിക ദാനം

അനാഥം മറ്റൊരാളിനേയുംകാൾ വിലയേറിയതാണ്. ഞാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചു. എനിക്കു വിവേകം ലഭിച്ചു. ഞാൻ ദൈവത്തെ വിളിച്ചുപേക്ഷിച്ചു. അനാഥ ചൈതന്യം എനിക്കു ലഭിച്ചു. ചെങ്കോലിലും സിംഹാസനത്തിലുമധികം അനാഥത്തെ ഞാൻ വിലമതിച്ചു. അനാഥത്തോടു തുല്യനും ചെയ്യുമ്പോൾ ധനം നിസ്സാരമെന്നു ഞാൻ കണക്കാക്കി. അനർഘ രത്നവും അനാഥത്തിനു തുല്യമല്ലെന്നു ഞാൻ കണ്ടു. അനാഥത്തിനു മുന്തിൽ സ്വർണ്ണം മണൽത്തരിമാത്രം: വെള്ളി കളിമണ്ണും ആരോഗ്യത്തെക്കാളും സൗന്ദര്യത്തെക്കാളും കാമ്യമായി അനാഥത്തെ ഞാൻ വരിച്ചു. യേശുവിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിലെല്ലാം അനാഥം കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരുന്നു (മാർക്കോസ് 6:2) ചെറുപ്പം മുതൽ തന്നെ അനാഥത്തിലാണു വളർന്നതെന്നു യേശുവിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നു. (ലൂക്ക. 2:40 52) “ഇതാ ഇവിടെ യോനായെക്കാൾ വലിയവൻ! ദക്ഷിണദേശത്തെ രാജാവി. വിധി ദിവസം ഈ തലമുറയോടൊത്ത് ഉയിർപ്പിക്കപ്പെടുകയും ഇതിനെ കുറ്റം വിധിക്കുകയും ചെയ്യും. എന്തെന്നാൽ, സോളമന്റെ വിജ്ഞാനം ശ്രവിക്കാൻ അവൾ ഭൂമിയുടെ അതിർത്തികളിൽ നിന്നു വന്നെത്തി. ഇതാ: ഇവിടെ സോളമനെക്കാൾ വലിയവൻ!” (മത്ത: 1:12:42) “എന്റെ അടുക്കൽ വരുന്നവനു വിശക്കുകയില്ല, എന്നിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവനു ദാഹിക്കുകയില്ല.” (യോഹ: 6:35) “ക്രിസ്തു ദൈവത്തിന്റെ ശക്തിയും ദൈവത്തിന്റെ അനാഥവുമാണ്. എന്തെന്നാൽ, ദൈവത്തിന്റെ ഭോഷത്തം മനുഷ്യരെക്കാൾ അനാഥമുള്ളതും ദൈവത്തിന്റെ ബലഹീനത മനുഷ്യരെക്കാൾ ശക്തവുമാണ് യേശുക്രിസ്തുവിലുള്ള നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ഉറവിടം അവിടുന്നാണ്. ദൈവം അവനെ നമുക്കു നമ്മുടെ അനാഥവും നീതിയും വിശുദ്ധീകരണവും പരിത്രാണവും ആക്കിയിരിക്കുന്നു.” (1 കൊറ: 1:24-30) ക്രിസ്തു അദ്യശ്യനായ ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിരൂപവും എല്ലാ സൃഷ്ടികൾക്കും മുമ്പുള്ള അതുല്യ അനാഥവുമാണ്. കാരണം അവനിൽ സ്വർഗ്ഗത്തിലും ഭൂമിയിലുമുള്ള ദൃശ്യവും, അദ്യശ്യവുമായ എല്ലാ വസ്തുക്കളും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു. (കൊളോ. 1:15)

പുത്രനായ ദൈവം പിതാവിന്റെ സ്നേഹഭാജനമാണ്. അതോടൊപ്പം പിതാവിന്റെ വചനവുമാണ്. ദൈവത്തിന്റെ അനാഥം ദൈവവചനമായ ക്രിസ്തുവിൽ സമ്പൂർണ്ണ അനാഥമായി വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. വചനവും അനാഥവുമായ ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിത സാക്ഷ്യം ഒരു അനാഥസംസ്കാരരൂപീകരണത്തിനു ഉപയുക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

സുവിശേഷത്തിൽ കാണുന്ന യേശു അനാഥത്താലും പ്രായത്തിലും വളർന്നു (ലൂക്ക 2:52) ദേവാലയത്തിൽ തർക്കിക്കുന്ന യേശുവിന്റെ അനാഥം മറ്റൊരാൾക്കും അത്ഭുതം ഉളവാക്കുന്നതായിരുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ അനാഥം ദൈവമായിട്ടാണു ലൂക്കോസുവിശേഷകൻ ചിത്രീകരിക്കുന്നത് (ലൂക്ക 11:49) യേശു തന്റെ ശിഷ്യന്മാർക്കു വാക്ചാതുര്യവും അനാഥവും വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു (ലൂക്ക: 21:15) അതായത് സംസ്കാരവൈദഗ്ദ്ധ്യം അവർക്കു നൽകുന്നു. അനാഥം പ്രവൃത്തി കൊണ്ടു തെളിയിക്കണം (മത്തായി

11:9), ലൂക്ക 7:35) വിശുദ്ധ പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ ദൈവത്തിനു മാത്രമാണു യഥാർത്ഥ ജ്ഞാനം ഉള്ളത് എന്നും. മുകളിൽ നിന്നും വരുന്ന ജ്ഞാനമാണു യഥാർത്ഥ ജ്ഞാനം (3:13 15) ഇതു നമ്മുടെ ജ്ഞാനമാണ്. (റോമ: 16:19) ക്രൂശിതനായ ക്രിസ്തുവിലാണ് യഥാർത്ഥ ജ്ഞാനം ദർശിക്കാനാകുക (1 കൊറി :1:18), 22, 2:2). ജ്ഞാനം ദൈവത്തിന്റെ വെളിപ്പെടുത്തലാണ്; മനുഷ്യവീക്ഷണത്തിൽ പൂർണ്ണമായി കണ്ടെത്തുക അപ്രാപ്യം. ദൈവീകജ്ഞാനത്തിന്റെ എല്ലാ സമൃദ്ധിയും ക്രിസ്തുവിലാണ്.

ജ്ഞാനം ക്രിയാത്മകവും എല്ലാറ്റിനും രൂപം കൊടുക്കുന്നതുമാണ് (ജ്ഞാനം 7:22). വ്യക്തി കേന്ദ്രീകൃത ജ്ഞാനം ആത്മീയ രൂപത്തിലാണു ജ്ഞാനത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നത്. ആ ജ്ഞാനം ദൈവത്തോടു കൂടെയാണെന്നു പരിശുദ്ധമായ ആത്മാക്കളിൽ ദൈവത്തിൽ നിന്നും ഇറങ്ങി വരുന്നുവെന്നും ചിത്രീകരിക്കുന്നു. ഈ ജ്ഞാനം എല്ലാ പുണ്യങ്ങളുടെയും സുരക്ഷിതത്വത്തിന്റെയും കേന്ദ്രമാണ്.

ഉപസംഹാരം

വചനമെന്ന മാധ്യമത്തിലൂടെയാണു ദൈവം തന്റെ തിരുഹിതം മനുഷ്യർക്കു വെളിപ്പെടുത്തിയതും ലോകത്തെ പരിപാലിച്ചു പോരുന്നതും. ജ്ഞാനത്തിന്റെ ഉറവിടവും ദൈവ വചനത്തിന്റെ കേന്ദ്ര ബിന്ദുവുമാണ് ലോകരക്ഷകനായ ക്രിസ്തു. വചനം സൃഷ്ടികർമ്മത്തിൽ മാദ്ധ്യമമായി വർത്തിക്കും (1 യോഹ. 1:3, 10) സൃഷ്ടികർമ്മത്തിലുള്ള ദൈവത്തിന്റെ ജ്ഞാനമാണു പിന്നീട് രക്ഷാകരചരിത്രമായി മാറിയിരിക്കുന്നത്. രക്ഷാകരചരിത്രത്തിന്റെ ഓർമ്മ പുതുക്കുന്നതും വചനത്തിന്റെ ശക്തിയിലാണ് അതിലൂടെ രക്ഷാകരവചനം ജ്ഞാനാർജ്ജിത സമൂഹമായി രൂപമെടുക്കുന്നു. നാം കേൾക്കുന്ന ഓരോ ദൈവവചനവും, നാം പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന വചനവും ഒരു ജ്ഞാനാർജ്ജിത സമൂഹത്തിനു രൂപം കൊടുക്കുന്നതാകണം. ദൈവത്തിന്റെ വചനവും ദൈവാത്മാവിനാൽ നയിക്കപ്പെടുന്ന മനുഷ്യന്റെ വചനവും ജ്ഞാനം ആർജ്ജിക്കുന്നതും ഒരു ജ്ഞാന സമൂഹത്തെ വാർത്തെടുക്കുന്നതുമാകട്ടെ. വില കുറഞ്ഞ വാക്കുകളുടെ പ്രയോഗത്തിലൂടെ സമൂഹത്തിലുണ്ടാകുന്ന അരാജകത്വത്തെ തുടച്ചു വും, നാം പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന വചനവും ഒരു ജ്ഞാനാർജ്ജിത സമൂഹത്തിനു രൂപം കൊടുക്കുന്നതാകണം. ദൈവത്തിന്റെ വചനവും ദൈവാത്മാവിനാൽ നയിക്കപ്പെടുന്ന മനുഷ്യന്റെ വചനവും ജ്ഞാനം ആർജ്ജിക്കുന്നതും ഒരു ജ്ഞാന സമൂഹത്തെ വാർത്തെടുക്കുന്നതുമാകട്ടെ. വില കുറഞ്ഞ വാക്കുകളുടെ പ്രയോഗത്തിലൂടെ സമൂഹത്തിലുണ്ടാകുന്ന അരാജകത്വത്തെ തുടച്ചു നീക്കാം.

സംശുദ്ധവും മുർച്ചയേറിയതുമായ വചനം പ്രയോഗിച്ചു ജ്ഞാനത്തെ ആർജ്ജിക്കുവാൻ മുന്നോട്ടു വരാം. ദൈവവചനം ജ്ഞാനത്തെ ആർജ്ജിക്കുവാൻ നിത്യവും നമ്മെ സഹായിക്കുന്നു. ദൈവവചനത്തോടു നിറവുള്ളവരായിരുന്നുകൊണ്ടു ജ്ഞാനവ്യക്തികളാകുവാൻ നമുക്കു പരിശ്രമിക്കാം.

ദൈവവചനവും സമർപ്പിത ജീവിതവും

ഐഫിൻ മേരി

“ദൈവത്തിന്റെ വചനം സജീവവും ഊർജ്ജസ്വലവുമാണ്. ഇരുതലവാളിനെക്കാൾ മുർച്ചയേറിയതും ചേതനയിലും ആത്മാവിലും സന്ധിബന്ധങ്ങളിലും മജ്ജയിലും തുളച്ചുകയറി ഹൃദയത്തിന്റെ വിചാരങ്ങളെയും നിയോഗങ്ങളെയും വിവേചിക്കുന്നതുമാണ്.” (ഹെബ്രോ. 4:12)”

വചനം ശക്തിദായകവും ജീവദായകവും സൗഖ്യദായകവുമാണ്. അത് അനുഗ്രഹദായകവും രക്ഷാകരവും മുക്തി ദായകവുമാണ്. ഈ വചനത്തിനു നമ്മെത്തന്നെ സമർപ്പിക്കാം. വചനവർഷമായി ആചരിക്കുന്ന ഈ കാലയളവിൽ തിരുവചനത്തിന്റെ ശക്തി അനുഭവിക്കുകയും അതിനനുസൃതമായി നമ്മുടെ ജീവിതങ്ങളെ ക്രമീകരിക്കുകയും ചെയ്യാം.

സ്നേഹത്തിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ ഒരു പുതിയ (സാമ്രാജ്യം) സ്ഥാപിക്കുവാനുള്ള ദൈവത്തിന്റെ സ്വപ്നം സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടേണ്ടത് ഓരോ ക്രൈസ്തവനിലൂടെയും ആണ്. നമ്മുടെ ഈ ജീവിതം ദൈവത്തിന്റെ ദാനമാണ്. ക്രിസ്തുവിനെപ്പോലെ നാം അതു മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി സമർപ്പിക്കുമ്പോഴാണ് അതിന് അർത്ഥമുണ്ടാകുന്നത് സഭ ഏറ്റവും കൂടുതൽ വെല്ലുവിളികൾ നേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ, വചനത്തിൽ അടിയുറച്ചുകൊണ്ടു വെല്ലുവിളികളെ സധൈര്യം നേരിടാനും ക്രിസ്തുവിന്റെ സാക്ഷികളാകാനും നമുക്കു കഴിയണം.

ഈ നൂറ്റാണ്ടിൽ സമൂഹത്തിലേയ്ക്കിറങ്ങി ഏറ്റവും ശക്തമായ രീതിയിൽ സുവിശേഷവൽക്കരണം നടത്തേണ്ടത് ഇതിന്റെ ആവശ്യമാണ്. ക്രിസ്തു തന്റെ വചനത്തിൽ സന്നിഹിതനാണ്.

അതുകൊണ്ടു ആ വചനത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിലേയ്ക്കു കടന്നു ചെന്ന്, നമ്മെത്തന്നെ പൂർണ്ണമായി ക്രിസ്തുവിനു സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടും അവിടുന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്ന ത്യാഗങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടും പ്രത്യുത്തരം നൽകേണ്ടവനാണ് ഓരോ ക്രൈസ്തവനും.

നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം ദൈവവചനമാണ്. വിശ്വാസം വെറും ബൗദ്ധികമായ പ്രത്യുത്തരവും ദൈവവചനത്തിനു നൽകുന്ന സമ്മതവും അല്ല പ്രത്യുത വിശ്വാസം വഴി സഭയുടെയും അവളുടെ അംഗങ്ങളുടെയും ജീവിതത്തെ മുഴുവൻ ബാധിക്കുന്ന ജീവദായകമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ വചനം അവിടുത്തെ ശരീരത്തെക്കാൾ ഒട്ടും പ്രാധാന്യം കുറഞ്ഞതല്ല, (വി. അഗസ്റ്റിൻ), ദൈവവചനത്തിന്റെ കാസായിൽ നിന്നും ക്രിസ്തുവിനെ പാനം ചെയ്യുന്നു. (വി. അബ്രോസ്) നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ തിരുശരീരത്തെ എന്നപോലെ വി. ഗ്രന്ഥത്തെയും സഭ എന്നും വണങ്ങുന്നു. സംപൂജ്യമായ ആരാധനാക്രമത്തിൽ ജീവന്റെ അപ്പം-ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരമാകുന്ന മേശയിൽ നിന്നും സ്വീകരിച്ചു വിശ്വാസികൾക്കു വിതരണം ചെയ്യുന്നു. (ദൈവാവിഷ്കരണം 21).

ദൈവവചനവുമായുള്ള ഐക്യം വഴി ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരവും രക്തവുമായുള്ള ഐക്യത്തിൽ നാം എത്തുന്നു. തന്റെ രക്ഷാകര ദൗത്യത്തിൽ പങ്കുകാരാകാൻ അനാദി മുതൽക്കേ അവിടുന്ന് വ്യക്തികളെ പ്രത്യേകം തിരഞ്ഞെടുത്തു സ്വന്തമാക്കുന്നത് വി. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഏടുകളിൽ നിന്നു നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. വചനാധിഷ്ഠിത ജീവിതം - അതാണു യേശുനാഥൻ നമ്മിൽ നിന്നും ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. രക്ഷയുടെ അനുഭവത്തിലേയ്ക്കു കടന്നു വന്നവർക്കുമാത്രമേ ഈ വചനജീവിതം നയിക്കാനാവൂ.

വചനസമർപ്പണത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ മാതൃക പരി.കന്യകാ മറിയം തന്നെയാണ്.

ഇതാ കർത്താവിന്റെ ദാസി, നിന്റെ വാക്ക് എന്നിൽ നിറവേറട്ടെ (ലൂക്കാ: 1:38) മറിയത്തിന്റെ സാരവത്തായ സമർപ്പണത്തിന്റെ പ്രകാശനമാണ് ഈ വാക്കുകൾ. ദൈവത്തിനു വിധേയമായിക്കൊണ്ടു ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാകരമായ തിരുവുള്ളം പൂർണ്ണ സ്വീകരിച്ചു. ക്രിസ്തുവിന്റെ മാതാവായി, അവൾ കർത്താവിന്റെ ദാസിയാണി. തന്റെ പുത്രനുവേണ്ടിയും അവിടുത്തെ ദൗത്യത്തിനുവേണ്ടിയും സ്വയം പൂർണ്ണമായി സമർപ്പിച്ചു. സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഹവ്വാ അനുസരണക്കേടു വഴി ബന്ധിച്ചത് മറിയം അനുസരണത്താൽ അഴിച്ചു. ദൈവത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു വിനീതമായ സമർപ്പണമാണു പരി. കന്യകാമറിയം നടത്തിയത്. സ്നേഹവും സ്നേഹത്തിന്റെ ഉറവിടവും ദൈവമാണ്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ മനുഷ്യ ജീവിതത്തിന്റെ ശക്തി സമാഹരണവും നവീകരണവും എപ്രകാരം ആയിരിക്കണമെന്നു പരി. കന്യകാമറിയത്തിന്റെ ജീവിതം നമുക്കു മാതൃക നൽകുന്നു. തന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ നീളം ശക്തി സമാഹരണത്തിനായി പ്രാർത്ഥനയും വിനീതമനോഭാവത്തിനായി ദൈവസാന്നിദ്ധ്യവും നിലനിർത്തി. വലിയ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്ത ശക്തനായവന്റെ നാമം പരിശുദ്ധമെന്നു (ലൂക്കാ. 1:19) പ്രഖ്യാപിക്കുമ്പോൾ കരുണയും ശക്തിയുമെല്ലാം ദൈവത്തിലുള്ള പൂർണ്ണ വിശ്വാസത്തിന്റെയും ദൈവത്തിനുമാത്രമുള്ള സമ്പൂർണ്ണ സമർപ്പണത്തിന്റെയും പ്രതിഫലനം മാത്രമായിത്തീരുന്നു.

ദൈവവചനവും സമർപ്പിത ജീവിതവും

കർത്താവിന്റെ നിയമത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതനുസരിച്ചു, ശുദ്ധീകരണത്തിനുള്ള ദിവസങ്ങൾ പൂർത്തിയായപ്പോൾ, അതായതു യേശു ജനിച്ചിട്ടു നാല്പതാം ദിവസം അവൻ അവനെ കർത്താവിനു സമർപ്പിക്കാൻ ജറുസലേമിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി. (11; 22:24) ഉണ്ണി ഈശോയെ ദേവാലയത്തിൽ സമർപ്പിച്ചു. തന്റെ കുഞ്ഞു പൂർണ്ണമായും ദൈവത്തിൻറേതാണെന്നു മാതാവും വി. യൗസേപ്പും ഏറ്റുപറയുന്നു. സമർപ്പിതനായ “യേശു ജ്ഞാനത്തിലും പ്രായത്തിലും ദൈവത്തിന്റെയും മനുഷ്യരുടെയും പ്രീതിയിലും വളർന്നുവന്നു” (ലൂക്കാ. 2:52). എപ്പോഴും തന്റെ പിതാവിന്റെ കാര്യങ്ങളിൽ മാത്രം വ്യാപൃതനാവുകയും, അവിടുത്തെ ഇഷ്ടം നിറവേറ്റുന്നതിൽ സന്തോഷം കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്തു. മരണം വരെ അനുസരണയുള്ളവനായി തന്നെത്തന്നെ താഴ്ത്തി, പിതാവിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രീതിക്കു പാത്രമായി. കുരിശിൽ കിടന്നുകൊണ്ട് പിതാവേ അങ്ങയുടെ കരങ്ങളിൽ എന്റെ ആത്മാവിനെ സമർപ്പിക്കുന്നു എന്ന് ഉദ്ദേശം ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് അവിടന്നു ജീവൻ വെടിഞ്ഞത്.

സുവിശേഷ സദുപദേശങ്ങളനുസരിച്ചു, പ്രത്യേകിച്ച് അനുസരണം, ദാരിദ്ര്യം, ബ്രഹ്മചര്യം എന്നിവ വഴി ദൈവത്തിനു സമ്പൂർണ്ണ സമർപ്പണം ചെയ്തവരാണു സന്യസ്തർ. സ്നേഹത്തിലൂടെ ദൈവത്തിനു സ്വയം സമർപ്പിച്ചു ദൈവ സ്നേഹം തങ്ങളിൽ ഏറ്റുവാങ്ങി പ്രാർത്ഥന, സഹനം, ശുശ്രൂഷ എന്നിവയിലൂടെ ക്രിസ്തുവിനെ ലോകത്തിനു പ്രദാനം ചെയ്യുക എന്നതാണു സമർപ്പിതരുടെ ധർമ്മം “ക്രിസ്തുവിന്റെ രൂപാന്തരം പ്രാപിച്ച മുഖത്തെപ്പറ്റി ധ്യാനിക്കാനും അതിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കാനും വിളിക്കപ്പെട്ട സമർപ്പിതരായ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ രൂപാന്തരം പ്രാപിച്ച ഒരു അസ്തിത്വത്തിലേയ്ക്കു വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു” (VC 35).

മലയിൽ ധ്യാന നിമഗ്നനും, ദൈവരാജ്യത്തെപ്പറ്റി ജനക്കൂട്ടത്തെ പഠിപ്പിക്കുകയും രോഗികളെയും മുടന്തരെയും സുഖപ്പെടുത്തുകയും പാപികളെ മാനസാന്തരത്തിനു ക്ഷണിക്കുകയും, ശിശുക്കളെ അനുഗ്രഹിക്കുകയും എല്ലാവർക്കും നന്മ ചെയ്യുകയും തന്നെ അയച്ചു പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടം നിറവേറ്റുകയും ചെയ്ത യേശുവിനെയാണു സമർപ്പിതർ ലോകത്തിനു വെളിപ്പെടുത്തേണ്ടത്, ഇതു സാധ്യമാകണമെങ്കിൽ നിരന്തരം വചനത്തിനു കാതോർക്കണം സമർപ്പിതർ തങ്ങളെ പരിപൂർണ്ണമായി ദൈവത്തിനു സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, ദൈവ സ്നേഹത്താൽ പുരിതരായി പ്രാർത്ഥനയിലൂടെയും സഹനത്തിലൂടെയും ശുശ്രൂഷയിലൂടെയും ആ സ്നേഹം ദൈവജനത്തിനു പകർന്നുകൊടുക്കുന്നു. അങ്ങനെ ബ്രഹ്മചര്യത്തിലൂടെ ഒരു സമർപ്പിത ശുശ്രൂഷയ്ക്കും, ദൈവജനസേവനത്തിനുമായി പരിപൂർണ്ണമായി സമർപ്പിക്കുന്നു. ദാരിദ്ര്യത്തിലൂടെ, തന്നെ ദൈവസ്നേഹത്തിൽ നിന്നും അകറ്റാവുന്ന എല്ലാ പ്രതിബന്ധങ്ങളിൽ നിന്നും സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിക്കുന്നു. ജനനം മുതൽ മരണം വരെ ദരിദ്രനായി ജീവിച്ച ക്രിസ്തുവിനോട് - ഒരു സമർപ്പിത അനുരൂപപ്പെട്ട് അവിടുത്തെ അനുഗമിക്കുന്നു, സ്വന്തം താല്പര്യങ്ങളെ മറന്നു പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടം മാത്രം നിറവേറ്റിയ ക്രിസ്തുവിനെ അനുകരിക്കുന്ന സമർപ്പിത വ്യക്തിയും അനുസരണ വ്രതത്തിലൂടെ സ്വന്തം ഇഷ്ടത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുസരണം ലോകത്തിന്റെ രക്ഷയ്ക്കു കാരണമായി, ശുശ്രൂഷിക്കപ്പെടാനല്ല ശുശ്രൂഷിക്കാൻ ദാസനായിത്തീർന്ന ക്രിസ്തുവിനെയാണ് ഒരു സമർപ്പിത വ്യക്തി അനുസരിക്കുന്നത്. തന്മൂലം എല്ലാ സമർപ്പിതരും എല്ലാറ്റിലും ഉപരിയായി ദൈവത്തെ അന്വേഷിക്കേണ്ടവരാണ്. പ്രാർത്ഥനയും പ്രവർത്തനവും ശരിയായി സംയോജിപ്പിച്ചു, തങ്ങളുടെ പ്രേഷിത പ്രവർത്തനം വഴിയായി യേശുവിന്റെ രക്ഷാകരപ്രവർത്തനത്തിലും ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ വളർച്ചയിലും പങ്കുകാരാകണം. വചനം മാംസം ധരിച്ച യേശുനാഥനെ അനുകരിക്കുന്നവരാകാം - നമുക്ക്; സ്നേഹിക്കുന്നവരാകാം. അവിടുത്തെ വചനം നിരന്തരം ഉൾക്കൊള്ളുന്നവരാകാം. നല്ല നിലത്തുവീണ വിത്തുപോലെ നമുക്കും നൂറുമേനി ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നവരാകാം. വചനം ശ്രവിക്കുകമാത്രം ചെയ്യുന്ന ആത്മവഞ്ചകരാകാതെ, “വചനം അനുഷ്ഠിക്കുന്നവരാകാം”(യാക്കോ. 1:22).

വചനോന്മുഖ വിജ്ഞാനം

ജെ.വി. ഞാറക്കാല

ദൈവ ഭക്തിയാണ് ജ്ഞാനത്തിന്റെ ഉറവിടം;

പരിശുദ്ധനായവനെ അറിയുന്നതാണ് അറിവ് (സുഭാ: 9:10)

വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്ന മാസമാണു ജൂൺ. സ്കൂൾ തുറക്കുന്നു അതോടൊപ്പം മതബോധനവും ആരംഭിക്കുന്നു. വചനവും വിജ്ഞാനവും ഒരു മുക്തത്തിന്റെ ബിംബ പ്രതിബിംബം പോലെ വർത്തിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളാണ്. വചനത്തിലധിഷ്ഠിതമായ വിജ്ഞാനത്തിനു മാത്രമേ മൂല്യമുണ്ടാകൂ. ജ്ഞാനവും വിജ്ഞാനവും ഒരേ നാണയത്തിന്റെ തന്നെ ഇരുവശങ്ങളാണ്; പരസ്പരം പൂരകങ്ങളാണ്. എന്നാൽ വിജ്ഞാനം ജ്ഞാനാശ്രയവും ജ്ഞാനം വിജ്ഞാനാദായകവുമാണ്. പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ അറിയുന്നതാണ് അറിവ്. എന്നാൽ ദൈവഭക്തിയാണ് ജ്ഞാനത്തിന്റെ ഉറവിടം. മനുഷ്യന്റെ പൂർണ്ണവളർച്ചയ്ക്കു രണ്ടും ആവശ്യമാണ്. എന്നാലും ജ്ഞാനമാർജ്ജിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ വിജ്ഞാനം താനേ ഉണ്ടായിക്കൊള്ളും.

ജ്ഞാനത്തിന്റെ ഉറവിടം സ്വന്തം ആത്മാവാണ്. അതു കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിയണമെങ്കിൽ ദൈവാശ്രയം കൂടിയേ തീരൂ.

വിദേശ ശക്തികളുടെയും മോഹസംസ്കാരങ്ങളുടെയും പിടിയിലമർന്ന് വിശ്വാസം ക്ഷയിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന അവസരത്തിൽ (ബി.സി. രണ്ടാം മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ) യഹൂദരുടെ ഇടയിൽ ശക്തമായി കടന്നു വന്നതു ജ്ഞാനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയായിരുന്നു.

ഈ ചിന്ത അന്നത്തെ യഹൂദരെ സ്വാവബോധമുണ്ടാക്കാനും ധൈര്യപ്പെടുത്തി, വിശ്വാസത്തിലുറപ്പിച്ചു നിറുത്തുവാനും ഒട്ടൊന്നുമല്ല സഹായിച്ചതെന്നു വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ജ്ഞാനത്തിന്റെ പുസ്തകം വെളിവാക്കുന്നു. അന്നും യഹൂദർക്കു വേണ്ടതിലധികം വിജ്ഞാനം ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണാം. അതിന്റെ ഫലങ്ങൾ ശിഥില ബന്ധങ്ങളും സംസ്കാരശൂന്യതയും കരുണയില്ലായ്മയും സ്നേഹശൂന്യതയുമായിരുന്നു. അഗാധപാണ്ഡിത്യമുള്ളവർ അവർക്കിടയിൽ ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാലും വഴി പിഴച്ചു പോകാൻ ഇടയാക്കിയതെന്തെന്നു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ എന്തോ ഒന്നിന്റെ കുറവ് അവർക്കുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു കാണാം.

അത് ജ്ഞാനമാണ്.

ഇനി ഇന്നത്തെ അവസ്ഥയിലേക്കു തിരിഞ്ഞു നോക്കാം. വേണ്ടതിലധികം അറിവ് ഇന്നത്തെ തലമുറയ്ക്കുണ്ട്. വിജ്ഞാനം ആർജ്ജിക്കുവാനുള്ള ഉപാധികളും ഉപകരണങ്ങളും മുൻപത്തേതിനേക്കാൾ ഏറെയാണ്. അനുനിമിഷം നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ നാലുചുരുക്കുകൾക്കുള്ളിൽ ഇരുന്നു വിരൽത്തുമ്പുകൊണ്ടു ബ്രൗസ് ചെയ്തു നിരീക്ഷിക്കുവാനുള്ള അത്യാധുനിക സാങ്കേതിക വിദ്യകൾ അയന്തലിതമായി ഉപയോഗിക്കാൻ മിടുക്കുള്ളവരാണ് ഇന്നത്തെ തലമുറ. വളരെ സാങ്കല്പികമെന്നു കരുതിയിരുന്ന മിക്കതും സാക്ഷാത്കരിക്കാൻ ഇന്നു മനുഷ്യനു സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. തീയുടെയും ചക്രത്തിന്റെയും കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ ലോകത്തെ തന്നെ മാറ്റിമറിച്ചു. മിസൈൽ വേഗത്തിൽ ആശയവിനിമയം സാധ്യമായിരിക്കുന്നു. ആളുകേറാത്ത ശൂന്യകാശ സ്ഥലങ്ങൾ പോലും കുറഞ്ഞുവരുന്നു. അകലത്തിലേക്കുള്ള അകലം കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ പോകുന്നു നേട്ടങ്ങളുടെ പട്ടിക. എന്നാലും മനുഷ്യന്റെ സ്ഥിതിയിന്നെന്താണ്? വിജ്ഞാന വളർച്ചകൊണ്ട് അവനു സമാധാനം കിട്ടിയോ? ഇല്ലെങ്കിൽ എങ്ങനെ അവനതു ലഭിക്കും?

ഇവിടെയാണു വചനോന്മുഖ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ പ്രസക്തിയേറുന്നത്. ഒന്നാമതായി വചനമാണു ഇതിനെല്ലാം പരിഹാരമെന്നു തിരിച്ചറിയുക. ഈ തിരിച്ചറിവിനു ജീവിതാനുഭവം ഉണ്ടാകേണ്ടതുണ്ട്. സർവ്വ വിജ്ഞാനത്തിന്റെയും ഉറവിടം ദൈവമാണ്. അവനുമായി ഒട്ടിച്ചേരാതെയുള്ള അറിവു പൂർണ്ണതയിലേക്കു നയിക്കുകയില്ല. നീ ജ്ഞാനത്തിനു ചെവികൊടുക്കുകയും അറിവിന്റെ നേരെ നിന്റെ ഹൃദയം ചായിക്കുകയും ചെയ്യുക (ജ്ഞാനം: 2:2) അറിവിനു വേണ്ടി ഹൃദയം ചായിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ ജ്ഞാനത്തിനു വേണ്ടി ചെവികൊടുക്കണം. പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളിൽ കൂടി ആവാഹിക്കുന്ന വിജ്ഞാനം, ഹൃദയത്തിൽ സംഭരിക്കപ്പെടണം. ഹൃദയത്തിൽ മാറ്റമുണ്ടാക്കാത്ത ഒരു അറിവും ദൈവികമല്ല. അതു നന്മയിലേക്കു നയിക്കുന്നതുമല്ല. ഹൃദയത്തിൽ ചലനമുണ്ടാക്കണമെങ്കിൽ വചനം കൂടിയേ മതിയാകൂ.

രണ്ട് തിരിച്ചറിവിനൊത്തു ജീവിക്കുക. എന്നതാണ് അമൂല്യമായ ഒന്നിനുവേണ്ടി സർവസമ്പാദ്യവും വെടിയുന്ന കൃഷിക്കാരന്റെ ഉപമ ക്രിസ്തുനാഥൻ തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ജ്ഞാനം നേടുന്നവനും അറിവു ലഭിക്കുന്നവനും ഭാഗ്യവാനാണ് (സുഭാ: 3:13). അതുകൊണ്ടുള്ള നേട്ടം വെള്ളിയെയും സ്വർണ്ണത്തെയും രത്നങ്ങളെക്കൊണ്ടും അമൂല്യമെന്നു സുഭാഷിതങ്ങളിൽ വിവരിക്കുന്നു. അറിവും ജ്ഞാനവും ലഭിച്ച ഒരാൾ അമൂല്യനിധിയാണ്. അയാളുടെ വലതുകയ്യിൽ ദീർഘായുസ്സും ഇടതു കയ്യിൽ സമ്പത്തും

വചനോന്മുഖ വിജ്ഞാനം

ബഹുമതിയും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. (സുഭാഷിതങ്ങൾ). അതു കൈവശപ്പെടുത്തുന്നവരുടെ മാർഗ്ഗം പ്രസന്നവും സമാധാന പൂർണ്ണവുമാണ്; അതു ജീവന്റെ വൃക്ഷമാണ്.

ജീവിതത്തിന്റെ പരക്കം പാച്ചിലിൽ ജ്ഞാന വിജ്ഞാനങ്ങളെ തുലനം ചെയ്തുകൊണ്ടു പോകാൻ മനുഷ്യനു കഴിയുന്നില്ല. തുലനമല്ലാത്ത അവസ്ഥ അപകടകരവുമാണ്. അതിൽ നിന്നുടലെടുക്കുന്ന അസ്വസ്ഥതകൾ വലുതാണ്. അതാണു ഇന്നു കാണുന്ന ദുരവസ്ഥയ്ക്കു കാരണം. ടേം പരീക്ഷകളിൽ ജയിക്കാൻ ഇന്നത്തെ കുട്ടികൾക്കു കഴിയുന്നു എന്നാൽ ജീവിതപരീക്ഷകളിൽ പൂർക്കാടിപോലെ വാടിപ്പോകുന്നു. പ്രകൃതിയിൽ ഇളംവെയിൽ മാത്രമല്ല അത്യുഷ്ണവും ഉച്ചവെയിലും ഉണ്ട്. അതു അതിജീവിക്കാൻ ശാശ്വതമായ നീർത്തടം ഹൃദയത്തിൽ കരുതേണ്ടതുണ്ട്. ആ നീർത്തടമാണു വചനം. വിജ്ഞാനം കൈപിടിയിലൊതുക്കുവാനുള്ള നെട്ടോട്ടത്തിൽ മതബോധനത്തിനു നാം എത്രമാത്രം പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നുവെന്നു ചിന്തിക്കുക. വചനത്തിനു പ്രാധാന്യം കൊടുക്കാത്ത വ്യക്തിത്വങ്ങളാണു പുതുതലമുറയിൽ പ്രശ്നങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നത്. അവർ ഇന്നു പ്രശ്നങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അവരല്ല അതിനു പൂർണ്ണ ഉത്തരവാദികൾ ഇന്നലെകളിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന നാം ഓരോരുത്തരുമാണ്. ആ തെറ്റുതിരുത്തുവാൻ തിരുത്തിക്കുവാൻ നമുക്കു കൂട്ടായി യത്നിക്കാം.

തലമുറകൾ തലതിരിയാതെ വഴി നടക്കാൻ വചനത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു വിജ്ഞാന സൗധം കെട്ടിപ്പടുക്കാം. അതിന്റെ അടിത്തറ വചനവും അവയെ യോജിപ്പിക്കുന്നവ സ്നേഹവുമായിരിക്കട്ടെ. എങ്കിൽ മാത്രമെ അവിടെ വസിക്കുന്ന മനുഷ്യർക്കു ശാന്തിയും സമാധാനവും സന്തോഷവും ഉണ്ടാകൂ. വചനോന്മുഖ വിജ്ഞാനമാകട്ടെ നമ്മുടെ മുദ്രാവാക്യം.

വചനം ആവാസവ്യവസ്ഥിതിക്ക്

തോമസ് കെ. സ്റ്റീഫൻ

ആദിയിൽ ദൈവം ആകാശവും ഭൂമിയും സൃഷ്ടിച്ചു (ഉൽ:1:1) ഉണ്ടാകട്ടെ എന്ന ദൈവ ചന്ദ്രം സൃഷ്ടിപരത കൈവരിച്ചപ്പോൾ ആകാശവും ഭൂമിയും ഇരുളും വെളിച്ചവും വായുവും ജലവും കരയും കടലും സസ്യങ്ങളും ജന്തുജാലങ്ങളും ഉണ്ടായി. എല്ലാം നന്നായിരിക്കുന്നുവെന്നു കണ്ടാനന്ദിച്ച ദൈവം തന്റെ ഛായകൂടി അനാവരണം ചെയ്യാൻ തിരുമനസ്സായി തന്റെ ഛായയിൽ അവിടുന്ന് മനുഷ്യനെ സ്ത്രീയും പുരുഷനുമായി അവരെ സൃഷ്ടിച്ചു (ഉൽ:1:27). ഭൂമുഖത്തുള്ള സകല ജീവികളുടെയും മേൽ മനുഷ്യന് മനുഷ്യന് ആധിപത്യം നൽകി (ഉൽ:1:28) അങ്ങനെ മനുഷ്യകേന്ദ്രീകൃതമായ ഒരു പ്രപഞ്ചത്തിന് ദൈവം രൂപം നൽകി.

ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയായ പ്രപഞ്ചത്തിലെ ഏറ്റവുമൊടുവിലത്തെ സൃഷ്ടിയാണ് മനുഷ്യൻ എന്ന് നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. ദൈവ-മനുഷ്യ-പ്രപഞ്ച ബന്ധത്തിനു ഊഷ്മളത പകരുന്ന ഒരു പറ്റിസയ്ക്കു രൂപം നൽകുക എന്നതായിരുന്നു മനുഷ്യന് നൽകിയ ദൗത്യം. എന്നിൽ പ്രപഞ്ചത്തിലെ സകലത്തെയും തന്റെ കാൽക്കീഴിലാക്കിയിരിക്കുന്നുവെന്ന ദൈവീകാഹ്വാനം സ്വാർത്ഥതയിൽ പൊതിഞ്ഞാണ് അവൻ ശ്രവിച്ചത്. ഇത് അവനെ പ്രകൃതിയുടെ മേലുള്ള അമിത ചൂഷണമാക്കി. രക്ഷിക്കാൻ ഏല്പിച്ചവൻ ശിക്ഷകനായി മാറിയിരിക്കുന്നു.

സൃഷ്ടിയുമായുള്ള പങ്കാളിത്തത്തിലൂടെ രൂപപ്പെടുത്തിയ കൂട്ടായ്മയും വളർച്ചയുമാണ് ദൈവം അർത്ഥമാക്കിയത്. എന്നാൽ മനുഷ്യൻ ഈ കൂട്ടായ്മയെ നശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യരെയും സചേതനമായ വസ്തുക്കളെയും കൂട്ടി ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന വലിയ ചങ്ങല മുറിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. അതു ഇന്നു നിരവധി പരിസ്ഥിതി പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് കാരണമായിരിക്കുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ദൈവവും മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയും അന്യോന്യമുള്ള ആശ്രയത്തിലും ബന്ധത്തിലുമാണ് നിലകൊള്ളുന്നതെന്ന പ്രഘോഷണം ശക്തി പ്രാപിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ദൈവത്തിന്റെ കരവേലയായ ഭൂമി; ദൈവം പാർക്കാനായി ഇറങ്ങിവന്ന അഥവാ കൂടാരമടിച്ച ഭൂമി. ഈ ഭൂമിയെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുതന്നെയാണ് ദൈവമഹത്വം പ്രഘോഷിതമാകേണ്ടത്. സ്വർഗ്ഗത്തെയും ദൈവത്തെയും കുറിച്ച് ഏറെ പറയാനും പ്രസംഗിക്കാനും ഉള്ളവർ ഭൂമിയെ മറക്കുകയോ മറന്നതായി നടിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു. ചിത്രമെഴുതാൻ ചുവരുവേണമെന്ന സത്യം നാം പലപ്പോഴും മറന്നുപോകുന്നു. ഭൂമി കർത്താവിന്റേതാണ്. കർത്താവിന്റെ സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തലുമാണ്.. ഭൂമിയെ സ്നേഹിച്ച ദൈവം ദാനങ്ങൾ കൊണ്ടതിനെ സമ്പുഷ്ടമാക്കി. മണവാളൻ തന്റെ മണവാട്ടിയെ ചമച്ചൊരുക്കുന്നതു പോലെ ദൈവം ഈ ഭൂമിയെ മനോഹരമാക്കിയിരിക്കുന്നു. കാടും കാട്ടുചോലകളും, കുന്നും സമതലങ്ങളും വൈവിധ്യമാർന്ന പക്ഷികളും മൃഗങ്ങളും വൃക്ഷലതാധികളും അവയുടെ ശബ്ദങ്ങളും എല്ലാംകൊണ്ടും ഈ ഭൂമിയെ മനോഹരമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ദൈവത്തെ പിതാവേ എന്നു വിളിക്കുന്നവർക്ക് ഭൂമി അമ്മ തന്നെയാണ്. അമ്മയെ പാലിക്കുവാനും പരിരക്ഷിക്കാനുമുള്ള ധർമ്മം മക്കൾക്കുണ്ട്. ഈ ധർമ്മം നിർവ്വഹിക്കുകയും ഉദ്ഘോഷിക്കുകയും ചെയ്യുക വലിയൊരു സുവിശേഷ പ്രഘോഷണമാണെന്നു തന്നെയാകും.

ദൈവത്തിന്റെ ശക്തിയും, പ്രതാപവും, മഹത്വവും മറ്റുള്ളവർക്കു വെളിപ്പെടുന്നതും ഈ അത്ഭുത പ്രപഞ്ചത്തിലൂടെയാണ് എല്ലാം നന്നായിരിക്കുന്നു എന്ന വചന വാക്യം തന്നെ എല്ലാം നന്നായി ഒരുകൂവാനുള്ള ദൈവിക പദ്ധതിയുടെ വെളിപാടാണ്. ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുവാൻ ദൈവ സൃഷ്ടികളേയും സ്നേഹിക്കേണ്ടതുണ്ട് ഈ സ്നേഹത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ സങ്കല്പമായിരുന്നു പറ്റിസ .വിലക്കപ്പെട്ടത് പ്രവർത്തിച്ചു എന്നതായിരുന്നു പാപം. പ്രകൃതിയിൽ നടക്കുന്ന ഓരോ ചൂഷണവും വിലക്കപ്പെട്ട കനികളുടെ ഭോജനം തന്നെയാണ്. മാനസാന്തരപ്പെട്ടു സുവിശേഷത്തിൽ വിശ്വസിക്കുവാനുള്ള ആഹ്വാനം ഇക്കൂട്ടർക്കുകൂടിയാണ്.

സ്വാർത്ഥതയോടെ എന്തും സംസാരിക്കുന്നവർക്കും പ്രകൃതിയെ അന്യായമായി ചൂഷണം ചെയ്യുന്നവർക്ക് കർത്താവ് മാതൃക നൽകുന്നത് ആകാശത്തിലെ പറവകളെയും വയലിലെ ലില്ലികളെയുമാണ്. നാളെക്കുറിച്ചുള്ള ആശങ്കകൾ ഇല്ലാതെ; എല്ലാം ഇന്ന് തന്നെ സ്വന്തമാക്കിയേക്കാം എന്ന ചിന്തയില്ലാതെ ദൈവത്തിന്റെ അനന്ത പരിപാലനയിൽ വിശ്വസിച്ചു ജീവിക്കാനുള്ള മാതൃക. ദൈവമാണ് സൃഷ്ടിച്ചതെങ്കിൽ ദൈവം തന്നെ പരിപാലിക്കും എന്ന ഉത്തമ വിശ്വാസമാണ് ഇവിടെ പരിപൂർണ്ണ പ്രാപിക്കുന്നത്. ഈ വിശ്വാസം ആഴപ്പെട്ടാൽ എല്ലാം പൊതുവായി കാണുവാൻ പ്രയാസമില്ല. ഒരു സമൂഹവും ഒരു ഹൃദയവും ഒരു ആത്മാവുമാകും. ആവാസവ്യവസ്ഥയുടെ നിലനില്പിനു ആക്കം കൂട്ടും. അവനവനു ആവശ്യമായതു മാത്രം പ്രകൃതിയിൽ നിന്നെടുക്കും തന്റെ ജീവൻപോലെ തന്നെ സഹജീവികളുടെ ജീവനും അവൻ പ്രാധാന്യം നൽകും അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ വചനപ്രഘോഷണങ്ങളും വചനബോധനങ്ങളും പ്രപഞ്ചത്തെ ചൂഴ്ന്നു നില്ക്കുന്ന ദൈവസാന്നിദ്ധ്യത്തെയും ദൈവപ്രധാനത്തെയും പ്രജ്വലിപ്പിക്കുന്നത് തന്നെ

വചനം ആവാസവ്യവസ്ഥിതിക്ക്

യാകണം.

കടലിനെ ശാന്തമാക്കിയ യേശുവിലൂടെ വെളിപ്പെടേണ്ടത് ചെയ്യപ്പെടേണ്ടത് കേവലമൊരു മനുഷ്യനെ അല്ല മറിച്ച് ദൈവത്തിന് കീഴിപ്പെടുന്ന ദൈവസൃഷ്ടിയായ കടലിനെ തന്നെയാകണം .ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടികളെല്ലാം ദൈവികനിയന്ത്രണത്തിലും കരുതലിലുമാണ്. സൗമ്യതയുള്ളവർ ഭാഗ്യവാൻ മാർ അവർ ഭൂമിയെ അവകാശമാക്കും എന്ന കർത്യവാക്യം ജീവനെ എല്ലാ തലങ്ങളിലും പരിപോഷിപ്പിക്കുന്നതിനും ആദരിക്കുന്നതിനും വേണ്ടിയുള്ളതാണ്. അന്നത്തെ അപ്പം ലഭിക്കാൻ ദൈവത്തിന്റെ തിരുമനസ്സു ഭൂമിയിലുണ്ടാകുവാനുള്ള നിരന്തരമായ നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥന അവിടുന്ന് ശ്രവിക്കുന്നുണ്ട് .എന്നാൽ നമ്മുടെ പ്രവർത്തികൾ മുഴുവൻ നാളത്തെ അപ്പത്തിനു വേണ്ടിയായി മാറുമ്പോൾ പ്രാർത്ഥനപോലും അർത്ഥശൂന്യമാകുന്നു.

ഞങ്ങളുടെ തെറ്റുകൾ ഞങ്ങളോടു ക്ഷമിക്കണമേ എന്നതാണു മറ്റൊരു പ്രാർത്ഥന എന്താണ് തെറ്റുകൾ ? നാം പൊതുവെ പറഞ്ഞുവയ്ക്കും ദൈവകല്പനകളുടെ ലംഘനമാണ് എന്ന് .അങ്ങനെ തന്നെയായാലും ഈ കല്പനകളെ വചനത്തെ മുഴുവൻ ഉൾക്കൊണ്ട് വിശദമാക്കാനും സ്വാംശീകരിക്കാനും ശ്രമിച്ചാൽ പ്രപഞ്ചത്തിലെ ജീവജാലങ്ങളോടു കാട്ടുന്ന ഏത് അതിക്രമവും ദൈവനിഷേധം തന്നെ എന്നുവരും പ്രപഞ്ചത്തെ സ്നേഹിക്കാതെ എങ്ങനെ ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കാനാകും . സമസ്ത ജീവജാലങ്ങളുടെയും ഗർഭപാത്രവും പാലാഴിയുമായ അമ്മ പ്രകൃതിയെ ബഹുമാനിക്കാതെ എങ്ങനെ മാതാപിതാക്കളെ സ്നേഹിക്കും .കൊല്ലരുത് എന്നവലിയ കല്പന ഒരു ജീവന്റെമേലും മനുഷ്യന് അധികാരമില്ല എന്ന വലിയ സത്യമായി കാണാൻ നമുക്ക് കഴിയുന്നില്ല. ഇതെല്ലാം ഈ നൂറ്റാണ്ടിലെ സമസ്യകളാണ്.

ചുരുക്കത്തിൽ വചനബന്ധിയായ ഒരു മനുഷ്യൻ ദൈവ മനുഷ്യ പ്രപഞ്ച ആവാസവ്യവസ്ഥയ്ക്കും ആക്കം കൂട്ടുന്നു. അവനു പാപമെന്നത് ഈ ബന്ധങ്ങളുടെ ഉലച്ചിൽ തന്നെയാകും. അവന് ദൈവരാജ്യമെന്നതു ഈ ബന്ധങ്ങളുടെ ഉലച്ചിൽ തന്നെയാകും അവന് ദൈവരാജ്യമെന്നതു ഈ ബന്ധങ്ങളുടെ ശക്തിപ്പെടൽ തന്നെയാണ് കേരള സഭ വചനവർഷമായി പ്രഖ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ കാലയളവിൽ ഈ ചിന്തകൾ കൂടുതൽ ശക്തമാക്കണം .ലേഖനത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ പറഞ്ഞുവെച്ചതുപോലെ ചുമർഉണ്ടെങ്കിലേ ചിത്രമുള്ളൂ എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം നമുക്ക് വിസ്മരിക്കാതിരിക്കാം.

വചനോപാസനയും

അജപാലന ശുശ്രൂഷയും

വി.പി. ജോസ്

വന്ദനം സനാതനാനുഷ്ഠാന വികസന-
സുന്ദര പ്രപഞ്ചാദികന്ദമാം പ്രഭാവമേ,
നിന്നിൽ നീ കരുക്കുന്നു, നിന്നിൽ നീ വിടരുന്നു
നിൻ നിസർഗ്ഗാവിഷ്കാര കൗതുകമനോദ്യന്തം

കവി ഹൃദയം പ്രപഞ്ചത്തിലെ സകല വസ്തുക്കളിലും ജീവദായകമായി സ്വപ്നിച്ചു നിൽക്കുന്ന ദിവ്യചൈതന്യത്തെയാണ് ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ലോകത്തിലെ സകലരുടെയും സകലത്തിന്റേയും ഉള്ളുകളെ പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ ദിവ്യ ശക്തിയെ വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥം വചനം എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. ആദിമുതൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഈ വചനമാണു സൃഷ്ടിയുടെ ആധാരം. ഈ വചനം ദൈവം തന്നെയാണെന്നു വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. കാലത്തിന്റെ തികവിൽ വചനം മാംസം ധരിച്ചു. യേശുവായി അവതരിച്ചു. ഈ വചനം തന്നെയാണ് അജപാലന ശുശ്രൂഷയുടെ ഉറവിടവും സ്രോതസ്സും.

വചനം

ദൈവവചനത്തെ ഭക്തി സമന്വിതം ശ്രവിക്കുകയും വിശ്വാസപൂർവ്വം ഹൃദിസ്ഥമാക്കുകയും പ്രത്യാശാപൂർവ്വം പാലിക്കുകയും വചനത്തിൽ ജീവിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതിനെയാണ് വചനോപാസന എന്നു വിളിക്കുന്നത്. വചനോപാസകൻ വചനം പാദത്തിനു വിളക്കും പാതയിൽ പ്രകാശവുമായി മാറുന്നു (സങ്കീ.110:105). അതുകൊണ്ടു തന്നെയാണ് സഭ വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തെ ദിവ്യകാരുണ്യത്തെപ്പോലെ വണങ്ങുന്നത്. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. സംപൂജ്യമായ ആരാധനാ ക്രമത്തിൽ ജീവന്റെ അപ്പം ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരമാകുന്ന മേശയിൽ നിന്നെ ന്ന പോലെ ദൈവവചനമാകുന്ന മേശയിൽ നിന്നും സ്വീകരിച്ച വിശ്വാസികൾക്കു വിതരണം ചെയ്യുന്ന വിശുദ്ധ പാരമ്പര്യങ്ങളോട് ചേർന്ന വിശുദ്ധ ലിഖിതങ്ങളേയും വിശ്വാസത്തിന്റെ പരമ മാനദണ്ഡമായി സഭയെന്നും കരുതിപ്പോന്നിട്ടുണ്ട്. വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെയാണു പിതാവായ ദൈവം തന്റെ മക്കളെ അതീവ സ്നേഹത്തോടെ ഉറ്റുനോക്കുന്നതും അവരുമായി സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതും അതിനാലാണ് അജപാലന ശുശ്രൂഷയുടെ സ്രോതസ്സാണു വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥം എന്നു പറയുന്നത്. അജപാലനം ദൈവനികയുക്തമായ ഒരു മഹനീയ ധർമ്മമാണ്. കാരണം ദൈവം തന്നെയാണു പ്രഥമ അജപാലൻ. അജപാലന ശുശ്രൂഷയിൽ ഏർപ്പെടുന്നവർ ദൈവത്തിന്റെ ഈ ദൗത്യത്തിൽ പങ്കു ചേരുക യാണു ചെയ്യുന്നത്. ഇന്ന് ആയിരിക്കുന്ന ഈ അവസ്ഥയിൽ നിന്നു കുറേക്കൂടി ഉന്നതമായ രീതി യിൽ ആന്തരിക ഐക്യത്തോടും പൂർണ്ണമായ തുറുവിയോടും കൂടെ ദൈവത്തിന്റെ പുത്രരായി ജീവിക്കുവാൻ വ്യക്തികളെ ഒരുക്കുന്ന ദൗത്യമാണ് അജപാലന ശുശ്രൂഷയുടേത്. അതു മനുഷ്യന്റെ നിരവധിയായ കടമകളുടെയെല്ലാം ആകെ തുകയും പരമ ലക്ഷ്യവുമാണ്.

അജപാലന ചരിത്രത്തിനു മനുഷ്യ ചരിത്രത്തോളം പഴക്കമുണ്ട്. അതിന്റെ ആരംഭം ചരിത്രാതീത കാലത്തുതന്നെ കാണാം. (ഉൽപ 1-11) പ്രപഞ്ച സൃഷ്ടിയും പരിപാലനവും നടത്തുന്ന ദൈവം തന്നെ യാണു പ്രഥമ അജപാലകൻ ദൈവത്തെ ഇടയനായും പഴയ നിയമം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ വാക്കുകൾ ഉൾക്കൊണ്ടു കൊണ്ട് എശയ്യാ പ്രവാചകൻ പ്രഘോഷിച്ചു. ഇടയനെപ്പോലെ അവിടുന്നു ആട്ടിൻ കുട്ടത്തെ മേയ്ക്കുന്നു. അവിടുന്ന് ആട്ടിൻ കുട്ടികളെ കരങ്ങളിൽ ചേർത്തു മാറോടണച്ചു തള്ള യാടുകളെ സാവധാനം നയിക്കുന്നു. (എശയ്യാ40: 11) പ്രവാചകനായ എസക്കിയേലും ദൈവം വാത്സല്യനി ധിയായ അജപാലകനാണെന്നു പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. ദൈവമായ കർത്താവ് അരുൾ ചെയ്യുന്നു : ഇതാ , ഞാൻ എന്റെ ആടുകളെ അന്വേഷിച്ചു കണ്ടപിടിക്കും . (എസ: 34:11) ദാവീദു രാജാവു ദൈവത്തെ നല്ല ഇട യനായി സങ്കീർത്തനത്തിൽ ചിത്രീകരിച്ചു. കർത്താവാണ് എന്റെ ഇടയൻ, എനിക്കൊന്നിനും കുറവുണ്ടാ കുകയില്ല. (സങ്കീ: 23: 1)

പുതിയ നിയമത്തിലേയ്ക്കു കടക്കുമ്പോൾ അജപാലന ചരിത്രം വ്യക്തമായ രൂപം കൈവരിക്കു ന്നുണ്ട്. വചനം മാംസം ധരിച്ച ക്രിസ്തു നാഥൻതന്നെ ഇടയനെന്ന നാമം സ്വയം സ്വീകരിക്കുന്നു. ഞാൻ നല്ല ഇടയനാണ്. (യോഹ 10:14) ആടുകൾക്കുവേണ്ടി സ്വജീവൻ സമർപ്പിക്കുന്നവനാണ് നല്ല ഇടയൻ. കുരിശാകുന്ന ബലിപീഠത്തിൽ സ്വജീവൻ ബലിയർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു താൻ നല്ല ഇടയനാണെന്നു തെളിയിക്കു കയും ചെയ്തു.

വചനോപാസനയും - ശുശ്രൂഷയും

എന്റെ ആടുകളെ മേയ്ക്കുക (യോഹ 21:15) എന്നരുൾ ചെയ്തുകൊണ്ട് ഉത്ഥാനശേഷം യേശു തന്റെ സ്ഥാനത്തു അപ്പോസ്തലന്മാരെ ഇടയൻമാരായി നിയമിക്കുകയും അങ്ങനെ അവർ പുതിയ നിയമത്തിലെ അജപാലകരായി മാറുകയും ചെയ്തു. വിശുദ്ധ പൗലോസ് അപ്പോസ്തലൻ പറയുന്നു: അവൻ ചിലർക്കു അപ്പോസ്തലന്മാരും പ്രവാചകന്മാരും സുവിശേഷപ്രഘോഷന്മാരും ഇടയന്മാരും പ്രഘോഷകന്മാരും മറ്റും ആകാൻ വരം നൽകിയിരിക്കുന്നു. യേശുവിന്റെ സഭതന്നെ ഒരു അജഗേഹമാണ്. യേശുവാണ് ഇതിലേക്കുള്ള ഏകവാതിൽ (യോഹ:10:7,9) തുടർന്ന് അപ്പോസ്തലന്മാർ അവരുടെ അനുയായികളെ അജപാലകരായി നിയമിക്കുന്നതായി തിമോത്തോയോസിന്റെയും തിത്തോസിന്റെയും ലേഖനങ്ങളിൽ കാണുന്നു. പിന്നീടു ചരിത്രത്തിന്റെ ഗതിവിഗതികൾക്കനുസരിച്ച് അജപാലന ദൗത്യം കാര്യക്ഷമമാക്കാൻ മെത്രാന്മാരിലൂടെയും, വൈദികരിലൂടെയും പരിശ്രമിക്കുകയും അതിനുള്ള പരിശീലനവും പ്രബോധനങ്ങളും നൽകുകയും ചെയ്തു വൈദികരോടൊപ്പം അൽമായരും ഇന്നു സജീവമായി ഈ അജപാലന ദൗത്യത്തിൽ പങ്കുചേരുന്നുണ്ട്.

അജപാലന ധർമ്മം

ഇടയന്റെ ദൗത്യം ആടുകളുടെ പരിപാലനമാണല്ലോ. വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഇടയ ധർമ്മം മൂന്ന് എണ്ണമാണെന്ന് കണ്ടെത്താനാകും

- 1. നല്ല മേച്ചിൽ പുറത്തേയ്ക്കു നയിക്കുക.
- 2. നഷ്ടപ്പെട്ടതിനെ കണ്ടെത്തുക.
- 3. മുറിവേറ്റതിനെ വെച്ചുകെട്ടുക

അജപാലനദൗത്യങ്ങളായ നയിക്കുക, പഠിപ്പിക്കുക, വിശുദ്ധീകരിക്കുക എന്നീ രാജകീയ-പ്രവാചക-പുരോഹിത ദൗത്യങ്ങളെ മുൻ പ്രസ്താവിച്ച ഇടയ ദൗത്യത്തോടു ചേർത്തു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്.

യേശുവിന്റെ സഭ തന്നെ ഒരു അജഗേഹമാണ് യേശുവാണ് ഇതിലേക്കുള്ള ഏക വാതിൽ നയിക്കുക, പഠിപ്പിക്കുക. വിശുദ്ധീകരിക്കുക എന്നിവയാണ് രാജകീയ പ്രവാചക - പുരോഹിത ദൗത്യങ്ങൾ

രാജകീയ ധർമ്മം

23-ാം സങ്കീർത്തനത്തിൽ നാം വായിക്കുന്ന നല്ല ഇടയൻ പച്ചയായ മേച്ചിൽ പുറത്തേയ്ക്കും പ്രശാന്തമായ ജലാശയത്തിലേയ്ക്കും ആടുകളെ നയിക്കുന്നുവെന്ന് ദൈവജനത്തിനു നേത്യത്വം നൽകുന്ന അജപാലകരുടെ ദൗത്യമാണിത്. ഈ മേച്ചിൽപ്പുറവും ജലാശയവുമാണ് ദൈവരാജ്യം. അപ്പോൾ ദൈവരാജ്യം വിപുലമാക്കാൻ കർത്താവിനു സ്വീകാര്യമായ വത്സരം പ്രഖ്യാപിക്കാൻ (ലൂക്കോ 4:19) അജപാലന ശുശ്രൂഷയിലേർപ്പെടുന്നവർ കഠിനാധ്വാനം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. സത്യത്തിന്റെയും നീതിയുടേയും, വിശുദ്ധിയുടേയും, സ്നേഹത്തിന്റെയും, സമാധാനത്തിന്റെയും രാജ്യമാണിത്. കുറവുകളൊക്കെ നികത്തപ്പെടുകയും ആയിരിക്കുന്ന അവസ്ഥകാണാൻ സാധിക്കാത്ത അന്ധത ഇല്ലാതാക്കുകയും ബന്ധനങ്ങളും അടിച്ചമർത്തപ്പെടലുകളും ഇല്ലാതാവുകയും ചെയ്താലേ ഈ ദൈവരാജ്യ സങ്കല്പം യാഥാർത്ഥ്യമാക്കാനാകും. അതിനു വൈദികരെന്നോ, അല്മായരെന്നോ വ്യത്യാസമില്ലാതെ ജ്ഞാനസന്നാനത്തിലൂടെ ക്രിസ്തുവിന്റെ രാജ്യത്തിൽ പങ്കുചേർന്ന എല്ലാവരും തിൻമയ്ക്കും അധർമ്മികതയ്ക്കുമെതിരെ ഒരു അധ്യാത്മികപോരാട്ടം നടത്തേണ്ടതുണ്ട്. അതോടൊപ്പം ദരിദ്രരുടെയും രോഗികളുടെയും അവശരുടെയും കാര്യത്തിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധയും അനിവാര്യമാണ്.

പ്രവാചക ധർമ്മം

നഷ്ടപ്പെട്ടതിനെ കണ്ടെത്തുക ഇടയധർമ്മമാണ്. നഷ്ടപ്പെട്ടതിന്റെ മേഖലകൾ നിരവധിയാണ്. തിന്മയുടെ ലോകത്തുനിന്നു നന്മയുടെ ലോകത്തിലേയ്ക്കുള്ള പ്രയാണമാണ്. അജ്ഞതയുടെ ലോകത്തുനിന്നു വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ലോകത്തിലേയ്ക്ക് അശാന്തിയിൽ നിന്ന് ശാന്തിയിലേയ്ക്ക് അസത്വത്തിൽ നിന്ന് സത്യത്തിലേക്ക് നിലപാടുകൾ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ് കൂടെയുള്ള 99-നെയും വിട്ടിട്ട് നഷ്ടപ്പെട്ട ഒന്നിനെ തേടിയുള്ള യാത്ര മൗഢ്യമായി തോന്നിയേക്കാം. പക്ഷേ ഇവിടെ വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാത്ത നിലപാടുകൾ അനിവാര്യമാണ്. വിട്ടു വീഴ്ചകൾക്ക് സത്യത്തിന്റെ, നന്മയുടെ ലോകം കാണിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടത് - പഠിപ്പിക്കേണ്ടത് അജപാലന ദൗത്യത്തിലേർപ്പെടുന്നവരുടെ ദൗത്യമാണ്. ജീവിത സാക്ഷ്യത്താലും വചനത്തിന്റെ ശക്തിയാലും പിതാവിന്റെ രാജ്യം പ്രഘോഷിച്ച ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രവാചകദൗത്യത്തിലാണ് ഇവിടെ പങ്കുചേരുക. അപ്രിയ സത്യങ്ങൾ വിളിച്ചു പറയാനും സന്നാതന മൂല്യങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുവാനും യേശുവിന്റെ ധർമ്മികശക്തി ഓരോരുത്തരും സ്വീകരിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

പുരോഹിത ധർമ്മം

മുറിവേറ്റതിനെ വെച്ചുകെട്ടുക ഇടയാധർമ്മമാണ്. വിശുദ്ധീകരണ ധർമ്മമാണിത്. ബന്ധനങ്ങളെ

ളിൽ സംഭവിക്കുന്ന ശൈഥില്യമാണ് മുറിവുകൾക്കാധാരം. ദൈവവുമായും സഹോദരങ്ങളുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽ വിള്ളൽ സംഭവിക്കുമ്പോൾ, നന്മക്കു പകരം തിന്മയോടു കൂട്ടിച്ചേർന്നു പാപത്തിനു അടിമയാകുമ്പോൾ, ലൗകികതയ്ക്കും സ്വാർത്ഥമോഹങ്ങൾക്കും അതിമ പ്രാധാന്യം നൽകുമ്പോൾ, ലാഭ നഷ്ടങ്ങളുടെ കണക്കു നോക്കി ബന്ധങ്ങൾക്കു വില നിശ്ചയിക്കുമ്പോൾ മുറിവുകൾ ഉണ്ടാകുന്നു. ഈ മുറിവുകളെ സുഖപ്പെടുത്തുകയാണ് പരമപ്രധാനമായ അജപാലന ധർമ്മം. അനിവാര്യമായി അനുഭവപ്പെടുന്ന അനുദിന ജീവിത ക്ലേശങ്ങൾ, സഹനത്തിന്റെ മാതൃകയായ ക്രിസ്തുവിനെ അനുകരിച്ചു ക്ഷമാപൂർവ്വം സഹിച്ച് അനുപ്രഭോക്കാനുള്ള അധ്യാത്മിക ശിക്ഷണം ഇവിടെ അനിവാര്യമാണ്. നല്ല സമറിയക്കാരനെപ്പോലെ ലോകദൃഷ്ടിയിൽ നഷ്ടവും ഭോഷത്തുവമാണെങ്കിലും ദൈവ സമക്ഷം നീതി കണ്ടെത്തുവാനാകണം. കുദാശകളുടെ പരികർമ്മവും സ്വീകരണവും ബൈബിൾ ഹൃദയമാക്കലും പ്രാവർത്തികമാക്കലുമെല്ലാം ഈ സുഖപ്പെടുത്തൽ പ്രക്രിയയ്ക്ക് ഒഴിച്ചുകൂടാനാവില്ല. ദൈവത്തോടും സമസൃഷ്ടികളോടുമുള്ള കടമകൾ നിർവ്വഹിച്ച് സൗഹൃദത്തിൽ വളർന്നു ദൈവമഹത്വം പ്രഖ്യാപിക്കേണ്ടത് അജപാലന ധർമ്മമാണ്.

അജപാലന ശുശ്രൂഷ നെയ്യാറ്റിൻകര രൂപതയിൽ

മേൽ സൂചിപ്പിച്ച ത്രിവിധ ദൗത്യം നടപ്പിലാക്കുന്നതിന് സഹായകമായ വിധത്തിലാണ് നെയ്യാറ്റിൻകര രൂപതയിൽ അജപാലന ശുശ്രൂഷയിലെ 8 കമ്മീഷനുകളേയും ക്രമീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ദൗത്യ നിർവ്വഹണത്തിനായി ആവശ്യമായ പരിശീലനവും പ്രോത്സാഹനവും മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങളും നൽകുവാൻ സമിതി പരിശ്രമിക്കുന്നു. വചന ബോധന കമ്മീഷനിലൂടെ വചന വിശ്വാസമേഖലകളിൽ വിദ്യാർത്ഥികളെ പരിശീലിപ്പിക്കാനും യുവജന കമ്മീഷനിലൂടെ യുവജനങ്ങൾക്കാവശ്യമായ ദിശാബോധം നൽകിക്കൊണ്ട് യേശുവിലേയ്ക്ക് -ദൈവരാജ്യ നിർമ്മിതിയിലേക്ക് നയിക്കാനും ആരാധനാ കമ്മീഷനിലൂടെ ആരാധനാ ജീവിതത്തെ പരിപോഷിപ്പിക്കാനും ഭക്തസംഘടന കമ്മീഷനിലെ ലിറ്റിൽവെ അസ്സോസിയേഷനിലൂടെ ആത്മീയ അടിത്തറയിൽ ഉറപ്പിച്ചു നിർത്താനും വിൻസന്റ് ഡി. പോൾ സൊസൈറ്റിയിലൂടെ ആതുരസേവനം ദൈവസേവനമാണെന്ന കാഴ്ചപ്പാടിൽ പാവപ്പെട്ടവരെ സഹായിക്കാനും ലീജിയൻ ഓഫ് മേരിയിലൂടെ പരിശുദ്ധ അമ്മയോടുള്ള ഭക്തി വർദ്ധിപ്പിച്ചു യേശുവിലേയ്ക്ക് അടുത്തു നിൽക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനാനുഭവം രൂപപ്പെടുത്താനും കരിസ്ത്മാറ്റിക് പ്രസ്ഥാനത്തിലൂടെ വചനാനുഭവ-ക്രിസ്താനുഭവ അദ്ധ്യാത്മികതയിലൂടെ സമൂഹത്തിൽ ക്രിസ്തു സാക്ഷികളാകാനും ദൈവവിളി കമ്മീഷനിലൂടെ വൈദിക സന്യസ്ത ദൈവവിളികളെ കണ്ടെത്തി പരുപോഷിപ്പിക്കാനും കുടുംബ ജീവിതത്തിനാവശ്യമായ പരിശീലനം കൊടുക്കാനും തകർന്ന ബന്ധങ്ങളെ ശക്തിപ്പെടുത്താനും സുവിശേഷവൽക്കരണ കമ്മീഷനിലൂടെ ഉപദേശിമാർക്കാവശ്യമായ പരിശീലനവും പ്രോത്സാഹനവും നൽകി സമൂഹത്തിന്റെ വിശ്വാസ ജീവിതത്തെ ആഴപ്പെടുത്താനും എക്യുമെനിസം ഡയലോഗ് കമ്മീഷനിലൂടെ ഇതര സഭാവിഭാഗങ്ങളുമായും ഇതര മതങ്ങളുമായുള്ള ബന്ധം ശക്തിപ്പെടുത്താനും പരിശ്രമിക്കുന്നു. ഇതിനുപുറമെ വചന ശുശ്രൂഷയിലൂടെ അജപാലന ധർമ്മം ത്വരിതപ്പെടുത്താൻ ബൈബിൾ കൺവെൻഷൻ, ബൈബിൾ പഠന പരിശീലനം, ബൈബിൾ കലോത്സവം തുടങ്ങിയവ നടത്തുകയും 8 കമ്മീഷനുകൾക്കാവശ്യമായ റിസോഴ്സ് ടീമിനെ പരിശീലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഉപസംഹാരം

ജ്ഞാനസ്നാനത്തിലൂടെ ഓരോ വ്യക്തിക്കും ലഭിക്കുന്ന ത്രിവിധ ദൗത്യങ്ങൾ - രാജകീയ, പ്രവാചക, പുരോഹിത ദൗത്യങ്ങൾ - അജപാലകരാകാനുള്ള വിളിയാണ്, ദൗത്യമാണ്; അതിന് ഓരോ വ്യക്തിയും കർത്താവായ യേശു ക്രിസ്തുവിനെ ധരിക്കേണ്ടതുണ്ട് (റോമ. 13. 12-14) അതിന് നിലത്തു വീണ് അഴുകുന്ന ഗോതമ്പു മണികളായി നാം മാറണം. യേശുക്രിസ്തുവിനെ മറ്റുള്ളവരിൽ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഈറ്റുനോവ് അനുഭവിക്കുന്നവനു മാത്രമേ യഥാർത്ഥ അജപാലകനാകാനാകൂ. നല്ല ഇടയനായ യേശുവിന്റെ മാതൃക ഉൾക്കൊള്ളാനും വഴി പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്ന വരാകാതെ നല്ല ഇടയനെപ്പോലെ വഴിയേ നടക്കുന്നവരാകാൻ - മുൻപേ നടക്കുന്നവരാകാൻ, അതിലൂടെ അജപാലന ധർമ്മം നിർവ്വഹിക്കുന്നവരാകാൻ ഈ ലോകത്തിന്റെ വെല്ലുവിളികളെ ഏറ്റെടുക്കാം.

വചനം ദൈവിക കൂട്ടായ്മയിൽ

ഗ്രിഗറി ആർ.ബി.

വചനം മാംസമായതാണു ദൈവപുത്രനായ ക്രിസ്തു, നിത്യമായി നിലകൊള്ളുന്ന സനാതനവചനമായ ക്രിസ്തു. ദൈവത്തോടൊപ്പം സർവ്വദാ ആയിരിക്കുന്നവനാണ്. അനന്തമായി ദൈവിക സത്തയിൽ ഒന്നായിരിക്കുന്ന ഈ വചനം ബൗദ്ധികമായി ഒരു ഉദ്ബോധനമോ ഔതികമായി ഉച്ചരിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു ശബ്ദമോ ആയിട്ടല്ല മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്.

ദൈവത്തിന്റെ തന്നെ, കാര്യക്ഷമവും ഫലവത്തുമായ സംവോദമാണത്. ഒരിക്കൽ ഉച്ചരിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞാൽ നിത്യതയോളം നിലനിൽക്കാൻ പോന്നതാണ് ഈ വചനംവചനത്തിന്റെ സജീവ സാന്നിദ്ധ്യം ചരിത്രത്തിൽ പ്രകടമാകുന്നത് സൃഷ്ടിയുടെ ആരംഭത്തിലാണ്. ഉണ്ടാകട്ടെ (ഉല്പത്തി 11:3) എന്ന വചനത്തിലൂടെ പ്രാപഞ്ചിക തല ക്രമങ്ങൾക്കും കാലയാമങ്ങൾക്കും അസ്തിത്വ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾക്കും അവിടന്നു രൂപം നൽകി. പദാർത്ഥം ജീവന്റെ സത്വം കൈവരിക്കുന്നതും ചൈതന്യം ഭൂമിയുടെ രീതികൾക്കു ഓജസ്സേകുന്നതും ഈ വചനത്തിന്റെ പ്രവർത്തനത്താലാണ്. ഭൂതഭാവി കാലങ്ങളെ ഒരുമിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് വർത്തമാനത്തിലെന്നുമായിരിക്കുന്ന വചനം സനാതന ചൈതന്യമായി മാനവ ചരിത്രത്തിൽ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. അതിനു കാരണമായ വസ്തുത സനാതനമായ വചനം ദൈവിക സത്തയായി ത്രിത്വൈക ദൈവത്തിലെന്നും ആയിരിക്കുന്നു എന്നതാണ്.

വചനത്തിന്റെ വൈവിധ്യമാർന്ന വസ്തുത മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു സമ്പന്നമായ അർത്ഥം ഏറെ സഹായകമാകും. ഉയമ്യ എന്ന ഹെബ്രായ പദമാണു പഴയ നിയമത്തിൽ വചനത്തെ സൂചിപ്പിക്കാൻ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. സംഭവം, പ്രവർത്തനം, എന്നീ അർത്ഥങ്ങളാണ് ഉയമ്യ എന്ന പദത്തിനു കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. പഴയ നിയമ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ വചനം വെറും അറിവു പ്രധാനം ചെയ്യുന്ന ഒരു വാക്ക് എന്നതിനേക്കാൾ ഉപരിയായി വ്യക്തിഗതമായി നിലനിൽക്കുന്നതും നേരിട്ടു സമ്പർക്കത്തിലായിരിക്കുന്നതുമായ ഒരു ആൾ എന്ന അർത്ഥത്തിലേയ്ക്കാണു നയിക്കുന്നത്. ഇതു വചനത്തിന്റെ വ്യക്തിഗതമായ സത്തയിലേയ്ക്കും സനാതനമായ നിലനില്പിലേയ്ക്കും വിരൽ ചൂണ്ടുന്നു. പിതാവായ ദൈവത്തോടൊപ്പവും പരിശുദ്ധാത്മാവായ ദൈവത്തോടൊപ്പവും ഒന്നായിരിക്കുന്ന ദൈവപുത്രനാണു വചനം മാംസമായ ക്രിസ്തുനാഥൻ എന്നു വരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് വി. യോഹന്നാൻ ഇപ്രകാരം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നത്. അവൻ ആദിയിൽ ദൈവത്തോടുകൂടെയായിരുന്നു (വി. യോഹന്നാൻ 1:2). ദൈവത്തോടൊപ്പം ദൈവമായി നിലകൊള്ളുന്ന പുത്രനായ ക്രിസ്തുനാഥന്റെ വൈവിധ്യമാർന്ന ഭാവങ്ങളിലേയ്ക്കു ഇതു വിരൽ ചൂണ്ടുന്നു.

സനാതനമായി നിലനിന്നിരുന്ന ദൈവവചനം സൃഷ്ടി കർമ്മത്തിലൂടെ സ്ഥലകാലത്തിലേക്കു ഉൾപ്രവേശിക്കുന്നു. ചരിത്രത്തിൽ മാംസമായ ഈ വചനം സൃഷ്ടിയിലൂടെ തന്നെത്തന്നെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനു കാരണമായിത്തീർന്നു. സൃഷ്ടിയിലൂടെ വചനം വെളിവാക്കിത്തരുന്നത്. ദൈവ സ്നേഹത്തിന്റെ സനാതനമായ ഭാവമാണ്. അവൻ അവിടുത്തെ മഹത്വത്തിന്റെ തേജസ്സും സത്തയുടെ മുദ്രയുമാണ് (ഹെബ്ര. 1:3). സ്നേഹത്തിന്റെ ചൈതന്യം വെളിവാക്കുന്നതിനു വചനത്തെ പ്രചോദിപ്പിക്കുന്ന സത്താപരമായ കാരണം വചനത്തിന്റെ മുദ്രിതമായ ഈ പ്രത്യേകതയാണ്. വചനം വെളിപ്പെടുത്തിത്തരുന്നത്. ദൈവത്തിൽ നിലകൊള്ളുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകളാണ്. ഈ സ്നേഹമാകട്ടെ പിതാവിൽ നിന്നും പുത്രനിലേയ്ക്കു കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുന്നതും വചനമായ ക്രിസ്തുനാഥൻ തന്നിലേയ്ക്കു ഏറ്റുവാങ്ങി പരിശുദ്ധാത്മാവകട്ടെ, ഈ സ്നേഹം ഇതിന്റെ പവിത്രതയിലും ചൈതന്യത്തിലും പിതാവിനും പുത്രനും പകർന്നു നൽകുന്നു. പങ്കുവെച്ചു പകർന്ന് നല്കി സ്വീകരിച്ചു സ്വന്തമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതും വീണ്ടും പകർന്നു നല്കാൻ പര്യാപ്തമാകുന്നതുമാണ് പരിപൂർണ്ണ സ്നേഹകൂട്ടായ്മ . പൂർണ്ണമായും പങ്കു വെച്ചു നൽകുന്നതിനാൽ സ്വന്തമായി ഒന്നും തന്നെ നേടുകയോ കൈയ്യടക്കുകയോ ചെയ്യാതെ പരിപൂർണ്ണമായി നൽകി സ്വയം ശൂന്യവൽക്കരിക്കുന്ന ഒരു സ്നേഹകൂട്ടായ്മയാണ് അത്. ഇവിടെ പങ്കുവെച്ചു പൂർണ്ണമായി നൽകുന്നതാണെങ്കിലും ഒരാളിന്റെ സ്നേഹം മറ്റൊരാളിൽ നഷ്ടമാകുന്ന ഒന്നല്ല. നല്കും തോറും വർദ്ധിക്കുകയും കൂടുതലായി ചൊരിഞ്ഞു നൽകാൻ സജ്ജമാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ബന്ധിരികത സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രതിഫലമാണ് ത്രിത്വൈക ദൈവത്തിൽ കാണുന്നത്. ഈ സ്നേഹകൂട്ടായ്മയുടെ പങ്കുവെയ്ക്കലും കരുതലും സൃഷ്ടിയിലൂടെ നിരന്തരം പ്രകടമാകുന്നു. സൃഷ്ടിയിലാകമാനം നിറഞ്ഞു തുളുമ്പുന്നതും സ്നേഹത്തിന്റെ ഈ നൽകൽ സ്വീകരിക്കൽ പ്രക്രിയയാണ്. പ്രപഞ്ചത്തെ പുഷ്കലമാക്കുന്നതും ജീവജാലങ്ങളെ സമ്പത്സമൃദ്ധമാക്കുന്നതുമായ ദൈവ സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രതിഫലനം തന്നെയാണ്. സൃഷ്ടികളിൽ പ്രകാശിതമാകുന്ന ഈ സ്നേഹത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം വചനത്താൽ ഏല്പാം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു എന്നതിലാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് കോളോസിയരുടെ ലേഖനത്തിൽ അവനിൽ സ്വർഗ്ഗത്തിലും ഭൂമിയിലുമുള്ള ദൃശ്യവും അദൃശ്യവുമായ എല്ലാ വസ്തുക്കളും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു (കോളോ. 1:6) എന്നു പറയുന്നത്.

വചനം - ദൈവിക കൂട്ടായ്മയിൽ

വചനം ബന്ധങ്ങളുടെ രൂപമാണ്. പിതാവും പരിശുദ്ധാത്മാവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും ദൈവവും പ്രപഞ്ചവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും നിലനിൽക്കുന്നതും നിലനിർത്തുന്നതും മാംസമായ വചനത്തിലൂടെയാണ്. പിതാവിനോടൊപ്പവും പരിശുദ്ധാത്മാവിനോടൊപ്പവും സർവ്വദാ ആയിരിക്കുന്ന വചനമായ ക്രിസ്തു ബന്ധങ്ങളുടെ പരമമായ ഉൽകൃഷ്ടഭാവം പ്രകടമാക്കുന്നു. ദൈവിക കൂട്ടായ്മയിലെ ബന്ധം ഉറപ്പാക്കുന്നു. ത്രിത്വൈക ദൈവത്തിലെ ആളുകൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ഉറപ്പാക്കുന്നു. ഒരാൾ മറ്റൊരാളിൽ നിന്നു അകന്ന് മാറുകയോ മുറിച്ചു മാറ്റപ്പെടുകയോ ചെയ്യാതെ പരസ്പരം സമീപസ്ഥരും സഹവാസവും നിലനില്പിന് എപ്പോഴും സഹായകമാണ്. ത്രിത്വൈക ദൈവത്തിൻ തെളിഞ്ഞു വിളങ്ങുന്ന ബന്ധത്തിന്റെ സാന്നിധ്യ സഹവാസഭാവം മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ അസ്ഥിത്വപരമായ ഉൾപ്രേരണയായി വർത്തിക്കുന്നു. ദൈവത്തിൽ നിന്നും സഹോദരന്മാരിൽ നിന്നും അകന്ന് ഒറ്റപ്പെട്ട തുരുത്തുകളായി ജീവിക്കുന്ന ആധുനിക മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ബന്ധത്തിന്റെ ഈ ദൈവികഭാവം വെല്ലുവിളിയായി വർത്തിക്കുന്നു. സമീപത്തായിരിക്കുവാനും സാന്നിധ്യത്തിൽ സഹവസിക്കുവാനും കഴിയുന്ന രീതിയിലുള്ള ബന്ധം നിലനിർത്തുന്നതിന് ഉതകുന്ന ശക്തമായ കേന്ദ്രമാണു വചനമായ ക്രിസ്തു.

വാക്കുകൾ ചേർന്നാണു വാക്യങ്ങൾ രൂപപ്പെടുന്നത്. പരിപൂർണ്ണ അർത്ഥം തരുന്ന ഒരു കൂട്ടം വാക്കുകളെയാണ് ഒരു വാക്യമയി വ്യാകരണകർത്താക്കൾ ചിത്രീകരിക്കുന്നത്. ഇപ്രകാരം വാക്കായി നിലനിൽക്കുന്ന ക്രിസ്തു പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ കേന്ദ്രമാകയാൽ ദൈവത്തെയും പ്രപഞ്ചത്തെയും ബന്ധിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് മനോഹരമായ വാക്യം നിർമ്മിക്കുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ നാഡീസ്പന്ദനങ്ങളും ജീവന്റെ തുടിപ്പുകളും കാലത്തിന്റെ ചക്രവാളങ്ങളും വചനമായ ക്രിസ്തുവിലൂടെ ദൈവവുമായി ഒന്നിപ്പിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ജീവവാക്യം അർത്ഥവത്തും സുന്ദരവുമായിത്തീരുന്നു. വചനവുമായുള്ള ബന്ധം വേർപെട്ടിടത്ത് ഒറ്റപ്പെട്ടലിന്റെയും ഏകാന്തതയുടെയും നിലവിളി അനുഭവവേദ്യമാകുന്നു. ത്രിത്വൈക ദൈവത്തെ ബന്ധത്തിൽ കോർത്തിണക്കി സത്തപരമായി ഒരുമയിൽ എന്നും നിലനിർത്തുന്ന വചനമായി ക്രിസ്തു എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും ബന്ധത്തിലായിരിക്കുവാനുള്ള പ്രചോദനമാകുന്നു.

വചനമായ ക്രിസ്തു പിതാവും പരിശുദ്ധാത്മാവുമായി ബന്ധത്തിലായിരിക്കുന്ന അവസ്ഥ അടിമത്വത്തിന്റേതല്ല. പരിപൂർണ്ണമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും വ്യക്തമായ അറിവിന്റെയും അവസ്ഥയാണത്. വസ്തുനിഷ്ഠമായുള്ള വ്യത്യസ്തതയും ഒരുമയും നിലനിർത്തുന്ന ബന്ധമാണിത്. അടിമത്വത്തിന്റെ സാധ്യത ബന്ധത്തിൽ കടന്നുവരുന്നതു തെരഞ്ഞെടുക്കുവാനും പ്രവർത്തിക്കുവാനുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം നഷ്ടപ്പെടുമ്പോഴാണ്. ത്രിത്വൈക ദൈവത്തിലാകട്ടെ പരിപൂർണ്ണമായ പ്രവർത്തന സ്വാതന്ത്ര്യവും ആളാൽ തന്നെയുള്ള പരിപൂർണ്ണതയും പ്രകടമാകുന്നുണ്ട്. സുവിശേഷത്തിലാകമാനം ദൈവഹിതത്തിനു വിധേയനാകുന്നതും എന്നാൽ പൂർണ്ണമായും പ്രവർത്തന സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളതുമായ ക്രിസ്തുവിനെയാണു നാം കണ്ടുമുട്ടുന്നത്. പിതാവേ അങ്ങ് എന്നിലും ഞാൻ അങ്ങയിലും ആയിരിക്കുന്നതുപോലെ അവരും നമ്മിൽ ആയിരിക്കുന്നതിന്നു..... (യോഹ 17:21) എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന യേശു ബന്ധത്തിൽ തന്നെയുള്ള ഒരുമയെയും വ്യക്തിഗതമായുള്ള പ്രവർത്തന സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും സാക്ഷിപ്പെടുത്തുകയാണ്..... കൂട്ടായ്മയിൽ ഒന്നായിരുന്നുകൊണ്ടു പരിപൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യത്തിലധിഷ്ഠിതമായ ബന്ധത്തെ മനുഷ്യകുലത്തിനു പഠിപ്പിക്കുന്ന ക്രിസ്തുനാഥൻ വ്യക്തിഗതമായും സാമൂഹികപരമായുമുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ വ്യത്യസ്ത മേഖലകളിൽ ഒരേ സമയം ആയിരിക്കുവാൻ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു.

ദൈവവചനം നല്കുന്ന മറ്റൊരു പാഠം രക്ഷയെക്കുറിച്ചുള്ള വെളിപ്പെടുത്തലാണ്. ആത്മീയവും ഭൗതികവുമായ ബന്ധങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള മോചനമാണ് രക്ഷ. എല്ലാ മനുഷ്യരും രക്ഷപ്പെടണമെന്നതാണു ദൈവഹിതം. ഈ രക്ഷണീയ പദ്ധതിയിൽ വചനമായ ക്രിസ്തുവിനോടൊപ്പം പിതാവും പരിശുദ്ധാത്മാവുമായ ദൈവം സർവ്വദാ സർവ്വാത്മനാ പങ്കുചേരുന്നു. ക്രിസ്തു നല്കുന്ന മോചനം പഴയ നിയമത്തിലെ ഇസ്രേല്യർ ഈജിപ്തിന്റെ അടിമത്വത്തിൽ നിന്നു മോചിതമാക്കുന്നതുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പഴയ നിയമത്തിൽ പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ നേരിട്ടുള്ള മോചനപ്രവർത്തനത്തിൽ വചനമായ ക്രിസ്തുവും ആത്മാവായ പരിശുദ്ധാത്മാവും പങ്കു ചേരുന്നു. പഴയ നിയമത്തിന്റെ ചരിത്രനാളുകളിൽ ശത്രുക്കളുടെ ആക്രമണത്തിൽ നിന്നു മോചിപ്പിച്ചും പകർച്ചവ്യാധികളിൽ നിന്നു സംരക്ഷിച്ചും യുദ്ധക്കെടുതികളിൽ നിന്നു വിടുവിച്ചും വഴി നടത്തുന്ന പിതാവായ ദൈവം അവർക്കു സമീപസ്ഥനായ രക്ഷകനായിരുന്നു പുതിയ നിയമത്തിൽ കടന്നു വരുമ്പോൾ വചനമായ ക്രിസ്തുവിലൂടെ ഈ രക്ഷയ്ക്ക് ഒരു ആത്മീയമായ ഭാവം കൈവരുന്നു. ആത്മീയമായ ബന്ധനങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള മോചനത്തെ രക്ഷയുടെ അടിസ്ഥാന സ്വഭാവമാക്കി മാറ്റിക്കൊണ്ട് ബാഹ്യമായ രക്ഷയുടെ ഫലങ്ങൾക്ക് രണ്ടാം സ്ഥാനമാണ് അവിടുന്ന് കൽപിച്ചു നൽകിയത്. ആദ്യം ദൈവരാജ്യം അന്വേഷിക്കുവാൻ ആഹ്വാനം ചെയ്തു കൊണ്ടു രക്ഷാകര അനുഭവത്തിന്റെ ആദ്യപടിയായി ആത്മീയമാർഗ്ഗങ്ങൾക്ക് അവിടുന്ന് ഊന്നൽ നല്കുന്നു.

ബാഹ്യമായ മോചനം രക്ഷയുടെ ആരംഭമായി അനുഭവവേദ്യമാക്കിക്കൊണ്ടു പിതാവായ ദൈവ പ്രവർത്തന നിരതനാകുമ്പോൾ രക്ഷയുടെ ആത്മീയ അനുഭവത്തിൽ നയിച്ചുകൊണ്ടു പുത്രൻ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്ക് ആനയിക്കുന്നു. പരിശുദ്ധാത്മാവാകട്ടെ ആത്മീയവും ഭൗതികവുമായ രക്ഷയുടെ സദ്ഫല

ങ്ങൾ പ്രകൃതിയിലും മനുഷ്യനിലും സമൂഹത്തിലും ഉളവാക്കിക്കൊണ്ടു മുന്നോട്ടുനയിക്കുന്നു. ത്രിയേക ദൈവത്തിന്റെ ഈ രക്ഷണീയ പ്രവർത്തനം വചനത്തിലൂടെ നമുക്കായ് വെളിവാക്കിത്തരുന്ന വചനം മാംസം ധരിച്ചതാകയാൽ ദൈവിക രക്ഷയുടെ വിവിധ ഭാവങ്ങൾ നാം അറിയുകയും അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു വചനത്തിലൂടെയാണ്. ദർശിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതും ശ്രവണയോഗ്യമായതും സ്പർശനസുഖം നൽകുന്നതും പ്രാണമാനങ്ങൾ പകർന്നു നൽകുന്നതും വചനത്തിന്റെ ഈ മാംസരൂപമാണ് പിഴുതെറിയുവാനും പൊളിച്ചുമാറ്റുവാനും പണിതുയർത്തുവാനും നട്ടുപിടിപ്പിക്കുവാനും... (ജെറെ 1:9) പോന്ന ഈ വചനം ഒരേ നിമിഷവും രക്ഷ നൽകാൻ പര്യാപ്തമാണ്. പ്രവാചകന്മാരിലൂടെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ട് അവരുടെ ജീവിതങ്ങളെ ഇളക്കിമറിച്ച വചനം സിംഹാസനങ്ങളെയും വിവിധ ശക്തികളെയും പിടിച്ചു കൂലുകുവാൻ പോന്നതായിരുന്നു. ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഏതൊരുവനും വചനത്തെ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു ത്രിത്വൈകദൈവം തരുന്ന രക്ഷാനുഭവത്തിലേയ്ക്കു കടന്നു വരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

വചനം - ആശയവിനിമയ സ്രോതസ്സ്

ജി. ഉദയകുമാർ

ഭാഷ സംസാരിക്കുവാനും, സംവേദിക്കുവാനും ആശയവിനിമയത്തിനും വേണ്ടിയുള്ളതാണ്. മനുഷ്യന്റെ സർവ്വോപരി ലോകത്തിന്റെ നിലനില്പിന് അടിസ്ഥാനം തന്നെ മനുഷ്യന്റെ ആശയവിനിമയശേഷിയാണ്. ദൈവദത്തമായി ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ ശേഷിയിലൂടെ ഒരു ഉത്തമ സമൂഹത്തെയും അതിലൂടെ ഒരു തമ ജനതയെയും സൃഷ്ടിക്കുകയെന്നുള്ളതാണ് മനുഷ്യന്റെ കടമയും ദൈവത്തോടുള്ള കടപ്പാടും ആകുന്നു. ആധുനിക ലോകത്തിലെ ആശയവിനിമയഘടനകളും, ആശയവിനിമയ ഉപാധികളും, ഉത്തമ സൃഷ്ടിക്ക് ഉപകരിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് യാതൊരുവിധ മുൻവിധികളും ഇല്ലാതെ നമുക്ക് പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വളരെ വേഗം മാറ്റങ്ങൾക്കു വിധേയമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണ് നമ്മുടെ ലോകം. സാങ്കേതിക വിദ്യയിലും ശാസ്ത്രലോകത്തിലും മാറ്റങ്ങൾക്കുള്ള വേഗത നമ്മുടെ വിവരണത്തിനതീതമാണ്. നമ്മുടെ ലോകത്തിലേയ്ക്കും ദൈവികതയുടെ ഭാവുകത്വത്തിലേയ്ക്കുമാണ് നമ്മുടെ ഇത്തരം മാറ്റങ്ങൾ എന്നു നമുക്ക് പ്രത്യാശിക്കാം.

വ്യക്തിപരമായ നൈതികത

മനുഷ്യൻ സാമൂഹികജീവി എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം നിലനിൽക്കുമ്പോൾ തന്നെ, മൂല്യബോധമുള്ള നന്മയെക്കുറിച്ചു അവബോധമുള്ള ആത്മാവിന്റെ പരിശുദ്ധി നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന ഒരു ഏകകം കൂടിയാണ്. ഈ വ്യക്തിക്കു നന്മയുടേതായ ബോധ്യം ഉള്ളതിനാൽ, സ്വാഭാവികമായും മനുഷ്യൻ അവന്റെ എല്ലാ ഇടപെടലുകളിലും, വിനിമയത്തിലും നന്മ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ദൈവികമായ അവന്റെ കടപ്പാടാണ് അവനെ എല്ലായ്പ്പോഴും നന്മയിലേക്ക് നയിക്കുന്നത്. നന്മയിലധിഷ്ഠിതമായ സമൂഹത്തെ സൃഷ്ടിക്കേണ്ടതും അവന്റെ ദൈവദത്തമായ കടമ തന്നെയാണ്. ഇവിടെയാണ് സമൂഹത്തോടുള്ള കടപ്പാട് കാണിക്കുമ്പോഴും ഒരു മാധ്യമ പ്രവർത്തകൻ. തന്റെ നൈതികതയോടുള്ള പ്രതിബദ്ധത പാലിക്കുവാൻ നിർബന്ധിതനാകുന്നത്. ഇവിടെ വ്യക്തി നന്മയുടെ വിളനിലമായി മാറേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നന്മ നിറഞ്ഞ പാതയിലൂടെ സമൂഹത്തെ നയിക്കേണ്ട വഴികാട്ടിയായി നമ്മുടെ മാധ്യമപ്രവർത്തകർ മാറേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എല്ലാത്തിലും തിന്മകളെ ദർശിക്കുന്ന വ്യക്തിയെല്ലാ നമുക്കാവശ്യം, മറിച്ച് നന്മകളെ എല്ലാത്തിലും കാണുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരെയാണാവശ്യം. ഒരു നവസമൂഹസൃഷ്ടിക്കായി പൊരുതുന്മോഴും നിലകൊള്ളുമ്പോഴും നമ്മൾ പറയുന്ന വാക്കുകളും അറിയിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളും നവചൈതന്യം സമൂഹത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ കഴിയുന്നുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിക്കേണ്ടതാണ്. ഒരു വ്യക്തിയുടെ ആശയവിനിമയ രീതികളിൽ ഏതു മേഖലയിലായാലും, ആ മേഖലയിലൊക്കെ തനിക്കു ശരി എന്ന് ബോദ്ധ്യമുള്ളവയെ പ്രകടിപ്പിക്കുവാനും പ്രചരിപ്പിക്കുവാനും കഴിയണം. തന്നിലെ നന്മകളെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നവയായിരിക്കണം ഒരു വ്യക്തിയുടെ പ്രവർത്തന മേഖലകളെല്ലാം.

വചനം - ആശയവിനിമയ സ്രോതസ്സ് - 1

നന്മയിലൂന്നിയ സാമൂഹിക നിർമ്മാണം

നന്മ വചനാധിഷ്ഠിതമാണ്. വചനത്തിന്റെ ശക്തിയും ബലവുമാണ് മാനവികതയുടെ വികാസങ്ങൾക്കു അടിസ്ഥാനം. മനുഷ്യൻ കേവലം ഭൗതിക-ശാരീരിക ജന്തു മാത്രമല്ല എന്ന കാര്യം സുവ്യക്തമാണ്. വചനത്തിന്റെ പൊരുൾ തേടിയുള്ള യാത്രയാണ്. മനുഷ്യന് നന്മയിലേയ്ക്കുള്ള യാത്ര; ഈ യാത്രയുടെ അന്ത്യം നവസാമൂഹിക നിർമ്മാണം തന്നെയാണ്. സമൂഹത്തെ നയിക്കുന്നവരും നിയന്ത്രിക്കുന്നവരും നന്മ നിറഞ്ഞ വാക്കുകളിലൂടെ മനുഷ്യനെ നന്മയിലേയ്ക്കുയർത്തുന്ന കാര്യങ്ങളെയും ദർശനങ്ങളെയും പ്രചരിപ്പിക്കുന്നവരാണ്. അതു കൊണ്ടു തന്നെ അവരിൽ നിന്നും വരുന്ന വാക്കുകൾ മറ്റുള്ളവരെ ഉത്കൃഷ്ടതയിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നവയാകണം. ആ വാക്കുകൾ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ വികാരവിചാരങ്ങളെ ഉറപ്പിക്കുന്നതായിരിക്കണം.

ആധുനിക മാധ്യമങ്ങൾ - വചനബോധത്തിൽ നിന്നകലുന്നു.

വചനം സത്യത്തെയാണ് ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നത് മാധ്യമങ്ങൾ പക്ഷപാതപരമായി പെരുമാറിക്കൊണ്ട് സമൂഹത്തിലെ ചൂഷകന്റെ നാവായി മാറുമ്പോൾ നമുക്ക് നഷ്ടപ്പെടുന്നതും നമുക്കു ദൈവം നല്കിയ ജീവിക്കുവാനുള്ള അവകാശമാണ്. ലോകം പൈശാചികമായ, തിന്മയുടെ വഴികളിലൂടെ മുന്നോട്ടു പോകുമ്പോൾ മനുഷ്യനെയും ദൈവികമായ മൂല്യങ്ങളെയും മറക്കുകയാണ്. ഭൗതികമായ അതി പ്രചാരത്തിലൂടെ മുന്നോട്ടു പോകുമ്പോൾ മൂല്യബോധമുള്ള സമൂഹത്തെ സൃഷ്ടിക്കുവാനുള്ള യാത്രയാണുള്ളതെന്ന് പറയുന്ന വൈരുദ്ധ്യമാണ് ഇവിടെ കാണുന്നത്. ഇന്നത്തെ ടെലിവിഷൻ പരിപാടികളും, നാം വായിക്കുന്ന പത്രങ്ങളും, മറ്റ് മാധ്യമരൂപങ്ങളും നമ്മളെ വീക്ഷിക്കുന്നത് വാങ്ങാൻ സാധ്യതയുള്ള വെറും കസ്റ്റമേഴ്സായി മാത്രമാണോ, പ്രബുദ്ധരായ വായനക്കാരായിട്ടാണോ എന്ന് നമ്മൾ വേർതിരിച്ചറിയേ

ണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വെറും വാങ്ങൽ ശക്തിയായി മാത്രമാണ് നമ്മളെ കാണുന്നതെങ്കിൽ ഇത്തരം മാധ്യമങ്ങൾ നയിക്കുന്നത് നന്മയിലേയ്ക്കല്ലേ.

ഇത്തരം മാധ്യമങ്ങൾ നൽകേണ്ടത് നന്മയുടെ ലോകത്തെയായിരിക്കണം. അജഗണങ്ങളായ നമ്മെ ദൈവോന്മുഖമായ സത്യത്തിലേയ്ക്കും വെളിച്ചത്തിലേയ്ക്കും നയിക്കുന്നതായിരിക്കണം. നമ്മൾ സ്വീകരിക്കുന്ന വാർത്തകൾ നമ്മളെ ചൂഷണ സമൂഹസൃഷ്ടിയിലേക്കാണ് ! ഇവ നയിക്കുന്നതെങ്കിൽ അക്രമത്തിലേയ്ക്കും അരാജകത്വത്തിലേയ്ക്കുമാണ് തെളിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നതെങ്കിൽ, ശരിയെവിടെ എന്ന് നമ്മൾ അന്വേഷിച്ചറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു ഇത്തരം ശരികളെ നമുക്ക് വിവേചിച്ചറിയാൻ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിൽ നമുക്ക് തെറ്റ് സംഭവിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് കണ്ടെത്തേണ്ടത് കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആവശ്യവും അനിവാര്യതയുമാണ്.

വചനത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയിലേയ്ക്ക്

മനുഷ്യജന്മം തന്നെ പൂർണ്ണതയിലേയ്ക്ക് യാത്ര ചെയ്യുവാൻ വേണ്ടിയുള്ളതാണ്. നമ്മുടെ ശക്തി സ്രോതസ്സായി എപ്പോഴും നിലകൊള്ളുന്നത് ഇത്തരം വചനപൂർണ്ണതയാകുന്നു. നാം നമ്മുടെ ചുറ്റുപാടുകളെ വചനത്തിലൂടെ കാണുമ്പോൾ നമ്മൾ മനുഷ്യന്റെയും, ശരിയുടെയും, നന്മയുടെയും ഭാഗത്തായിരിക്കണം. ലോകത്തിന്റെ കെടുതികളും, അനീതികളും, ചൂഷണങ്ങളും നമ്മൾ കാണണം. നീതിയ്ക്കുവേണ്ടി ദാഹിക്കുന്നവനെ നമ്മൾ അറിയണം. ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെയും നീതി നിഷേധിക്കലിന്റെയും ഇരകളെ നമ്മൾ അറിയണം.

നാം ജ്ഞാനം തേടിയാണു പോകേണ്ടത്. ഗ്രീക്കു ചിന്തകനായ സോക്രട്ടീസ് സത്യം തേടി നടന്നതുപോലെ നന്മ തേടിയുള്ള യാത്രയായിരിക്കണം നമ്മുടെ ജീവിതം. പക്ഷേ ഈ യാത്ര ഒരിക്കലും വെറുമൊരു ആശയ സമരമായി മാത്രം പരിമിതപ്പെട്ടുപോകുവാൻ പാടില്ല. നമ്മുടെ മാധ്യമങ്ങൾ ഈ ലോകത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേയ്ക്കാണ് നമ്മളെ ക്ഷണിക്കേണ്ടത്. നന്മകളും അവകാശങ്ങളും നിഷേധിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു സാമൂഹിക യാഥാർത്ഥ്യം നമ്മുടെ മുൻപിൽ ഉള്ളപ്പോൾ, യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിൽ നിന്നകന്ന് അയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ സ്വപ്നലോകത്തേക്കു നയിക്കുന്നത് നമ്മളെ ചതിക്കുന്നതാണ്. സത്യത്തിന്റെയും യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെയും ലോകത്തിലേയ്ക്കൊക്കട്ടെ നമ്മളെ മാധ്യമങ്ങൾ നയിക്കുന്നത്.

ലോകയാഥാർത്ഥ്യത്തിലേയ്ക്ക്

കച്ചവട താല്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുവാൻ വേണ്ടി സമ്പന്ന രാഷ്ട്രങ്ങൾ അവയുടെ രാഷ്ട്രീയ സ്വഭാവമായ സാമ്രാജ്യത്വ താല്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുവാനായി ഇറാക്കിലും അഫ്ഗാനിസ്ഥാനിലും മറ്റ് മധ്യേഷൻ രാഷ്ട്രങ്ങളിലും അസ്വസ്ഥതയുണ്ടാക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ ആശയവിനിമയരീതികൾ ശരികളെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതായിരിക്കണം. ഇവിടെ നമ്മുടെ നാവു വാക്കും ആർക്കു വേണ്ടിയാണ് എന്നൊരു ചോദ്യം ഉയരുന്നു. നമ്മുടെ വാക്കുകൾ മനുഷ്യനു വേണ്ടി ഉള്ളവയാകണം. ഫാസിസ്റ്റു പ്രത്യയശാസ്ത്രം അതിന്റെ കൊമ്പു ഇളക്കി കടന്നു വന്ന് ഒറീസയിലും ഗുജറാത്തിലും ജീവിക്കുവാനുള്ള അവകാശങ്ങൾ മനുഷ്യനു നിഷേധിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ നാവു ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ശരികളുടെ ഭാഗത്തായിരിക്കണം. ശരിതേടിയുള്ള യാത്രയായിരിക്കണം. നമ്മുടെ നാവിനും അക്ഷരത്തിനും വേണ്ടത്.

ദൈവിക ഛായയിൽ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്ന മനുഷ്യന് ദൈവികമായ നന്മകൾ ലഭ്യമാകണം. മനുഷ്യനിൽ നിന്നു വരുന്നതും നന്മയും ദൈവിക ശരികളായിരിക്കണം. ഈ ലോകത്തിന്റെ പാപങ്ങളെക്കുറിച്ച് മനുഷ്യന് ബോധം നൽകുന്നതാകട്ടെ വചനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ആശയവിനിമയ രീതികൾ നന്മയിലേയ്ക്കും, ദൈവികതയിലേയ്ക്കും, ശരികളിലേയ്ക്കും നമ്മളെ നയിക്കുന്ന വചനാതിഷ്ഠിതമായ ആശയവിനിമയ സംസ്കാരം നമുക്കുണ്ടാകുകയും അത്തരം സംസ്കാര വൈവിധ്യങ്ങളുടെ സമന്വയം സമൂഹത്തെയും ലോകത്തെയും സൃഷ്ടിക്കട്ടെ എന്ന് പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വം നമുക്ക് സ്വപ്നം കാണാം.

വചനബദ്ധ ധാർമ്മികത

ജോസ്. സി. വയലിൽ

ആമുഖം

ആഴിയെക്കാൾ അഗാധവും ചക്രവാളങ്ങളെക്കാൾ വിശാലവും മഹാപർവ്വതങ്ങളെക്കാൾ ഉയർന്നതും സർവ്വത്തെ സൃഷ്ടിക്കുകയും പരിപാലിക്കുകയും ഇന്നലെയും ഇന്നും എന്നും മാറ്റമില്ലാതെ തുടരുകയും ചെയ്യുന്ന ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവമാണ് വചനം. അതിന്റെ കർത്താവും ഉടയവനുമായ ദൈവം തന്നെ തന്നെ നമുക്കായി വെളിപ്പെടുത്തിത്തരാൻ മാനുഷിക വാക്കുകളിൽ സംസാരിക്കുന്നു. സഭ അത് നിരന്തരം തന്റെ പോഷണവും ശക്തിയുമായി സ്വീകരിക്കുന്നു. അതു വെറും മാനുഷിക വചനമായിട്ടല്ല, പ്രത്യേക അത് യഥാർത്ഥത്തിൽ ആയിരിക്കുന്ന ദൈവവചനമാണ്. സർവ്വസൃഷ്ടികൾക്കും, നിമിത്തമായ, ആദികാരണമായ ലോകത്തിന്റെ പ്രകാശവും ജീവനും സകലത്തെയും ക്രമീകരിക്കുന്നതുമായ ഈ വചനം തന്നെയാണു സകല മാനുഷിക പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും അടിസ്ഥാനം. നല്ലതു ചെയ്യുക നന്മ പ്രവർത്തിക്കുക എന്നത് ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും ധർമ്മമാണ്. സർവ്വനന്മ സ്വരൂപിയായ ദൈവത്തിന്റെ രൂപത്തിലും സാദൃശ്യത്താലും സൃഷ്ടിയുടെ മകുടമായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യന്റെയും കടമ ഈ ധർമ്മം സംരക്ഷിക്കുക എന്നതാണ്. അത് പാതയിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന ജീവനിൽ ബലമാകുന്ന വചനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്.

വചനബദ്ധ ധാർമ്മികത പഴയ നിയമത്തിൽ

പഴയ നിയമ ധാർമ്മികത മുഴുവനും കർത്താവിന്റെ വചനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും ഇസ്രായേൽ ജനത്തിനു സീനായി മലയിൽ വെച്ചു ദൈവ പിതാവ് നൽകിയ കല്പനകളിൽ ഇതു ദൈവവും മനുഷ്യനും, മനുഷ്യനും ദൈവവും, മനുഷ്യനും മനുഷ്യനും, മനുഷ്യനും തന്റെ ചുറ്റുപാടുകളുമായുള്ള ബന്ധങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചു ദൈവവും ഇസ്രായേൽ ജനവും തമ്മിലുള്ള അഭേദ്യമായ ബന്ധമാണ് (An intimate personal relationship between God and the people of Israel) ഈ ബന്ധം വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കുന്നത് തോറ അഥവാ നിയമ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലാണ്. കേവലം നിയമമെന്നതിനേക്കാൾ ദൈവത്തിനു മനുഷ്യരോടുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രകാശമാണ് തോറ. ഒപ്പം ഇസ്രായേൽ ജനത്തിനു നൽകപ്പെട്ട ഈ നിയമങ്ങൾ അവർക്കു മാത്രം വേണ്ടിയുള്ളതല്ല. മറിച്ച് സർവ്വജനങ്ങൾക്കും വേണ്ടി നൽകപ്പെട്ടതാണ്. കാരണം ഇതു സകല ജനങ്ങളുടെയും ജീവനും പ്രവൃത്തിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും, ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ നാം മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾ എനിക്കു പുരോഹിത ഗണവും വിശുദ്ധജനവുമായിരിക്കും (പുറ. 19 : 5-6) പിന്നീട്, ഈ ഉടമ്പടി മോശ ഉറപ്പിക്കുന്നതായും വചനത്തിൽ കാണുന്നു (പുറ. 24:7) ഈ ഉടമ്പടി വ്യവസ്ഥ അനുഗ്രഹവും ശാപവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആരു കർത്താവിന്റെ കല്പനകൾ പാലിക്കുന്നുവോ അവൻ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെടും മറിച്ച് അല്ലെങ്കിൽ ശാപഗ്രസ്തനാകും. നിയമാവർത്തന പുസ്തകത്തിൽ (നിയമ 7:8-11) കാണുന്നു... തന്റെ കല്പന പാലിക്കുകയും തന്നെ സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരോട്, ചെയ്യുന്നവനോട് ആയിരം തലമുറ വരെ ഉടമ്പടി പാലിക്കുകയും അചഞ്ചലമായ സ്നേഹം പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വിശ്വസ്തനാണ്. തന്നെ വെറുക്കുന്നവനെ നശിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവിടുന്ന് പ്രതികാരം ചെയ്യും. എന്തു കൊണ്ടും പഴയ നിയമ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ധാർമ്മികത വചനവുമായി - ദൈവവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അത് ഇസ്രായേൽക്കാർ തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ നിന്നും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളതാണ്. നിയമത്തോടുള്ള വിശ്വസ്തതയും അനുസരണവും അനുഗ്രഹമായി നൽകപ്പെടുന്നുണ്ട് (നിയ 4:40, 5:16, 11:9) അതിനാൽ ഇസ്രായേൽ കർത്താവിന്റെ വചനം മറക്കില്ല എന്ന് സങ്കീർത്തനങ്ങളിൽ ഏറ്റു പാടുന്നു. (സങ്കീ. 119:16) അവിടുത്തെ കല്പനകൾ അവർക്കു സന്തോഷവും ആനന്ദവും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു (സങ്കീ. 119:35, 47) അതിനാൽ തന്നെ ഇസ്രായേലിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പരമപ്രധാനമായ കാര്യം കർത്താവിനെ (കർത്താവിന്റെ വചനം) പൂർണ്ണ ഹൃദയത്തോടും പൂർണ്ണശക്തിയോടും കൂടി സ്നേഹിക്കണം എന്നതാണ് (നിയമ 6:5)

വചനബദ്ധ ധാർമ്മികത

വചനബദ്ധ ധാർമ്മികത-പുതിയ നിയമത്തിൽ

പുതിയ നിയമത്തിലും, പഴയ നിയമത്തിലെന്നതുപോലെ, ധാർമ്മിക പാഠങ്ങൾ, ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാകരപദ്ധതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും കർത്താവിന്റെ ദൈവരാജ്യ പ്രഖ്യാപനവും (Proclamation of the Kingdom of God) മലയിലെ പ്രസംഗവും സ്നേഹിക്കുക എന്ന വലിയ കല്പനയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. (മർക്കോസ്:15) സമയം പൂർത്തിയായി ദൈവരാജ്യം സമീപിച്ചിരിക്കുന്നു. അനുതപിച്ച് സുവിശേഷത്തിൽ വിശ്വസിക്കുക. ഇതൊരു വെല്ലുവിളിയായി കർത്താവു മുന്നിൽ വയ്ക്കുന്നു. അനുസരിക്കുക ഒപ്പം അനുതപിക്കുക ഇത് രണ്ടും പ്രധാനമാണ്. ഒരു ഹൃദയ പരിവർത്തനത്തിനാണ്

ഇവിടെ പ്രാധാന്യം (Metanoia). ഒരു ശിശുവിനെയെന്നപോലെ ഒരു വിലയം പ്രാപിക്കൽ ഇതു ആവശ്യപ്പെടുന്നു (മത്താ. 18:3) ഒപ്പം ക്ഷമയുടെ പാഠങ്ങൾ ശക്തമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് (മത്താ. 6:12, 14-15) സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവു ക്ഷമിക്കുന്നതുപോലെ നിങ്ങളും ക്ഷമിക്കുക. ഈ ക്ഷമ, സ്നേഹം, അനുസരണ, വിശ്വാസം മെറ്റനോയിയായുടെ വിഷയങ്ങളും ദൈവരാജ്യ പ്രവേശനത്തിനു ആവശ്യവുമാണ്.

പുതിയ നിയമത്തിൽ കർത്താവിന്റെ മലയിലെ പ്രസംഗമാണു ധർമ്മിക പഠനങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനം. പഴയ നിയമത്തിൽ മോശ ഇസ്രായേൽക്കാർക്കുവേണ്ടി സീനായി മലയിൽ നിന്നും നിയമങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നതുപോലെ പുതിയ നിയമത്തിൽ പുതിയ ഇസ്രായേലായ പുതിയ നിയമജനത്തിനും യേശു മലയിൽ നിന്നും സ്നേഹത്തിന്റെ നിയമങ്ങൾ നൽകി. ഇവിടെ പഴയതൊന്നും കളയുകയല്ല, മറിച്ച് പുതുക്കുകയും, പൂർണ്ണമാക്കുകയുമാണ് യേശു ചെയ്യുന്നത്. (മത്താ 5:17-21) നിയമത്തെയോ, പ്രവാചകന്മാരേയോ അസാധുവാക്കാനാണ് ഞാൻ വന്നതെന്ന് നിങ്ങൾ വിചാരിക്കരുത്. അസാധുവാക്കാനല്ല പൂർത്തിയാക്കാനാണ് ഞാൻ വന്നത്. നിങ്ങൾ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയില്ലായെന്ന് സത്യമായി ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നു. മനുഷ്യ മഹത്വം ഉറപ്പുവരുത്തുക എന്നതാണ് പ്രധാനം. അതുകൊണ്ട് ചുങ്കക്കാരനും, പാപിക്കും പാപിനിക്കും കർത്താവിന്റെ രാജ്യത്തിൽ / മുമ്പിൽ സ്ഥാനം ലഭിക്കുന്നു. ഇതു ഒരു വെല്ലുവിളിയായി പുതിയ നിയമധർമ്മികതയിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഈ ഏറ്റവും ചെറിയവർക്കും കർത്താവിന്റെ കണക്കുപുസ്തകത്തിൽ ഒരിടം കരുതി വയ്ക്കുന്ന ധർമ്മിക പാഠങ്ങളാണ് യേശു പഠിപ്പിക്കുന്നത്.

എല്ലാറ്റിനുമുപരി കർത്താവിനെ പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടും പൂർണ്ണ ആത്മാവോടും പൂർണ്ണ ശക്തിയോടും സ്നേഹിക്കണമെന്ന പഴയ നിയമ പാഠത്തോടൊപ്പം (നിയമ 5:6) നിന്നേപ്പോലെ നിന്റെ അയൽക്കാരനെയും സ്നേഹിക്കണമെന്ന വലിയ പാഠം യേശു നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. (മത്താ. 22:39) ഇതും പുതിയ ധർമ്മിക പഠനത്തിലെ അടിസ്ഥാന പ്രമാണമാണ്. ഇതിൽ സർവ്വവും പൂർണ്ണമാകുന്നുവെന്ന് യേശു പഠിപ്പിക്കുന്നു. (മത്താ. 22:40) (On these commandments depend all the Law and the prophets)” (MT. 22:40)

ഉപസംഹാരം

വചനം അഥവാ വിശുദ്ധഗ്രന്ഥം ആവശ്യപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങൾ, ധർമ്മികമായ പ്രവർത്തനത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. കാരണം അവ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് നമ്മുടെ ഉത്ബോധനത്തിനു വേണ്ടിയാണ് അതിനാൽ വചനാധിഷ്ഠിത ധർമ്മിക സംസ്കാരം രൂപപ്പെടണം. അതിന് അവിടുത്തെ വചനങ്ങൾ രാവു പകലും ധ്യാനിച്ച് അതിൽ ആനന്ദം കണ്ടെത്തണം. അപ്പോൾ വചനം അനുഗ്രഹമായി യഥാകാലം ഫലം തരുന്ന ഇലകൊഴിയാത്ത, നീർച്ചാലിനരികെ നട്ട വൃക്ഷം പോലെ ഫലസമൃദ്ധമാകും. അത്തരത്തിലുള്ളവർ ദുഷ്ടന്മാരുടെ ഉപദേശത്തിലോ പാപികളുടെ വഴികളിലോ, പരിഹാസികളുടെ അടുത്തോ അകപ്പെടാതെ വചനധർമ്മം പാലിക്കുന്ന ധർമ്മികതയുള്ളവരായി മാറും, ഇതാണു വചനം ആവശ്യപ്പെടുന്ന വചനബദ്ധ ധർമ്മികത.